

A romantic scene of a couple sitting on a sandy beach, their backs to the camera, looking out at the ocean. The sky is a mix of blue, orange, and yellow, suggesting a sunset or sunrise. The waves are gentle and white. The couple is wearing white shirts. The entire image is framed by a decorative orange border with stylized wave patterns.

xin như hoa sóng tan trong đại dương

truyện dài

VÕ HÀ ANH

Võ Hà Anh

Xin Như Hoa Sóng Tan Trong Đại Dương

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

*Tựa sách mượn một câu trong
nhạc phẩm Hoa Biển của cố nhạc sĩ ANH THY.
Trang tặng gia đình cố nhạc sĩ*

Chương 1

CHẮC TÔI SẼ KHÔNG KHI NÀO BƯỚC chân xuống một chiếc tàu Hải Quân lần thứ hai. Sao vất vả, cực nhọc đến vậy. Sao mệt mỏi khổ sở đến thế. Bao nhiêu thích thú lúc đầu giờ tan biến không mấy may dấu vết. Tôi như người bệnh. Lúc lâng lâng trên mây, lúc nặng nề chẳng khác gì đeo đá.

Con tàu vẫn lặng lẽ lướt tới. Ở bên trong nó thật là to lớn, đồ sộ. Giờ thì như hạt cát trên đồi mênh mông. Tôi ngồi dựa lưng vào một ống quạt gió. Tiếng máy chạy vù vù bên trong. Cố gắng để nghĩ tới một chuyện gì, nhưng ruột gan tôi tưởng như mớ sợi bún bị xáo trộn dử dội. Tôi cảm thấy nghẹn ngang nơi cổ, và hình như muốn ói mưa ra ngoài bất cứ gì đã nuốt vào.

Khôi đi đâu vừa trở lại. Trông Khôi thật nhớn nhor.

- Đứng lên ra coi ngoài này. Thủy ơi. Tàu đi ngang đảo Côn Sơn rồi đó.

- Thế hả ?

Tôi trả lời cụt ngủn. Rồi lại ngồi yên. Khôi ngồi xổm trên hai mũi chân.

- Thủy sao thế ?

- Không.

- Mệt hả ?

- Ừ.

Khôi ân cần :

- Mệt thế nào ?

- Muốn ỏi. Thờ không ra hơi.

Khôi cười cười :

- Tại Thủy đói, lại uống nước nhiều nên ruột gan cồn cào khó chịu chứ gì?

Tôi gật đầu đại :

- Có lẽ thế.

- Khôi lấy bánh mì ngọt cho Thủy ăn nhé.

- Cám ơn Khôi. Thủy không muốn ăn gì hết.

Khôi đặt tay lên trán tôi :

- Có ớn lạnh không ?

Tôi bật cười :

- Làm như bác sĩ.

- Chịu khó đứng lên đi lại cho khỏe. Gió biển tốt lắm.

- Ừ, trông Khôi mà thêm.

- Thêm sao ?

- Khôi có vẻ khỏe. Ăn cũng dữ.

Khôi cười khúc khích :

- Có lẽ sau này Khôi vào Hải Quân.

Tôi đưa nhận xét :

- Chả biết thực sự đời Hải Quân ra sao chứ, cứ cái cảnh như Thủy này thì cũng đủ chán.

- Con trai khác chứ ?

- Trông mấy ông trên tàu có vẻ lời thôi luộm thuộm dữ. Quần áo bạc thếp...

- Đời lính biển phong sương mà. Nhưng họ sung sướng.

Tôi nheo mắt hỏi Khôi :

- Sao Khôi biết ?

- Nhìn họ thì thấy... có vẻ ít phải nghĩ ngợi điều gì.

Khôi ngồi xuống cạnh tôi, cầm cuốn sách tôi đang đọc dở lên coi. Kiếp Người của W. Somerset Maugham.

- Nghiên cứu cái này hả ?

Tôi mỉm cười.

- Đọc giải buồn, quên đường xa.

Khôi lật lật vài trang :

- Khôi cũng thích đọc tác giả này. Bắt buộc phải nghĩ ngợi một chút, nhưng không đến nỗi nhức óc.

Tôi gật đầu, đồng ý. Câu chuyện xoay quanh nhà văn lớn này. Khôi chứng tỏ có một hiểu biết rộng rãi về các nhà văn ngoại quốc và các tác phẩm giá trị. Rồi trở về các nhà văn Việt Nam. Tôi lẩn tránh bàn luận khi Khôi đề cập tới nhà văn xứ mình. Trong lòng tôi dâng tràn một niềm tủi hận.

Một lúc Khôi đứng lên :

- Ra xem đã qua đảo Côn Sơn chưa đi Thủy ?

Tôi gượng dậy, nhưng cảm giác lợm giọng lại ào ào kéo đến mạnh mẽ.

Tôi đưa tay lên chặn trên ngực :

- Thôi Khôi ra đi. Thủy khó chịu trong người.

Khôi lắc đầu cười thương hại, rồi bỏ đi. Tôi nhìn theo Khôi lẫn vào đám người đi tới đi lui lố nhố.

Gió thổi phàn phật các mái lều căng tạm, trên cao trời thật xanh. Tôi nhìn về hướng mũi tàu. Từng cặp trai gái rủ nhau leo lên các ổ súng, các khu trồng, tỉ tê trò chuyện. Trong họ thật thanh thoi, không có gì mệt nhọc. Tự nhiên tôi thấy thèm được như họ. Tôi xoay nghiêng người tìm đủ cách để đàn áp cơn khó chịu. Một lát, cảm giác ấy tạm lắng xuống, tôi vui mừng vịn tay vào ống quạt gió, đứng lên.

Tầng trên, tầng dưới con tàu người nằm, người ngồi la liệt. Hơn một ngàn trại sinh, từ các tỉnh kéo nhau về Sài Gòn họp mặt, rồi từ Sài Gòn đi ra đảo cắm trại một tuần. Đảo Thổ Châu, cái tên nghe thật xa lạ. Mà tên cũ, Poulo Panjang càng xa lạ hơn. Một hòn đảo nhỏ trong vịnh Thái Lan, được mô tả như đảo Hạ Uy Di của Mỹ.

Khi Yến tới rủ, tôi nhận lời ngay. Toán sinh viên Văn Khoa tất cả hai chục người, họp tới họp lui để hoạch định chương trình sinh hoạt. Tôi tham gia một cách thờ ơ, tuy rằng tôi chỉ muốn rời Sài Gòn, rời xa gia đình một vài hôm cho đỡ chán. Cho khỏi phát điên vì phiền muộn vây quanh.

Sáng hôm sau, chúng tôi tập họp tại Nha Thanh Niên. Tường vài trăm người, không dè đông đến vậy. Cả ngàn. Nghe sững danh đơn vị, tôi mới biết có cả đại diện sinh viên liên Viện, các trường Trung Học và các đoàn thể thanh niên.

Yến léo nhéo than vãn :

- Đi đông thì vui thật, nhưng chắc chắn thế nào cũng lợm thuộm. Kinh nghiệm... xương máu mà.

Anh Đệ gật gù :

- Gì chứ nước sẽ thiếu là cái chắc. Tàu Hải Quân “sức voi” mới cung cấp nổi nước cho bà con vừa uống, vừa nấu ăn, vừa... tắm giặt.

Yến lườm :

- Uống, nấu ăn thôi. Ai giặt dũ làm gì ?

- Biết đâu chừng. Quý bà quý cô nổi hứng lên dám giặt lắm ạ. Phải không Thủy ?

Tôi mỉm cười trêu anh Đệ :

- Anh Đệ “tương tước”!

Đệ cười, nháy mắt với tôi, đầy vẻ tán tỉnh. Tôi biết Đệ thích tôi, có thể là yêu, nhưng tự ái và nhút nhát nên không nói ra lời. Chỉ thỉnh thoảng, vô tình một cách cố ý, bộc lộ vài cử chỉ thân mật lẳng lơ. Tôi vẫn làm bộ ngây thơ, không hiểu.

Ban tổ chức bắt có mặt từ tám giờ sáng, mà mãi tới mười một giờ trưa mới được đưa đến bến tàu và lên tàu xong thì đã một giờ. Mọi người mệt nhoài, nhưng vẫn phải ra công chằng lều chằng mái che nắng mưa. Sàn tàu nóng hôi hổi. Tôi, Yến và tám chị khác phụ trách công việc xếp đặt chỗ nằm, ngồi trong ba chiếc lều. Bọn đàn ông lo căng dây, dựng cọc.

Gần ba giờ tàu mới nhỏ neo. Con tàu chậm chạp nhích đi trong lòng sông Sài Gòn chật hẹp, mất mấy tiếng mới ra tới cửa Vũng Tàu. Gió hây hây thổi, mặt trời xuống nên không khí đã dễ chịu hơn. Đứng trên boong, vịn dây an toàn nhìn về hai bên bờ chập chùng cây cối, tôi cảm thấy thích thú và nghĩ rằng đi tàu... sướng thật. Nhưng chỉ một chốc, cảm giác khó chịu ào ào kéo đến. Tôi ngồi dựa vào chiếc ống quạt gió và bắt đầu cảm thấy những ý nghĩ trái ngược dồn dập – cứ như vậy, lúc khỏe lúc mệt, tôi – và nhiều người khác – hầu như nằm lì một chỗ. Tuy nhiên, tôi cũng lấy làm lạ và thán phục nhiều chị vẫn nhớn nhợ lượn từ mũi tàu tới cuối tàu, hoặc sinh hoạt ca hát vui vẻ với các trại sinh trong nhóm.

Tàu chỉ mới đi được chừng hai tiếng, nhiều vấn đề nan giải đã xảy ra. Nước uống thật hiếm. Hàng trăm người chen nhau hứng từ những chiếc máy uống nước của nhân viên trên tàu. Nước chảy rỉ rả, thoát đầu máy còn đủ sức làm lạnh, sau cùng nước hết mát và chỉ hứng đủ để nấu mì gói, hay để dành uống cũng đã khó, nói gì đến tắm giặt như anh Đệ đùa dai. Về vấn đề vệ sinh cũng thật kẹt. Chỉ có hai chiếc cầu lộ thiên ở cuối tàu, dành cho cả ngàn người xử dụng trong chuyến đi dài gần ba chục tiếng. Chúng tôi nhìn nhau gượng cười, đùa nhau ;

- Còn mê Hải Quân nữa hay thôi ?

- Còn khoái đi tàu hay hết ?

Kẻ thì chê lấy chê để. Người thì vẫn cố bên chăm chăm, cho rằng tàu phải phục vụ một nhân số quá đông tránh khỏi sao thiếu sót.

Cuối cùng, mọi chuyện cũng tạm yên, chấp nhận thiếu thốn và... nhịn. Từng toán, từng đơn vị - theo chương trình chung đã ấn định sẵn của ban tổ chức - xoay ra tập tành hát hò, dượt kịch, sinh hoạt cộng đồng để sẽ tham gia chương trình văn nghệ vào buổi tối. Những “ chuyên viên” của ban tổ chức đi từ khu này đến khu khác khích lệ mọi người hăng hái tập dượt văn nghệ. Tiếng hò, tiếng hát át cả tiếng máy tàu, sóng vỗ. Tiếng những cây đàn Espagnol bưng bưng, nghe nghiêng hơn cả tàu đi.

Khôi hỏi :

- Thủy hát, Khôi đệm cho ?
- Xin can, Thủy hát ai nghe.
- Khôi nghe.
- Còn mọi người ?
- Mọi người cũng sẽ say mê thưởng thức. Thủy hát hay nổi tiếng mà.
- Tin đồn thất thiệt ở đâu tung ra đó ?
- Cả Văn Khoa đều biết.
- Đồn bậy. Thủy chỉ quen ru em.
- Tốt, vậy Thủy hát dân ca nhé.

Khôi cười, tôi lờm Khôi.

- Vừa thôi chứ Khôi.
- Khôi nói thật chứ. Thủy hát Lý Ngựa Ô, Lý Con Sáo chắc phải tuyệt.
- Thôi Khôi dợt cho Yến đi. Yến hát hay ai cũng biết, cũng nghe hoài đó.
- Đương nhiên rồi, nhưng còn Thủy. Cho Thủy mười phút suy nghĩ, “hồi chánh” đó.

Tôi bật cười. Khôi con trai mà đối với tôi như đôi trẻ con cùng phái. Khôi hồn nhiên, thích tham gia những cuộc vui cộng đồng nên Khôi vào hướng đạo. Giờ Khôi là huynh trưởng trong một toán Kha của Hướng Đạo Việt – Nam.

Khôi quay sang tập dượt với anh chị em trong nhóm Văn Khoa. Tiếng đàn Khôi nghe thật điệu. Tôi ngồi lặng nhìn mọi người quây quần vui vẻ mà chợt thấy nỗi buồn trở lại vây phủ kín bưng. Giữa chỗ đông tôi là kẻ thật cô đơn. Tôi như cái bóng ở gia đình. Tôi thù ghét cha tôi và thương hại nhưng oán trách mẹ tôi. Mẹ hiền quá, chậm chạp quá, để cha có cơ hội gây nên thảm kịch, gieo sóng gió cho gia đình. Tiền bạc, sang giàu đã phá nát hạnh phúc gia đình tôi, khiến tôi đang là đứa con gái sung sướng trở thành nạn nhân của bao nhiêu đổ vỡ và tai tiếng.

Tôi chán đời và oán người. Ở với mẹ tôi từ chối mọi săn sóc của mẹ. Mà mẹ thì cũng chẳng mấy khi còn để ý đến tôi, dành thì giờ vào công việc oán trách, khóc lóc thói đời và lo cúng khắp nơi để cầu cho tôi quay về. Tôi khổ sở, tôi buồn rầu chỉ còn biết tìm quên ở bạn bè, ở người dưng. Nên tôi đã nhận lời đi theo cuộc cắm trại này với Yến. Trong lúc tôi ngồi đây, giữa đại dương xa lạ, mẹ và mọi người ở nhà có ai biết đang cách tôi bao xa, tôi đang ở chốn nào ? Và có ai thêm biết đến ? Tự dưng tôi tủi thân, muốn khóc. Mí mắt tôi nóng, mũi tôi cay. Môi tôi như chực hé ra buông tiếng thở dài. Tôi quay nhìn ra ngoài. Trời xanh thăm thẳm, biển cả mênh mông chia cách nhau chỉ bằng một lần nhỏ đậm, nhạt ở chân mây. Hồn tôi lâng lâng gởi bay về đó.

Bóng tối ở đại dương xuống chậm hơn đất liền, ráng hồng rực rỡ một phương. Phương Đoài ở đó? Tôi ngồi thả hồn vào những băng khuâng, thoảng bên tai vẫn vang vang những lời ca hát. Tiếng Khôi loáng thoáng :

- Thủy, buồn chi vậy ?

Yến cười rúc rích :

- Nhớ nhà phải không ?

Câu nói thật trớ trêu. Nhớ nhà. Nhưng nhà nào là nhà. Nhưng nhà nào là nhà của tôi, ai là người bắt lòng tôi phải nhớ ? Cha tôi ? Mẹ tôi ? Những sợi quuyền luyến ấy quá mong manh, có gì đậm đà cho lòng tôi phải nhớ nhưng.

Tôi cười gượng :

- Sai rồi.

- Chứ sao vậy ?

- Không quen đi tàu, mệt quá.

Khôi ân cần :

- Cố gắng đừng chú ý tới chuyện đó, sẽ thấy dễ chịu ngay. Lấy Radio của Khôi mà nghe nhạc. Có cả băng Cassette đó.

Khôi đưa tôi mượn chiếc Radio Cassette. Tôi uể oải vặn nút, đài quân đội. Tiếng người xướng ngôn thật ấm, trầm buồn. Một bản tin. Tôi vừa tính tắt đi thì chợt nhận ra đó là chương trình Tiếng Nói Hải Quân. À, tối thứ hai, bảy giờ rưỡi. Tôi chú ý nghe, chợt thảng thốt. Bản tin ngắn nói về cái chết của Anh Thy ở Quy Nhơn. Không chi tiết, chỉ nói qua thân thể người bạc mệnh và vắn tắt về sự ra đi buồn thảm của người nhạc sĩ ấy : “Tử nạn vì công vụ” .

Bản tin chấm dứt. Xướng ngôn viên giới thiệu chương trình nhạc kỳ này đặc biệt toàn những nhạc phẩm của Anh Thy. Bản nhạc đầu tiên thật là quen thuộc. Hoa Biển, tiếng hát Nhật Trường. Tôi nằm ngả vào đồng hành lý, lắng nghe. Bản nhạc này tôi thường nghe, nhưng lần này sao buồn vậy. Tiếng người ca sĩ vang vang theo gió loang đi trên mặt biển, nghe như tiếng thổn thức của một người tình lỡ với người yêu giờ xa cách muôn trùng. Bản nhạc dứt, mà câu hát “em ơi, giận hờn, xin như hoa sóng tan trong đại dương...” vẫn còn loáng thoáng đâu đây.

Những bản nhạc khác của Anh Thy tiếp nối. Tâm tình người lính thủy. Đừng gọi anh bằng chú. Biển tuyết. Lính thủy mà em... Nhạc Anh Thy không đặc biệt, nhưng bình dị trẻ trung được tuổi trẻ yêu thích. Tôi không biết anh, không gặp mặt một lần, nhưng chợt nghe lòng buồn nao nao trước tin anh ra đi vĩnh viễn.

Yến đi đâu, vừa trở lại. Tôi níu tay Yến :

- Yến ơi, nhạc sĩ Anh Thy của Hải Quân chết rồi.

Yến gật đầu :

- Ừ, Yến mới nghe đăng kia. Mọi người bàn tán dữ lắm. Hồi mấy ông Hải Quân trên tàu mới biết rõ chuyện.

- Sao?

- Chết cả tuần rồi, nhưng ít ai hay. Bữa nay nghe chương trình Tiếng nói Hải Quân mới biết. Mấy ông văn nghệ Hải Quân đi theo tàu vừa kể chuyện cho Yên nghe.

- Chuyện Anh Thy chết hả ?

- Ừ, họ cùng đơn vị với Anh Thy mà. Ông ấy đi công tác ở Quy Nhơn, xe lật. Nhiều người bị thương nặng, Anh Thy bề ngoài trông nhẹ nhất, chỉ xây xát xoàng. Không dè nửa đêm ông ấy mê man. Khám nghiệm mới biết nứt sọ. Ngày hôm sau thì chết.

- Tội quá nhỉ ?

- Tội cho cả cô bồ của ông ấy. Nghe nói yêu nhau cũng năm sáu năm rồi, Anh Thy tính làm lễ cưới. Cô ấy hay bận quần áo màu vàng nên Anh Thy viết nhạc ca tụng màu vàng dữ lắm.

- Lỡ làng hết cả.

Yến thờ nhẹ :

- Một người trong ban văn nghệ đi đưa đám nói có gặp bồ ông Anh Thy đi đưa. Trông ủ rũ tội nghiệp lắm.

Tôi ngồi, và Yến cũng ngồi im. Thế là hết. Một người nằm xuống, rồi người ta sẽ quên mau, dù là một người nổi tiếng. Nhạc của Anh Thy để lại cho đời, bữa nay chương trình Hải Quân cho hát là để tưởng niệm. Rồi những lần sau, có còn dịp cho hát lại nữa không ? Hay cũng như người, tiếng hát im đi, bản nhạc lắng đi, biệt với thời gian.

Chúng tôi ngồi miên man, không biết Yến nghĩ, mọi người nghĩ gì. Nhưng ngồi tại đây, trong khung cảnh cảnh này, tin người nhạc sĩ trẻ tuổi chết đã khiến lòng tôi nhận ra mình đang hát nho nhỏ. Bài Hoa Biển, và tôi yêu nhất câu “Em ơi... giận hờn, xin như hoa sóng tan trong đại dương...”

Khôi đi họp, trở lại lúc hơn tám giờ tối. Trời tối đen, nhìn không thấy mặt. Khôi bật đèn bấm chiếu vào chỗ chúng tôi nằm :

- Dậy đi, quý vị.

- Gì đó Khôi ?

- Dậy đi.

Yến cầu nhàu.

- Làm gì mới được chứ ?

- Văn nghệ.

- Ở đâu ? Với ai ?

- Ở tầng dưới. Toán văn nghệ thuộc Khối Chiến Tranh Chính Trị Hải Quân trình diễn, có sự góp mặt của các toán.

Yến reo vui :

- Chắc là xôm trò lắm.

- Chắc vậy. Yến hát bài lúc nãy nhé.

- Đố ai...! Chỉ sợ đứng không nổi mà hát Đố ai, tàu lắc dễ sợ.

- Lát nữa khi trình diễn tàu sẽ giảm tốc độ cho mọi người khỏi mệt.

Khôi quay sang tôi :

- Sao, hồi chánh chưa Thủy ?

Tôi cười nhẹ :

- Chịu thôi, mệt quá, để lần sau.

Khôi quơ quơ chiếc đèn pin.

- Bà này làm biếng ghê. Thôi dậy đi, Khôi hướng dẫn quý vị xuống hầm xem văn ghê.

Cả bọn lục tục ngồi dậy theo Khôi lần mò trong bóng tối. Chúng tôi bước xuống chiếc cầu thang dốc ngược ở mũi tàu. Ánh sáng rực rỡ phát ra bên dưới, tiếng thữ đàn vọng lên, lời cuốn.

Ban Văn nghệ Hải Quân đang sửa soạn đàn, trống, và hệ thống âm thanh. Các cô ca sĩ – ban ngày trông thật trẻ - bây giờ đã son phấn thật kỹ, chững chạc và lờ lợt với quần áo thời trang, ngồi trong một góc nói ồn ào.

Tất cả đều xong. Chỉ còn chờ ông Hạm Trưởng và Trại Trưởng đến là khai mạc. Khôi ưu ái dành cho tôi một miếng ván nhỏ để ngồi, trên sàn tàu đầy dầu mỡ và đất cát của cả ngàn người “mang” theo từ Sài Gòn. Tôi nhìn quanh. Những người lính trên tàu, người thì quân phục tề chỉnh, kẻ thì áo lót, quần dài, đi dép, đã đứng ngồi chật cứng chung quanh. Họ có vẻ cực nhọc vất vả nhưng thanh thoi. Nét mặt thản nhiên hay vui tươi, hình như đời sống lênh đênh nay đây mai đó không làm ai phiền muộn. Hoặc họ đã quen rồi. Nếu tôi là họ, chắc gì tôi chịu nổi, chỉ buồn cũng đủ chết. Ngày lại ngày, đêm qua đêm, thức dậy, làm việc, ngó quanh chỉ thấy toàn trời – mây – nước mênh mông... chịu được thế cũng đã là can đảm lắm rồi.

Chủ tọa đến. Ông Trung Úy Trưởng Ban Văn Nghệ vừa nói được mấy lời thì dàn âm thanh hỏng. Các chuyên viên của ban, của tàu xúm vào chẩn bệnh. Cháy cầu chì chiếc Ampli. Thay chiếc khác, cháy luôn. Và cháy cả trong máy.

Ông chuyên viên la lên :

- Không xong. Điện tàu mạnh quá, máy móc chịu không nổi rồi.

Loay hoay hơn nửa tiếng, các chuyên viên chào thua. Ông Trưởng Ban đành nhăn nhó cáo lỗi. Vì lý do kỹ thuật...

Mọi người thông cảm, trở về... vị trí cũ. Tiếc rề một buổi tối vui hụi, nhưng cũng qua được một tối dài, ai nấy rủ nhau đi ngủ sớm.

Và một đêm qua đi.

Buổi sáng thức dậy khoảng bảy giờ, sau một đêm ngủ run vì lạnh, vì gió, vì sương. Chen chúc vào nhau mà ngủ. Yén ôm tôi chặt cứng, co rút như con tôm. Nhưng Yén ngủ say, còn tôi nằm lơ mơ chờ sáng. Không hiểu sao tôi cứ mơ màng nghĩ ngợi về chuyện người nhạc sĩ Hải Quân vừa chết. Tự dưng, như thiếu vắng một cái gì thân mật, gần gũi. Buổi sáng thức dậy, mệt nhoài không muốn làm gì.

Không ai bảo ai, mỗi người lấy một ca nước trong các bình dự trữ, vừa đánh răng vừa rửa mặt. Không dè sên là thiếu nước

uống. Tôi bưng ca nước và cầm khăn, bàn chải xuống phòng tắm dành cho phụ nữ. Bao nhiêu người chen chúc vào căn phòng hẹp, chỉ mở nước vào buổi sáng. Vài thanh niên đứng ngấp nghé bên cửa, nhờ các chị tiếp tế nước ra. Yến gặp tôi bước vào, cười khúc khích :

- Vệ sinh buổi sáng thế này chỉ hai bữa là người có mùi... thơm.

Tôi nhếch môi, không nói. Yến hỏi :

- Hết chóng mặt, buồn nôn chưa ?

- Rồi, nhưng mệt lắm.

- Tại hôm qua Thủy ăn ít, lát lên nấu mì gói điểm tâm.

- Nước uống lấy đâu ra ?

Yến nói nhỏ :

- Thủy yên trí. Yến vừa quen một chàng Sĩ Quan Hào Hoa trên tàu, anh chàng hỏi cần gì sẽ giúp. Chỉ xin chàng chút nước sôi...

- Chàng nói sao ?

- Chịu liền

Yến dặn thật. Mới lên tàu được một ngày đã quen bao nhiêu người. Tôi hỏi:

- Chàng làm gì?

- Trung Úy. Trông hơi công tử bột một chút nhưng tán ngọt lắm.

Tôi lặng yên, mỉm cười. Yến nói, một lát sau đó anh chàng Trung Úy đem nước đến, ca nước nóng bốc khói nghi ngút. Anh chàng thân mật từ hồi nào, quá sức tưởng tượng của tôi.

- Nước sôi này Yến. Anh mang cho em dùng, nếu thiếu anh lấy thêm.

Yến tươi cười:

- Cảm ơn anh.

Yến chỉ tôi :

- Thủy, cùng học Văn Khoa với Yến. Còn đây là Trung Úy Toàn, sĩ quan trên tàu.

Tôi gật đầu chào Toàn rồi cúi xuống cuốn truyện. Tôi nghĩ là Toàn đang nhìn tôi xoi mói.

- Anh ăn sáng chưa ? Yến hỏi.

- Chưa, nhưng lát sẽ ăn chung với các sĩ quan khác trong phòng ăn, em khỏi phải chia phần cho anh.

Toàn bắt chợt hỏi tôi:

- Thủy đọc gì đó ?

Tôi ngẩng lên:

- Truyện, thưa anh.

- Tưởng Thủy học bài thì quá chăm. Hình như truyện của Somerset Maugham?

- Dạ.

- Anh cứ tưởng các cô ghét truyện dịch.

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Sao anh tưởng thế?

- Vì phụ nữ thường ghét suy nghĩ. Anh tưởng các cô bây giờ chỉ thích loại sáng tác trong nước. Túy Hồng – Thụy Vũ – Nhã Ca... chẳng hạn. Cùng giới, bạo, dữ dội...

Tôi không buồn phản đối. Anh chàng này không tệ như tôi tưởng. Hắn có vẻ ngổ ngáo, bạo nhưng lại kém xã giao. Tôi mỉm cười, cúi xuống cuốn sách.

Yến có vẻ sợ Toàn mất lòng, hỏi lảng quăng. Hai người nói đùa vui vẻ. Rồi Toàn đứng lên :

- Thôi, để anh đi cho các cô dùng điểm tâm. Ngồi đây lâu, cô Thủy mắc cỡ không dám ăn, phải không ?

Tôi lặng thinh, mặt lạnh. Yến cười lớn :

- Còn lâu. Tụi này đâu biết mắc cỡ kỳ cục vậy. Nhưng mà, mời anh trở vô ăn sáng kéo các ông kia phải chờ đợi.

Toàn cười cười, bỏ đi.

Tôi vẫn lặng thinh ngồi đọc sách, cho đến khi Yến gọi :

- Ăn đi Thủy, nguội mất ngon.

Những sợi mì chưa chín hẫng trôi trên lưới tôi, đắng ngắt.

Buổi sáng và buổi trưa qua đi, nắng gắt, nóng ngắt ngậy. Chúng tôi phải bỏ lều, leo lên các tầng trên cao, khu đài chỉ huy, phòng lái... để tránh nắng. Và để đếm thời gian trôi, thật chậm.

Mãi đến khi sửa soạn bữa ăn chiều tôi và Yến mới trở lại lều. Khôi và anh Đệ đang đứng loay hoay thái dưa leo, cà chua bỏ vào đĩa. Thấy chúng tôi, anh Đệ cười bằng mắt. Khôi thì hét lên :

- Hai bà đi ngao du đến bây giờ mới về cơ à. Lo cơm nước đi chứ.

Yến dầu môi :

- Tay tổ Hướng Đạo làm thì ai dám nhào vô tranh việc nữa.

- A ha. Khôn vừa chứ ? Lát nữa ai rửa chén bát đây ?

Yến dầy nầy :

- Thôi, tôi làm bếp. Ngại rửa chén lắm, kiếm đâu ra nước. Ông Khôi lãnh đi.

Tôi nhỏ nhẹ :

- Để Thủy làm cho.

Khôi cười, nhăn thân mặt :

- Tốt lắm, nhưng để Khôi đi kiếm nước cho, Thủy khỏi bụng đi đâu, say sóng té chết.

Mười lăm phút sau đã có cơm ăn. Anh Đệ và Khôi thật chịu khó. Mang đi cả bếp dầu hôi, chén bát. Lích ca lịch kích, phát ngán luôn.

Nhưng ăn cơm xong tôi lại bị say sóng, ngồi dựa vào ống quạt gió thờ dốc. Khôi thương hại :

- Thủy chẳng ăn được chút nào. Thôi để Khôi rửa chén bát cho, cứ nghỉ cho khỏe.

Rồi Khôi loay hoay thu dọn. Tôi ngồi im, nhìn Khôi đầy lòng biết ơn. Ánh sáng lại dịu dần. Trời sắp tối. Để giết thời giờ, để quên cơn nôn nao, tôi lấy cuốn truyện ra gặm nhấm chữ nghĩa. Cho đến lúc Khôi trở về rửa tôi ra ngoá đảo Côn Sơn.

Chương 2

TÔI GUỢNG DẬY, ĐI LẦN VỀ PHÍA cuối tàu. Mọi người đứng dựa đầy vào dây cáp an toàn, trò chuyện vui vẻ. Các chàng Hải quân đã làm quen được các nữ trại sinh, từng cặp đứng tỉ tê trò chuyện.

Tôi vịn vào cầu thang, leo lên tầng trên gần phòng vô tuyến, định tìm kiếm Yến. Gặp Khôi đang chơi cờ tướng với một ông già trong ban quản trại. Tôi lại gần ngồi xuống cạnh Khôi. Ông già ngược nhìn tôi rồi lại cúi xuống. Khôi mỉm cười với tôi.

Tôi vốn mù tịt về cờ tướng, nhưng ngồi nhìn cách hai người đấu trí, Khôi có vẻ đang thắng thế, nét mặt Khôi tươi tỉnh, đắc chí. Hai người đi thêm vài nước cờ. Rồi ông già lại lưỡng lự tính toán, âm mưu. Như ba tôi với bao nhiêu xoay sở, mưu mô để dựng nên cơ nghiệp hiện

thời. Như những người mà tôi đã gặp, đã biết, đã quen. Nhiều xảo trá, lắm gian ngoan. Tôi buồn, nghĩ đến tương lai của tôi, đến một nếp gia đình mới mà tôi sẽ dự phần. Lòng lo sợ vẫn vơ.

Tiếng ông già :

- Khá lắm. Cậu cao cò lắm.

Khôi cười cười :

- Bác khen quá.

Tôi chen vào :

- Bác cho cháu cùng một phe nhé.

Khôi và ông già cùng ngẩng nhìn tôi. Ông già hỏi :

- Cô cũng biết sao ?

Khôi tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Thủy chơi được cờ tướng sao ?

Tôi cười bí mật :

- Để xem. Bác cứ tiếp tục đi, cháu xin phép ngồi coi. Cháu cam đoan thế nào Bác cũng thắng.

Hai người lại cúi xuống. Và cả hai đều không có vẻ tin lời tôi nói.

Ông già đi một nước cờ nữa. Không biết đó là quân gì, tôi hỏi Khôi :

- Máy giờ đến đảo nhĩ Khôi ?

Khôi hơi nghiêng đầu :

- Khôi không biết rõ. Cái đó phải hỏi quý vị Hải quân trên tàu mới biết chắc.

Khôi đi một nước cờ. Ông già nghĩ ngợi một chút rồi đặt tay xuống bàn, đi tiếp.

Tôi lại hỏi :

- Khôi thấy anh Vệ với Yên rủ xuống tầng dưới kiếm quà vặt.

Khôi vừa đi quân vừa nhìn tôi :

- Thủy đói à.

- Không đói nhưng thèm ăn vặt. Nghe mấy chị nói ở dưới có bán dưa hấu, xí mại, kẹo lạc...

- Bộ dưới đó có Câu Lạc Bộ sao ?

- Không, lính trên tàu mua theo, đem bán lại.

Bị tôi kiểm chuyện hỏi hoài, Khôi phân tâm đi cờ bừa bãi. Cứ thế cho đến lúc ông già cười khoái chí :

- Nước cờ này chỉ có hòa, cậu không thắng nổi tôi được nữa rồi.

Khôi nhìn lại quân cờ của hai bên mỉm cười :

- Bác nói đúng. Thôi xin phép bác, cháu mệt rồi.

Bàn cờ dẹp. Tôi cười nói nhỏ với ông già :

- Cháu không biết đánh cờ. Nhưng “góp ý” với bác được đấy chứ ?

Cả ba cùng cười. Khôi tự nhiên nắm tay tôi :

- Xin phép bác. Cháu đi kiếm cái gì ăn cho cô Thủy đã.

Hai đứa bước xuống cầu thang. Vừa đi Khôi vừa nhéo tai tôi :

- Phá quá. Chọc cho người ta không đánh chác gì được.

Tôi la lên :

- Ái, đau. Nhưng mà Khôi phục mưu Thủy chưa ?

- Phục.

Khôi cười tinh quái. Tôi nghi ngờ :

- Cười gì đó ?

- Không.

- Chối nữa. Cười gì ?

- Cười Thủy.

- Sao ?

- Tưởng vì mình mà người ta thua đó hả.

- Chứ không à.

- Không.

- Thế sao thua ?

- Đâu có thua, hòa mà.
- Ừ thì hòa. Đang ăn để thành hòa là dở rồi.
- Còn lâu. Người ta biết rõ âm mưu đen tối của bạn ngay từ lúc đầu.
- Vậy sao để thua ?
- Hòa !
- Ừ, hòa ?

Khôi nheo mắt :

- Người ta cố tình chiều theo ý bạn chứ bộ.

Khôi cười không nói, tôi cụt hứng :

- Quê ghê. Vậy mà Thủy cứ tưởng bỏ.
- Thì cứ tưởng đi.
- Tức ghê.

Tôi vừa nói vừa nhéo vào tay Khôi. Khôi để yên, nét mặt vẫn tươi tỉnh đặc chí. Tôi lườm Khôi.

Khôi thản nhiên :

- Đi mua quà cho Thủy đi.
- Cho Khôi nữa chứ.
- Ừ.

Hai dừa “tụt” thang xuống tầng dưới. Một đám cười đang đứng xúm quanh hai chàng Hải quân đứng sau một cái bàn nhỏ.

Khôi nhìn vào nói :

- Họ bán dừa hấu. Thủy ăn không ?

Tôi gật gật đầu :

- Ăn.

Khôi chen vào, một lúc mang ra hai miếng dừa to tướng.

Tôi la lên :

- Khiếp. To thế ăn sao hết ?

- Chỉ có cỡ đó, hoặc lớn hơn. Năm chục một miếng.

Hai dừa ngời vào bàn. Miếng dừa mát rượi vì để trong tủ lạnh chứa đồ ăn. Từng giọt nước mát len qua cổ làm tôi khoan khoái, dễ chịu. Khôi ăn ngon lành. Tôi vừa ăn vừa nhìn. Khôi ngừng lên bắt gắp, cười nụ. Nụ cười đầy thân thiết. Không hiểu sao tôi thấy nụ cười của Khôi cũng đầy âu yếm, tình tứ như nụ cười anh Đệ. Tôi cúi xuống bâng khuâng.

Chương 3

CUỘC SINH HOẠT CỘNG ĐỒNG BUỔI TỐI thật vui. Tàu giảm tốc độ để mọi người khỏi say sóng, để ban văn nghệ Hải quân khỏi ngã nghiêng khi trình diễn. Ban quản trại cho mượn máy phóng thanh với hai Micro đã chiến.

Khôi pha trò :

- Thà được Micro, hát cho giọng tốt. Có còn hơn không. Có còn hơn không.

Cả bọn chúng tôi kéo nhau xuống hầm từ lúc tiếng nhạc đầu tiên vẳng lên. Khôi mang theo cây guitar gỗ dáng điệu ngổ ngáo dễ thương. Mái tóc dài Khôi chải gọn lại, che kín gáy nhưng không dài đến độ quấn lên như tóc con gái.

Tôi ghét cay ghét đắng bọn thanh niên để tóc như vậy. Mái tóc dài uốn cong èo uột, phủ kín cái đầu trông thật dơ bẩn. Khuôn mặt non choẹt đầy mụn trứng cá, chiếc áo lòe loẹt xiết eo mở nút phô ra lồng ngực đẹp lép. Chiếc quần ống rộng đến ba bốn chục phân. Trong họ ẻo lả, yếu đuối, bệnh hoạn, không thể tìm ra nguồn sinh lực dồi dào của tuổi thanh xuân tiềm tàng trong thân thể ấy. Tóc Khôi dài vừa phải, như tóc những người lính từ rừng trở về sau vài ba tháng hành quân không kịp hớt. Trông phong trần và dày dặn.

Tôi thích ngắm mái tóc của Khôi.

Buổi sinh hoạt bắt đầu bằng vài màn đơn ca của cô ca sĩ Ban văn nghệ Hải quân. Các cô bé này, ban ngày trông như một cô bé con mười lăm mười sáu. Bây giờ son phấn chường diện đỏm dáng như thiếu nữ tuổi lấy chồng. Khiêu khích, lời cuốn, đa tình. Khóe mắt đong đưa. Bàn tay chào mời, ngực – mông rung động. Họ như muốn làm nóng người bao nhiêu khán giả vây quanh.

Rồi các tiết mục khác góp vui của sinh viên liên Viện. Những giọng ca mộc mạc, chưa quen làm dáng. Những bài hát chọn lọc, chưa đựng chút suy tư. Một đôi khi xen vòa vài màn hài hước... nhạt.

Khôi và anh Đệ lên trình diễn. Tôi giới thiệu bài hát. Khôi hát hay, nhưng hơi điệu. Lối trình diễn khá tự nhiên vì Khôi quen trình diễn du ca từ lâu.

Bài hát được được hoan hô nhiệt liệt. Khôi bắt mình hưởng ứng lớn tiếng nhất. Yấn nhéo nhẹ vào tay tôi :

- Vui dữ ạ.

Tôi ngả người vào người Yấn :

- Ủ, vui thật.

Khôi và anh Đệ hát thêm một bài nữa. Anh Đệ nói để tặng các chiến sĩ Hải quân trên chiến hạm. Bài Hoa Biển. Tự nhiên, tôi nhớ lại những mẩu chuyện về cái chết của nhạc sĩ Anh Thy. Người tài hoa mệnh bạc tôi chưa hân hạnh một lần gặp. Bài hát được trình bày nhẹ nhàng, trầm bổng. Tôi bỗng thấy xôn xao với từng câu hát. Và vẫn yêu nhất câu : “em ơi, giận hờn xin như hoa sóng tan trong đại dương”. Như một cái gì đầm ấm, dịu dàng nũng nịu. Một tiếng nuối sắp nguôi tan cổ nứu kéo.

Cuộc vui còn tiếp tục nhưng tôi kém vui từ phút ấy. Tôi mãi nghĩ ngợi, băng khuâng với những lời trong bài hát. Yến nhích sang phía tôi để dành chỗ cho anh Đệ về ngồi. Khôi giới thiệu Yến với khán giả - hàng ngàn người đứng nghệt cả hầm tàu dài dặc - giọng ca nổi tiếng Văn Khoa. Khán giả hoan hô, la hét cổ vũ.

Tôi đẩy nhẹ vai Yến :

- Kìa, ra đi chứ.

Yến điệu :

- Từ từ.

- Sao vậy ?

- Sự chậm rãi bao giờ cũng làm người ta được chú ý và tăng thêm giá trị.

Yến nói đùa, cười duyên đứng dậy. Khán giả la hét tán thưởng những bước chân đong đưa của Yến. Yến nói vài câu giới thiệu lại giọng phụ họa của Khôi rồi hát. Đố ai. Hai người trình bày thật vững. Tự nhiên tôi nghĩ họ xứng đôi.

Anh Đệ ghé tai tôi :

- Yến càng ngày càng hát hay nhỉ Thủy ?

- Dạ.

- Giọng Yến cao vút. Thủy thấy không, khán giả im lặng thưởng thức. Anh chưa thấy màn trình diễn nào từ đầu chương trình tới giờ được thế.

- Anh đệ thấy họ có đẹp đôi không ?

Anh Đệ gật gù :

- Ủ. Thế còn...

Đệ bỗng im. Tôi quay sang :

- Sao ạ ?

- Anh đang tự hỏi, ai xứng đôi với Thủy đây.

- Thủy cố tìm, nhưng chỉ thấy mình chẳng xứng đáng với ai.

- Thật ? Thủy tìm chưa ?

- Rồi anh, thật đó.

Đệ cười cười, lặng im.

Khôi và Yến trở lại chỗ ngồi, trong tiếng vỗ tay ầm vang muốn phá tung vách tàu. Nét mặt Yến tươi cười kiêu hãnh.

Khôi ngồi sát cạnh tôi, gác đàn trên đùi :

- Sao, Thủy. Khôi hát tệ lắm không ?

- Quá tệ.

- Rất ân hận.

Tôi búng nhẹ trên cây đàn :

- Chia cho Thủy một nửa cái tẹt ấy cũng đỡ rồi.

Yến xen vào :

- Cũng đủ nổi danh.

Hai cây văn nghệ hài hước của ban văn nghệ Hải Quân ra tiếp nối chương trình. Yến than :

- Ngộp hơi quá.

Tôi đồng ý :

- Ủ, dưới này nóng ghê.

Khôi rủ :

- Mình lên trên boong đi, quý vị đồng ý không ?

Cả bọn len lén kéo nhau lên. Bên trên trời tối đen Khôi lại phải bật đèn pin. Gió mát lồng lộng. Con tàu vẫn lằm lũi xông vào đêm tối. Chúng tôi đến khoảng giữa tàu, gần khu lều Văn Khoa. Tôi và Yến đứng dựa dây an toàn, anh Đệ và Khôi đứng hai bên. Tóc tôi lòa xòa bay ngang vướng vào má, vào cổ Khôi. Tôi vừa đưa tay toan giữ lại, Khôi đã thì thào :

- Đứng, Thủy.

Tiếng nói thật nhỏ và tôi nghe có hơi thở mạnh. Tôi ngạc nhiên :

- Sao thế ?

- Cho Khôi mượn. Khôi thích thế.

Tôi lập lại :

- Sao thế ?
- Tóc Thủy thơm.

Tôi rùng mình. Giọng Khôi vẫn thân mật :

- Gió đùa tóc Thủy quăn quýt má Khôi, giống như...

Khôi bỏ ngang. Tôi mỉm cười vô nghĩa, đứng nhích ra xa một chút. Bên cạnh, Yến và anh Đệ đang bàn tán về các vì sao. Tôi khom người nhìn xuống nước. Lờ mờ, tôi nhìn thấy mũi tàu làm tung sóng nước, tóe bọt trắng. Những đóa hoa biển của Anh Thy đấy. Bao nhiêu người đi tàu từ xưa, đã có cách ví von như thế chưa nhỉ ?

Khôi hỏi xin anh Đệ điều thuốc. Anh Đệ loay hoay tìm trong mấy túi áo, quần rồi bảo :

- Chờ tí. Tôi về lều lấy, bỏ quên trong ấy rồi.

Còn lại ba người, im lặng cả. Yến bỗng nói một mình :

- Kể cũng thích. Ít ai có dịp nửa đêm đứng giữa biển thế này.

Khôi bật cười :

- Đứng trên tàu chạy giữa biển chứ.
- Ý Yến nói thế.

- Ở Sài Gòn giờ này thiên hạ ngủ bình yên, chẳng ai nghĩ mình đang thế này.

Tôi gộp chuyện.

Khôi lặng yên. Chợt tiếng lạ cất lên cạnh Yến :

- Tất cả đều vui, đều hạnh phúc.

Tôi quay lại. Toàn, Anh chàng Trung Úy Hải Quân cho nước sôi. Toàn bắt tay Khôi và chào Yến với tôi.

Yến vui vẻ :

- Anh làm Yến giật mình.

- Anh xin lỗi.

- Anh đến cách nào mà không ai hay biết.

Toàn dí dỏm :

- Đi trong nhà mình tất nhiên phải quen thuộc hơn khách lạ.

Rồi Toàn hỏi :

- Sao Yến không ở dưới ấy coi tiếp văn nghệ.

- Dưới ấy nóng quá.

- Yến hát thật hay.

- Anh có nghe ?

- Có, xem từ đầu tới khi mọi người bỏ lên đây.

- Còn anh ?

- Sao ?

- Sao không ở dưới đó coi tiếp ?

Toàn điệu :

- Màn đáng coi nhất đã coi rồi.

Yến làm bộ ngây thơ :

- Màn nào thế nhỉ ?

- Phần trình diễn của Văn Khoa.

Yến nói giọng tình tứ :

- Khéo nịnh.

Toàn thân mật đặt tay lên vai Yến :

- Thật chứ ? Nghe Yến hát xong, anh tự nhủ : chẳng còn gì đáng coi tiếp. Và đi theo mọi người lên đây.

- Anh đứng đâu, sao Yến không thấy ?

Câu chuyện đi đến chỗ linh kinh. Tôi hơi khó chịu. Như biết ý, Khôi rủ tôi bước tránh ra chỗ khác một cách khéo léo :

- Khôi khát nước. Thủy đi uống nước không ?

Tôi gật đầu, bảo Yến :

- Bọn này đi uống nước. Đứng đây nhé.

Tôi đi theo Khôi về cuối tàu, xuống cầu thang vào phòng ăn. Máy nước uống ở đó. Khôi nhận nút cho tôi ghé miệng vào uống ừng ực. Khôi hỏi :

- Anh chàng Trung Úy đẹp trai chứ nhỉ ?

Tôi ngẩng lên, gật đầu :

- Yessen có vẻ cảm tình.

Tôi mỉm cười :

- Yessen dễ có bạn.

- Còn Thủy ?

- Ít ai thích Thủy.

- Sao vậy ?

- Thủy xấu nét, xấu người ai thêm ưa.

Khôi tự nhiên thật bạo, quàng tay lên vai tôi :

- Khôi ưa.

Bàn tay Khôn như có lửa. Tôi nhích vai thoát cánh tay Khôi :

- Đùa hoài.

Giọng Khôi nghiêm trang :

- Khôi nói thật.

- Thôi uống nước đi ông tướng. Khát nước mà chỉ đứng tếu không à.

Khôi cúi xuống máy nước. Tôi đứng lặng nhìn. Khôi đẹp trai đấy chứ. Trông đàn ông lắm.

Khôi đứng thẳng lên. Tôi hỏi :

- Xong chưa, đi lên.

Khôi nắm tay tôi :

- Thủy, lại đây ngồi nói chuyện đi.

- Thôi. Lên đi. Dưới này vắng quá.

- Thủy sợ gì.

- Sợ ma.

Khôi cười cười :

- Bậy. Trên tàu làm gì có ma. Nói vậy mấy xù Hải Quân nghe được giận chết.

- Không có ma thì sợ... mãnh.

Vừa nói tôi vừa dí ngón tay trở vào trán Khôi. Khôi đưa tay nắm chặt ngón tay tôi, kéo lại khu bàn ăn Hạ Sĩ Quan.

- Lại đây ngồi, Thủy.

Tôi bước theo. Hai đứa ngồi nhìn nhau, một phút. Rồi Khôi hỏi :

- Thủy hết mệt và say sóng chưa ?

- Còn hơi mệt. Từ tối đến giờ thấy dễ chịu.

- Quen sóng rồi đó. Có thể yêu đời đi biển được lắm.

- Cần xét lại.

- Yêu Hải Quân không ?

Tôi tưởng Khôi nghĩ tới Toàn :

- Sao hỏi thế ?

- Thích đời Hải Quân không, trả lời Khôi đã.

- Cái ấy còn tùy phương diện.

Khôi thông thả :

- Nếu Thủy thích, Khôi sẽ tình nguyện vào Hải Quân.

- Tán Thủy đấy à.

- Ừ.

- Tán vụng quá. Hết con trai mới lớn.

- Nhiều cái vụng về mà vẫn mang lại kết quả tốt.

Tôi hất mặt :

- Nhưng lần này thất bại rồi, bạn.

- Khôi biết.

- Thế sao còn tán.

Khôi mỉm cười thật dễ thương :

- Không tán thì làm sao Thủy biết.

- Biết gì ?

Khôi nòng nân :

- Biết Khôi... mền Thủy.

Tôi cười cười :

- Biết Khôi mền Thủy từ lâu rồi. Tụi mình bạn thân mà.

- Không phải thế. Lần này khác...

Tôi thấy phải chấm dứt trò đùa của mình :

- Đừng, Khôi. Còn quá sớm để nói những điều mình chưa nghĩ kỹ.

- Khôi đã nghĩ kỹ !

- Thôi, để lúc khác. Thủy ngại...

- Ngại gì ?

- Ngại phải định một thái độ.

Khôi cúi xuống mặt bàn :

- Ủ, thì thôi. Thủy hãy coi như chưa biết một chút gì.

- Thủy hứa như thế.

Hứa, nhưng tôi biết rõ mọi sự sẽ không còn trong sáng như trước nữa. Cái gì đã đến, phải nhớ, phải nghĩ tới mãi.

TÔI THỨC DẬY KHI TIẾNG NGƯỜI huyền não. Mọi người đang dồn về một mạn tàu, nhìn về phía đảo. Vẫn còn quá xa để phân biệt rõ những nếp nhà nhỏ, những sinh hoạt trên đó. Chỉ thấy một dãy núi cong như hình móng ngựa, xanh um lá và xám màu đá núi. Và một giải cát trắng lượn lờ dưới chân.

Tôi quay lại lay vai Yến :

- Yến, Yến. Dậy mà xem.

Yến ậm ừ.

- Gì thế ?

- Tới rồi.

- Ừ.

- Dậy xem đảo kìa.

- Ừ.

- Khỉ ạ. Sáng bạch rồi.

- Buồn ngủ quá.

Tôi tung chăn Yến, Yến cố níu lại.

- Anh chị tối qua thức đến gần sáng phải không ?

Yến co mình, nhồm dậy :

- Hình như đến hai giờ sáng.

- Tình nhỉ.

Yến không nói gì, ngoảnh nhìn ra biển. Tôi gãi lên má Yến :

- Phía này cơ mà. Đảo Thổ Châu ở bên tay phải.

Yến rùn vai :

- Biết rồi. Yến đâu có ý tìm đảo đâu.

- Sao thế.

- Trước sau gì chả thấy.

- Gì mà như mít ướt vậy ?

- Buồn ngủ.

- Tới rồi, sửa soạn đồ lát nữa còn kịp vào bờ, trưa nay tha hồ ngủ.

- Lên đó lo chơi, lo tắm ngủ gì được.

Tôi đứng lên :

- Đi rửa mặt đi.

Hai đứa kéo nhau xuống phòng rửa mặt. Vắng tanh, hình như mọi người hôm nay dậy sớm, hay chưa ai xuống rửa mặt.

Yến cười nho nhỏ :

- Thiên hạ để dành lát xuống biển rửa mặt, tắm luôn thể.

Tôi mở máy nước chảy ào ào. Yến kêu :

- Chà, quý anh Hải Quân bữa nay sang quá. Cho nước ngọt chảy tự do thế này.

- Chắc cho xài thả dàn, rồi họ đi lấy nước khác.

- Lấy ở đâu ?

- Không biết. Có thể ở Rạch Giá, Phú Quốc chẳng hạn.

Hai đứa được dịp dùng thả cửa. Yến luồn khăn vào người lau cùng khắp. Tôi hỏi :

- Làm gì mà... kỹ thế ?

- Lau cho mát, chỉ sợ có... mùi.

Tôi bật cười.

Anh Đệ và Khôi chờ chúng tôi trước cửa lều với bốn tô mì gói bốc hơi. Yến nói to :

- Chà. Kiếm được nước sôi ở đâu thế ?

Anh Đệ chỉ Khôi :

- Khôi ngoại giao đó.

Yến khen :

- Giỏi !

Khôi vênh mặt :

- Làm như chỉ có Trung Úy của cô mới có nước sôi vậy.

Yến cười cười. Anh Đệ giục :

- Ăn đi, kéo nguội mát ngon.

Yến bĩu môi :

- Nóng hay nguội cũng chả khi nào ngon.

Anh Đệ nhái một bài hát :

- Nóng còn hơn không, nóng còn hơn không.

Khôi cũng nói :

- Ăn nhanh rồi thu dọn hành lý xuống bờ.

- Gì mà gấp vậy ?

Tôi hỏi. Khôi vung tay :

- Xuống tìm đất cắm... dùi. Kiếm đất tốt kéo thiên hạ giành hết.

Nhưng đến khi xuống tàu nhỏ để vào bờ thì Khôi buồn. Các toán xuống bờ theo xếp đặt của Ban Quan Trại. Và toán Văn Khoa xuống gần giữa, sau mấy chục toán khác. Vào tới bờ, lại

bị chia vùng theo ý Ban Quản Trại chứ không được tự do chọn lựa. Khôi buồn thêm chút nữa. Vùng của Văn Khoa xa về một đầu đảo, nhiều đá chắt chồng nhau và cây rừng rập rập. Khôi đứng nhìn về giữa bãi cát. Phía đó là trung tâm, dành cho trại Hải Quân. Bãi thật đẹp và quang đãng. Khôi than thở :

- Cẩm lều chỗ này mỗi khi có việc gặp Ban Quản Trại phải đi rạc cẳng.

Anh Đệ lại chịu :

- Ở riêng mé này thích thú chứ.

Yến hỏi :

- Sao thế anh ?

- Mình tha hồ chặt cây làm thủ công. Lại sẵn hốc đá tìm bắt con hà để ăn. Và các cô tha hồ leo trèo làm xiếc để chụp hình.

Tôi la lên :

- Anh Đệ chỉ được cái... sao lại làm xiếc ?

- À thì... muốn có ảnh kỷ niệm độc đáo phải ra công biểu diễn chứ.

Yến lay lay vai anh Đệ :

- Ở đây nhiều hà hờ anh ?

- Có lẽ thế. Đá nhiều rêu thế kia, chắc chắn ít người đụng tới ắt phải có hà. Và có hà. Và có cả san hô.

Tôi nhìn xuống nước. Bãi cát thoai thoải ra xa, nước xanh lơ trong vắt nhìn tới đáy.

Yến xuýt xoa :

- Bờ biển đảo này đẹp ác.

Khôi chỉ tay lên đỉnh núi :

- Trên kia nữa. Hứa hẹn một cuộc leo núi kỳ thú.

Chúng tôi cùng nhau nhìn lên. Vách đá xiên xiên, một vài con đường ngoằn ngoèo ẩn hiện trong đám lá rừng. Gió biển thổi phàn phật những tàng cây, đưa hơi nóng gai gai của buổi trưa luồn vào da thịt. Tôi rùng mình. Tựa hồ như bàn tay nào mơn trớn. Xa Sài Gòn, xa mọi người đến tận chỗ hoang vắng này để thưởng thức những nỗi niềm vui sướng mà đời con gái hiếm khi nào có được, với tôi là một dịp may. Vì khác Yến, khác mọi người chỉ đơn thuần vì một lí do du ngoạn, tôi muốn xa gia đình, để khỏi nhìn thấy mẹ tôi buồn phiền khoắc khoải, khỏi nhìn đứa em nhỏ ngờ ngáo tủi hờn cô đơn mà nghĩ tới đứa em lớn sầu muộn trong nội trú. Để rồi lại dày thêm lòng oán giận cho tôi. Không lúc nào tôi nguôi quên, dù không khi nào tôi muốn nghĩ đến. Thà là ông chết đi, thà là ông không bao giờ hiện hữu trong cuộc sống này. Nhưng ông vẫn còn sống, vẫn còn ám ảnh nặng nề trên cuộc sinh hoạt hàng ngày của gia đình tôi, lâu lâu, ông lại ghé qua nhà đưa ít tiền, cho món quà. Để rồi nghe mẹ tôi đôi co, day nghiêng thì ông lại hăng lên, cãi cọ. Rồi bỏ đi biệt ít lâu. Tôi hiểu, lương tâm ông còn chi phối ông chút ít nên khiến ông quay về. Nhưng tôi không cần như vậy. Thà ông đi quách xong. Nhưng mẹ tôi lại cần. Bà muốn, bà cần cha tôi ở cạnh như ngày trước. Nhưng làm sao trở lại nguyên lành, khi tì vết đã có một lần đổ vỡ ?

Tôi chán nản gia đình, tôi buồn rầu trước những buồn rầu của người thân nên tôi muốn đến đây.

Yến từ sau một hốc đá bước ra với bộ áo cánh ngắn, dục tôi :

- Thay đồ đi Thủy, lo cơm nước cho các ông ấy chứ. Các ngài dựng lều gần xong rồi kìa.

Tôi mệt mỏi đứng lên :

- Ủ, buổi trưa nắng gắt quá.

- Nắng ở biển mà. Lát ăn xong nghỉ một chút rồi xuống tắm, tha hồ mát.

- Chương trình ra sao ?

- Chương trình riêng hay chuyện ?

- Cả hai.

Yến nhún vai :

- Chung thì không rõ. Phải lệ thuộc vào ban Quản trại, chắc là dựng lều, làm thủ công từ giờ tới chiều. Họp hành cho cuộc thi đua ngày mai. Tối, lửa trại, sinh hoạt cộng đồng. Còn tụi mình...

- Có gì ?

- Nấu ăn xong thì nghỉ hay ngủ một chút. Rồi đi dọc trên bãi biển xem thiên hạ có gì lạ, đảo có gì hay. Rồi xuống tắm. Chiều lên nấu ăn. Tối nấu chè. Mục phụ : đấu láo, đi dạo với bạn bè...

Tôi hỏi kháy :

- Bạn nào ? Bạn trên tàu hay bạn dưới trại ?

- Cả hai.

- Chàng Trung Úy có xuống không ?

- Không được phép. Họ phải theo chương trình của tàu. Chắc là chiều hoặc tối.

- Yến buồn, nhỉ ?

- Còn lâu. Với Yến, tự diễn đời Yến không có chữ buồn.

- Ngon !

- Thật đấy chứ.

Tôi đẩy củi vào bếp lửa. Nồi cơm sôi sục, nước tràn cả ra bếp. Yến kêu lên :

- Khéo tắt bếp. Củi ở đây tươi quá, khó bén lửa lắm đó bà.

- Anh chàng Trung Úy với Yến ra sao ?

- Ra sao la thế nào ?

- Đã đi tới... thân mật chưa ?

Yến cười hực lên :

- Thân mật từ lâu rồi. Hấn... tấn công như vũ bão.

- Yến chịu không ?

- Sợ gì. Với Yến đó chỉ là những cuộc vui cho đến khi nào yến thấy cần phải chín chắn, Yến sẽ chọn lựa. Luôn luôn Yến chủ động, Yến tin như thế.

Tôi ngược nhìn Yến. Yến đang ngồi khom người trên một mỏm đá nhỏ, gọt mấy quả su su. Da thịt Yến nâu hồng khỏe mạnh. Trong bộ đồ ngắn bằng lụa xanh, thân hình Yến lồ lộ. Vải mỏng và Yến không mặc soutien, ngực Yến dong đưa theo cử động đôi tay. Chiếc cổ áo rộng, trễ tràng. Tôi nghĩ, chỉ cần đứng lên là thấy được tất cả. Yến ngừng lên nhìn tôi :

- Nhìn gì thế.

- Không.

- Biết bà nghĩ gì rồi.

- Nghĩ gì ?

- Bà đang đánh giá con người tôi phải không.

- Bà hay thật. Tôi phục bà đó.

- Phục gì ? Cách đối xử hay cách... ăn mặc.

- Cả hai.

Yến nhún vai thật điệu :

- Tại bà nhất. Mình là sinh viên, lớn rồi chứ không còn là con bé con Trung học. Rồi một ngày mình phải lấy chồng. Hơn nữa, Yến quan niệm cuộc sống cần cởi mở, tự do, mới mẻ. Thân hình mình... có gì cần phải tự ti ?

- Yến đẹp thật.

- Thủy cứ khen. Thủy thua gì Yến ? Đàn ông họ thích nhìn mình vì mình đẹp. Mình đừng lộ liễu quá, đừng quá thô tục là được rồi. Nếp sống phóng túng một chút không có gì là tội lỗi.

Tôi lặng yên, Yến có một cuộc sống êm đềm không lo nghĩ. Con nhà giàu, cha mẹ trẻ và mới. Yến được giao du với giai cấp ăn chơi. Còn tôi, tôi không có cuộc đời như nó. Cha tôi càng giàu, gia đình tôi càng đổ vỡ. Những năm trước kia, cha tôi chỉ là một nhà văn chưa nổi tiếng, một công chức trung bình ngày hai buổi đi làm. Cha tôi cặm cụi sáng tác cho một tờ tuần báo, làm thêm. Rồi như một cơn lốc, cha tôi thoát xác. Tên tuổi bỗng nổi, danh tiếng bỗng lên. Cha tôi được đời yêu chuộng. Ông không còn là riêng của gia đình, của vợ con. Ông say sưa với danh vọng. Ông bỏ việc, xoay ra “kinh doanh” với nghề nghiệp mới. Ông trở thành một “cai thầu văn nghệ”, một nhà xuất bản uy tín, một nhà phát hành có thế lực. Chỉ trong vài năm ông đã mua được nhà cửa, xe hơi và sống một cuộc đời giàu có. Nhưng cũng từ đó, hạnh phúc gia đình đội nói ra đi. Mẹ tôi đang ngụp trong sung sướng, trong tiện nghi vật chất, trong đầy đủ tinh thần thì bỗng tôi tăm mặt mũi. Bỗng phải đón nhận phũ phàng. Cha tôi bắt đầu lãng nhãng với những người đàn bà khác. Thoạt đầu, mẹ tôi tưởng ông chỉ ăn chơi một lúc rồi thôi. Nhưng sau đó có người mách bà mới rõ ông đã có vợ hai,

mua cả một biệt thự cho họ. Mẹ tôi vật vã, khổ sở. Tôi ngơ ngàng, buồn bã.

Sẵn địa chỉ, một lần mẹ tôi bảo tôi :

- Thủy, mẹ con mình đến kiểm ba về.

Tôi gạt mẹ :

- Thôi mẹ, lỡ gặp mù đó rồi xử sự làm sao ?

Mẹ tôi quát mắt :

- Làm sao ? Tao là vợ ông ấy, tao có quyền làm gì thì làm.

- Mẹ...

- Mà đừng đi, tao đến một mình. Mà cứ yên tâm. Mẹ là người học thức, mẹ không phải đi đánh ghen.

- Nhưng... mẹ định làm gì ?

- Thì gọi ba mà về. Bảo ông đuổi cổ con mẹ ấy đi.

Tôi khổ sở, nhăn nhó :

- Lỡ họ hành hung mẹ.

Tôi nghĩ tới những mẩu tin trên báo. Những vụ đánh ghen ngược. Nhưng bà cương quyết :

- Nó mà dám. Nhưng tao sẽ cố gắng nhỏ nhẹ.

Tôi đành theo mẹ tôi đi. Ngôi biệt thự ở vùng Đakao, trong một con đường nhỏ. Một bà già đang quét sân, cánh cổng mở hé. Mẹ tôi đẩy cửa bước vào. Bà già tiền lại gần :

- Bà tìm ai ?

Mẹ tôi không trả lời, bảo tôi :

- Hừ, nhà cửa to lớn thế này. Ba mày lo cho nó còn hơn cho gia đình nữa.

Tôi nhìn quanh. Ngôi nhà đồ sộ nhưng vắng ngắt. Bà già ngơ ngác :

- Bà là...

- Tôi là vợ ông chủ nhà này. Ông ấy ở với mèo ở đây phải không ?

Bà già ngơ ngẩn nhìn. Mẹ tôi bảo tôi :

- Vào kêu ba mày ra đây, bảo có mẹ đến tìm.

Tôi đứng chờ một chỗ, không biết có nên làm theo lời mẹ hay không. Mẹ tôi bốc nóng, gạt bà già sang một chỗ, rảo bước. Tôi đứng yên. Bà già đứng yên. Bà ta như không muốn, không dám dính líu vào trong cuộc. Tôi hỏi :

- Ông chủ mới mượn bà làm ở đây à ?

Bà già lắc đầu :

- Không. Bà... chủ. Mượn làm ban ngày. Tối về nhà tôi.

Tôi vừa định hỏi thêm thì nghe tiếng mẹ tôi lanh lảnh quát lên bên trong. Như một cuộc xung đột đã diễn ra. Tôi vội chạy vào. Băng qua gian phòng khách, vào một căn phòng nhỏ. Mẹ tôi đang đứng vịn tay vào tường, mặt tái xám. Cha tôi và người đàn bà...

Trước cảnh đó. Mẹ tôi không còn nhẫn nhịn được như lời hứa. Bà hét lên từng hồi, những câu vô nghĩa.

- Trời ơi trời. Anh... Anh thật xấu xa...

Tôi bước giật lùi. Tôi không dám đứng lại nhìn, cũng không dám đỡ lấy Mẹ tôi dìu ra ngoài. Những hình ảnh đó vượt xa hiểu biết của một người con gái. Tôi... tôi không thể nào nghĩ là một lần trong đời mình lại chứng kiến chuyện đó, không phải là mình với chồng, mà là của người khác.

Tôi ngồi phịch xuống sa lông. Mẹ tôi đấm vào cửa rầm rầm. Vài phút sau cha tôi dìu mẹ tôi ra. Quần áo xóc xếch, ông ôn tồn :

- Đứng, đứng em. Về nhà đã. Về nhà nói gì thì nói.

Mẹ tôi òa khóc, tôi bật khóc theo.

Ba tôi nắm lấy cánh tay tôi :

- Về con. Hai mẹ con không nên làm thế, không nên đến đây mới phải.

Mẹ con tôi bước ra sân, cha tôi lái xe đưa mẹ con tôi đi về. Bước chân vào nhà, ông đổi thái độ, nghiêm khắc.

- Bà làm như người thất học, dắt con ngu kia đến định làm gì ? Có còn biết sĩ diện là gì không? Có còn biết giữ tai tiếng không ?

Mẹ tôi gào lên :

- Anh là đồ... tồi. Đến bây giờ mà anh còn nói giọng đó với tôi à. Anh có giữ không...

Hai người lại cãi nhau thậm tệ. Tôi chán nản cầm cái ví, đứng lên bỏ ra đường, lang thang...

Tiếng Yến vang lên :

- Kìa Thủy. Hình như cơm khét thì phải.

Tôi giật mình :

- Bỏ xừ. Quên cả ngó...

- Nghĩ ngợi gì vậy

- Đang nghĩ về Sài Gòn.

- Nhớ hử ?

- Có gì đáng nhớ ? Nghĩ mà chán.

Yến cười đùa :

- Khổ rồi. Trưa nay quý vị được dịp thưởng thức cơm khét rồi.

Tôi nhìn lên. Khôi và anh Đệ đứng trước mặt. Khôi hỏi :

- Sao thế ?

- Bà Thủy mãi mơ mộng, để khét rồi.

Tôi đỏ bừng mặt, bối rối :

- Thủy xin lỗi quý vị. Đang mãi nghĩ ngợi... quên cả ngó chừng.

Anh Đệ ngồi xuống cạnh tôi :

- Có chuyện gì thế Thủy ?

- Không.

- Nghĩ ngợi gì đến quên cả công việc ?

- À... nhớ nhà.

Mọi người bật cười. Khôi mở nắp vung nồi cơm. Một mùi khét theo khói cuộn cuộn bốc lên. Khôi hìn mũi hít, rồi ngân nga :

Sống bùi, nhão dẻo, khô thơm

Đố ai thổi được nồi cơm ba mùi

Yến hỏi :

- Thơm thần ở đâu đấy ?

- Cửa các cụ ngày xưa đấy. Kinh nghiệm với các nàng dâu hiền. Các nàng cho ăn đều kiểu này nên các cụ tức... bụng sinh thơm thần.

Bữa cơm được dọn ra. Đang ăn, một chiếc ca nô từ ngoài tàu vào tấp lên bãi cát. Một người hạ sĩ quan nhảy xuống xách một thùng nước ngọt thật lớn. Anh chàng đứng nhìn chúng tôi, hơi do dự, rồi bước lại gần.

- Tôi hỏi thăm quý vị một chút. Trong quý cô, có cô nào tên Yến ?

Yến buông đũa đứng lên :

- Tôi đây anh.

Anh chàng đặt thùng nước xuống bãi cát :

- Ông Trung úy Toàn nhờ tôi mang vào cho cô và các bạn dùng. Ông ấy dặn cô dùng nước trên đảo phải có thuốc sát trùng mới nên dùng, sợ quý vị không quen nước sẽ bị đau.

Khôi chậm chọc :

- Trung úy nhà ta chu đáo quá.

Anh Đệ cười :

- Càng tốt chứ có sao. Yển nhận đi.

Yển cười lớn :

- Dĩ nhiên là em nhận gấp. Nhờ anh chuyển lời tôi cảm ơn Trung úy Toàn.

Anh chàng không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu. Khôi lại trêu :

- Mời anh dùng cơm với chúng tôi.

Người hạ sĩ quan cười cười :

- Cảm ơn anh. Tôi mà ăn thì quý vị sẽ đói.

Tôi thành thực :

- Vậy là anh chưa ăn cơm. Mời anh ăn cùng, chúng tôi nấu nhiều cơm lắm, không sợ thiếu.

Khôi lại đầu vào:

- Đúng rồi, không thể nào thiếu được. Mời anh ào thưởng thức cơm của cô Thủy đây nấu. Cơm này có tên là “cơm nàng dâu”... ngon lắm.

Tôi quay lại cười, lườm Khôi. Anh chàng Hải quân bước lại gần :

- Sao lại nàng dâu ? Gạo nàng hương chứ ?

- Không phải. Cơm nàng dâu nấu cho mẹ chồng ăn.

Rồi Khôi đọc lại hai câu thơ ví von.

Anh chàng Hải quân cười lớn :

- Vậy thì xin được hân hạnh thưởng thức món cơm đặc biệt của quý vị.

Ngồi vào chỗ, hần tự giới thiệu :

- Tôi tên Chương. Trung sĩ nhất Hải quân.

Anh Đệ vui vẻ giới thiệu một vòng và nói :

- Anh tự nhiên nhé. Bạn bè cả.

Chương ăn vài miếng và khen :

- Ngon đấy chứ ?

Tôi làm bộ cau mặt :

- Anh trêu tôi phải không ?

Chương thành thực :

- Tôi nói thật. Ngon hơn cơm tụi tôi ăn dưới tàu nhiều.

Khôi hỏi :

- Là vậy ?

- Gạo tàu là gạo dở. Đầu bếp tàu lại quá giỏi nên ăn cơm khô, cơm khét là chuyện...cơm bữa. Đồ ăn mang theo các chuyến đi chỉ có cá, trứng và rau cải bắp sống. Làm sao sánh được với cơm của quý vị.

- Đồ ăn này chúng tôi mang từ Sài Gòn, tưởng nấu được trên tàu nhưng rốt cuộc chỉ ăn toàn mì gói.

- Kẹt cái là quý vị đông quá, biết giúp đỡ ra sao.

Tôi ngồi yên nghe mọi người nói chuyện. Qua câu chuyện suốt bữa ăn, tôi biết được Chương đi lính đã hơn sáu năm, học luật và đậu được một chứng chỉ.

Khôi khen :

- Anh thật có chí.

Chương nhỏ nhẹ :

- Anh tính đi tàu, ngoài công việc ra chỉ còn biết ngủ hay đọc sách thôi chứ biết làm gì. Tôi cũng phải cố gắng lắm.

Tự nhiên trong lòng tôi phát sinh một niềm cảm phục Chương. Tôi nhìn Chương. Người thanh niên da xạm nắng, khỏe mạnh và có vẻ chững chạc hơn cả Khôi. Chương cười, nụ cười miệng rộng và cởi mở. Ánh mắt tinh ranh. Chương bắt chợt nhìn lên, bắt gặp tôi nhìn lên. Tôi đỏ mặt quay đi. Từ lúc đó tôi có cảm giác Chương thỉnh thoảng lại nhìn tôi chăm chú.

Chiếc ca nô đã được mấy người lính lái trở về tàu.

Yến hỏi :

- Ca nô đi rồi, anh có phải về tàu không?

- Chúng tôi được đi bờ cô ạ. Tối mới phải trở về. Nếu vui, có thể ở lại ngủ đến bảy giờ sáng mai trở về tàu cũng được .

- Đi bờ là sao, anh ? Yến hỏi.

- Cũng như lính bộ binh gọi là đi phép. Hải Quân ở dưới nước thì đi bờ. Nãy giờ ca nô đưa lính vào bờ mấy lần cô thấy không ?

- Nếu vậy chắc Toàn...

- Ông Toàn sẽ vào bờ sau bữa cơm trưa. Sĩ Quan còn họp xong mới đi sau.

Tôi nhìn Yến, ngằm bảo :

- Tha hồ anh chị vui nhé.

Yến cười cười :

- Các quan lúc nào cũng... quan trọng. Họp gì mà họp lắm thế. Từ hôm đi tới giờ lúc nào cũng nghe ông Toàn bảo bận họp...

Chương gật đầu :

- Đúng vậy. Họ họp để phối hợp hoạt động với ban quản trị và toán Hải Quân công tác trên bờ.

- Công tác gì vậy anh ?

- Quân y thì khám bệnh phát thuốc cho dân trên đảo, Văn nghệ thì yểm trợ sinh hoạt lửa trại buổi tối.

- Như vậy tối nay có lửa trại, chắc phải vui lắm, anh Đệ nhỉ ?

Anh đệ trêu :

- Vui như thế nào đã chứ ? Cuộc vui làm Yến vui hay vì lí do nào khác.

Yến hất mặt tỉnh bơ :

- Cả hai.

Tôi liếc nhìn Chương. Anh chàng đang nhìn tôi chăm chú. Tưởng hắn sẽ quay đi vì bị bắt gặp nhìn lén nhưng Chương vẫn nhìn tôi không chớp mắt. Và tôi lại là kẻ quay đi. Chương nhìn tôi như thế, tại sao vậy ?

Chương 4

SAU BỮA ĂN, CHƯƠNG ĐÃ TRỞ thành thân với chúng tôi, dù chỉ mới gặp lần đầu. Đây tự tin, cởi mở, Chương đã hòa hợp với mọi người. Tôi chú ý nhất đến những hiểu biết rộng rãi của Chương. Vấn đề gì nêu ra, ý kiến của Chương vẫn được mọi người chú ý và tán thưởng. Có lúc tôi tự hỏi, phải chăng Chương lịch duyệt như vậy là do đời sống lành đĩnh nay đâu mai đó ?

Sau khi nghỉ ngơi, cả bọn chúng tôi rủ nhau xuống tắm. Mặt trời đã ngả sang tây, nhưng nắng vẫn gay gắt lắm. Tôi ngại nắng, nhưng Yến bảo :

- Thiên hạ xuống tắm đầy kìa, ăn thua gì.

Bãi biển lúc đó đông nghẹt người. Hình như những dự tính của ban quản trại để theo đúng chương trình đã không được tán thưởng. Ra đến đảo, giữa trời nước mênh mông, trong khung cảnh thơ mộng của hải đảo, mọi người trở thành phóng khoáng. Bãi biển như ngập tràn màu sắc. Khác hẳn Nha Trang, Vũng Tàu, ở đây người ta còn “trình diễn” kỹ. Ngay cả lúc trên tàu, mặc dù gần hai ngày không được tắm, các cô vẫn sáng một bộ, chiều một bộ. Bao nhiêu đồ lót đem ra trưng diện bằng thích. Bây giờ, thiên hạ đang trình diễn y phục mùa hè. Và hình như nghĩ rằng mình đã tách rời khỏi đất liền xa những cặp mắt dị nghị của người thành phố, mọi người đua nhau biểu diễn. Có lẽ các cô mang sẵn đủ kiểu mới lạ, táo bạo và chỉ cần vài chục người dạn dĩ ăn bận trước là mọi người ào ạt theo gương. Những áo tắm hai mảnh, trên và dưới nhỏ xíu. Những kiểu quần áo màu mè sặc sỡ, kỳ cục được lần lượt đem ra khoe với thiên hạ.

Yến, trong bộ đồ tắm hai mảnh kiểu mới nhất trông thật là...dữ dội. Người Yến hồng hào, lẳn lẳn, phô trương lồ lộ. Nhìn Yến tôi bỗng thấy ngại ngùng. Ở trong nhà nhiều hơn ngoài nắng da tôi trắng xanh. Thân thể tôi có lộ liễu lắm không, trong bộ áo tắm hai mảnh may cùng với Yến. Tôi có cảm tưởng hàng chục cặp mắt đang nhìn xoáy vào hai đũa, đốt cháy hay lột trần ra được.

Yến đầy tự tin và hồn nhiên. Những bước chân dong đưa, những cử chỉ khoan thai và điệu. Yến gọi tôi :

- Xuống đi, Thủy !

Hai đũa lao vào làn nước. Mát và sạch. Tôi thấy sự dễ chịu tràn khắp cơ thể, cảm giác mát mẻ, dịu dàng len lỏi khắp từng thớ thịt. Tôi hụp lặn trong làn nước trong vắt. Yến từng chiếm giải về bơi lội nên bơi thật giỏi, bỏ tôi bơi tuốt ra xa, leo lên một chiếc ghe chài của dân trong đảo đứng ngó từ phía rồi phóng xuống nước bơi vào.

Anh Độ, Khôi và Chương cũng đang bơi ra phía chúng tôi. Chương bơi thật đẹp, nhẹ nhàng và dẻo, mỗi cái vươn mình Chương lại lướt đi thật xa. Các chị trong nhóm Văn Khoa cũng lần lượt kéo nhau xuống tắm.

Tôi và Yến đứng một chỗ, ba người đàn ông vây quanh. Anh Độ nhìn tôi, ánh mắt đắm đuối và âu yếm, hỏi :

- Sung sức chứ ?

Tôi cười :

- Dạ.

- Bơi đua không Thủy ?

- Từ đâu tới đâu ?

- Từ đây tới chiếc ghe kia và trở về.

Yến bấu môi :

- Bấy nhiêu ăn thua gì. Yến vừa từ ngoài đó vào đây xong.

- Nhưng Thủy bơi dõ hơn Yến, sợ không tranh nổi với ai.

Tôi nói, Anh Đệ thân mật :

- Thì cứ đua thử xem. Chắc gì anh đã thắng.

Khôi xen vào :

- Bộ chỉ có hai người thôi ư ? Tại sao không là cả bọn ?

Chương tán thành :

- Đúng đó. Cả bọn mới vui chứ.

Thế là cuộc đua bắt đầu. Chẳng cần lâu, chỉ vài phút là tôi bị bỏ lại đằng sau cùng. Chương và Yến dẫn đầu, tới anh Đệ và Khôi ngang nhau. Tôi không leo lên ghe, chờ họ phóng mình xuống là nổi theo, bơi trở vào. Tới mức, tự Chương chậm lại và Yến nhất. Chương nhì, Khôi và anh Đệ đồng hạng ba. Tôi vẫn cò đỡ tuốt đằng sau.

Anh Đệ trêu :

- Bơi ăn gian mà vẫn chót.

Tôi then thùng :

- Tại người ta bơi dõ.

Chương nói :

- Không phải tại Thủy bơi dõ, mà tại quý vị bơi giỏi quá.

Tôi vắn :

- Thì tức là Thủy dõ.

- Thực ra là Thủy giỏi hơn những người khác, chỉ thua mấy người này thôi.

Khôi vỗ vai Chương tán thưởng :

- Anh bơi giỏi quá.

Chương hồn nhiên :

- Tôi được đi học khóa người Nhái, nhưng bị rớt trong tuần lễ địa ngục.

Yến thắc mắc :

- Sao lại gọi là tuần lễ địa ngục ?

- Đó là tuần thứ năm trong chương trình huấn luyện người Nhái. Ai qua được tuần lễ đó kể như nhiều hy vọng trở thành người Nhái Hải Quân. Suốt một tuần các khóa sinh phải trải qua những cực khổ gian lao phi thường để đo lường sức chịu đựng của họ. Tôi bị loại.

Tôi hỏi Chương :

- Khó lắm hả anh ?

- Người Nhái huấn luyện khó nhất trong các loại lính. Nhiều tay Biệt Động, Nhảy Dù qua học mà vẫn rớt như thường. Tôi rớt cũng không có gì than phiền. Thực sự mà nói, tôi không đủ sức.

Tôi nghĩ tới những người Nhái đã nhìn thấy trong các cuộc duyệt binh ngày Quốc Khánh hay ngày Quân Lực. Họ như những người xa lạ với mọi người, khác hẳn mọi người về nhiều phương diện.

Chúng tôi cùng bơi vào bờ. Yến nằm dài ra bãi cát, ngửa mặt lên trời. Tôi ngồi cạnh Yến, moi cát làm những lâu đài, đồi núi. Lâu đài của một xứ thần tiên và đồi núi của một vùng chưa hề biết. Nên chỉ là tưởng tượng, là không thật. Và sóng biển ào lên, cuốn trôi những không thật ấy đi. Tất cả đổ vỡ còn lại trên nền cát băng khuâng. Tôi buồn phiền nhớ về thực tế.

Khôi ngồi xuống cạnh, vốc cát đắp chung với tôi. Thỉnh thoảng Khôi nghịch ngợm bỏ cát lên tay tôi. Cát ướt nước trôi dài trên cánh tay. Anh Đệ đứng nhìn một lúc rồi ngồi xuống góp vào từng vốc cát lớn. Đồng cát cao lêu nghêu, Khôi sửa thành những hình thù quái dị.

Tôi nói :

- Thủy muốn xây thành một ngôi nhà hai tầng, có hàng rào.

Khôi bật cười :

- Để làm gì, Thủy ?

- Làm giống nhà Thủy ở. Làm con đường có cây cao trước nhà nữa nhé.

Khôi thật khéo tay, chấp nối khéo léo những đồng cát để ngăn sóng tràn lên phá đổ. Tôi ngồi chống tay nhìn, miên man suy nghĩ. Con phố nhỏ, nơi nhà tôi ở, thuộc một khu vắng. Gần trường học nhưng đường một chiều nên cũng ít xe cộ qua lại. Tôi thích con phố này. Vắng, đẹp và cổ kính, đường nhựa chạy dài, hai hàng cây cao và thẳng tắp, cành lá xum xuê ở mãi tít trên cao. Đối diện với nhà tôi là một dãy biệt thự kiểu cổ, mái ngói, tường vàng đầy rêu phủ. Chứng tích thời gian là đó. Nhưng không biết những ngôi nhà đó, cũng như ngôi nhà tôi ở, con đường, những cây... hiện diện từ bao giờ ? Từ một ngày xa xôi khó tưởng tượng. Hay từ khi chiến tranh vừa kết thúc ? Hay từ khi chiến tranh lại dấy lên ?

Từ những ngày gia đình tôi yên ả, cha tôi còn là một công chức nghèo, ông sang được căn nhà này bằng tiền dành dụm và vay mượn. Tôi yêu thích khung cảnh này, thích hợp với tâm hồn tôi. Tôi quanh quẩn ở đây cả những ngày thứ bảy, chủ nhật, không muốn đi đâu, bạn bè thường cười chế nhạo : con nhỏ quanh quẩn xó nhà.

Tôi thích nhất là nằm trên ghế dựa, trong hiên nhà, những buổi chiều đẹp trời. Ở đó tôi có thể thấy một khung trời xinh xắn giữa hai chòm cây tít cao, mây xanh ngắt và thỉnh thoảng có một đám mây trắng hững hờ trôi hoang. Gió lùa chòm cây rung động, lá xào xạc mơ hồ. Những lúc đó tôi thấy, cảm thấy, con phố mang vẻ thanh bình lạ. Hầu như con phố chưa hề biến đổi với tang thương của thế giới xung quanh.

Con phố tôi ở, nó như một đất nước của những bàn chân nhỏ bé. Tôi thích nhìn bọn trẻ nô đùa trên hè phố. Dưới ánh nắng vàng nhạt, mát của buổi chiều, bọn trẻ vui đùa vô tư vô lự. Nhìn chúng tôi hầu như quên mất những gì sắp phải làm, quên những lo nghĩ cho bản thân.

Những ngày gia đình sóng gió, tôi không còn an nhàn ngồi nhìn, ngắm cảnh đó. Tôi khổ sở trong những đổ vỡ liên tiếp của gia đình, và lại sợ ở trong ngôi nhà đó để phải trông, phải nhìn những thân yêu, quen thuộc.

Sau lần đến ngôi biệt thự cha tôi mua để ở với người đàn bà kia, mẹ tôi còn lui tới nhiều lần khác. Nhưng lén lút, rình mò như định âm mưu điều gì. Mẹ tôi mua chuộc người đàn bà nấu bếp ở đó, sẵn tin tức về cha tôi và người đàn bà kia. Bà vun tiền để biết nhiều thứ. Rồi bà lại kể cho tôi nghe. Sau một thời gian, cha tôi bỏ người đàn bà mẹ tôi từng bắt gặp trong phòng với cha tôi. Ông đem về một đứa con gái, hơn tôi một tuổi. Và bây giờ nó đã có con. Cha tôi có vẻ mê mệt cô gái ấy. Ông sắm đủ thứ để sống với nó, như một gia đình quý phái. Tôi ghê sợ cha tôi, khi nghe mẹ tôi kể về ngôi nhà. Cha tôi sửa sang lại hết sức tiện nghi, đến như căn phòng vệ sinh cũng lót gạch men, gắn gương và nhiều thứ khác để vừa... đi cầu, vừa đọc báo vừa uống cà phê trong đó. Cha tôi sống như một người quý tộc, không hề có quá khứ nghèo nàn và vất vả. Như một người sinh ra nhưng lựa từ bé thơ, đầy đủ. Và như một người sống an nhàn thể xác, sung sướng tinh thần, không có gì phải tự vấn lương tâm. Cha tôi có lẽ đã quên phút sự hiện diện của mấy mẹ con tôi trên cõi đời này. Những tháng đầu tiên mẹ tôi còn than van, vật vã và khóc lóc. Lâu dần bà trở thành ít nói, lặng lẽ. Bà đi cúng bái, cầu xin khắp nơi để cha tôi quay về. Đã có lần bà bàn với tôi đi chuộc ngải, làm bùa để hại người con gái cướp chồng. Tôi rùng mình kinh sợ, tìm đủ cách khuyên giải mẹ tôi đừng nhúng tay vào tội ác, đừng phiêu lưu vào thế giới bùa ngải gớm ghê. Mẹ tôi nghe theo và chỉ còn suốt ngày tiêu phí thì giờ, tiền bạc vào những thầy bói, thầy tướng, cô đồng, bà cốt... Tôi oán hận cha tôi. Lòng oán hận càng lúc càng tăng mỗi lần nhìn đứa em gái gầy gò ngờ ngác theo mẹ tôi đi khắp nơi trở về mỗi buổi tối, phờ phạc, lời thôi léch thếch. Lòng oán hận ngày mỗi đậm sâu khi mỗi cuối tuần tôi đi đón đứa em trai nội trú về thăm nhà, nhìn nó thơ thẩn ngẩn ngơ trong gian nhà vắng lặng. Những hình ảnh đó, trước đây không lâu, là những hình ảnh không một người nào trong gia đình này tưởng tượng có thể xảy đến cho mình.

Chương 5

CHƯƠNG BỎ ĐI ĐÂU TỪ LÚC CHÚNG tôi đắp ngôi nhà. Khi Khôi đắp xong, Chương trở về, trên tay cầm mấy con cá thật to, màu sắc xanh đỏ kỳ dị.

Yến reo lên :

- Trời đất. Ở đâu ra cá lớn quá vậy ?

Chương vung tay về hướng hòn đảo nhỏ chơ vơ ngoài khơi :

- Bọn bạn đi săn.
- Ủa, săn hời nào thế.
- Tụi nó xách ca-nô ra đầu hòn Nhàn, ném lựu đạn xuống.

Khôi nói :

- Săn lồi đó không khoái mấy nhưng chắc ăn, nhỉ.

Chương gặt đầu :

- Được nhiều lắm. Đến ba bốn chục con, mỗi con ít ra cũng hai ký lô.

Chương dơ con cá ra trước mặt tôi :

- Thủy thích không ?

Tôi co rúm cả người :

- Sợ lắm. Cá gì mà như ma.

Chương trở mặt :

- Cá ma ? Lạ vậy ?

- Xanh đỏ trông phát sợ.

Yến hỏi :

- Cá này ăn ra sao ?

- Thì cũng làm thịt như các loài cá biển khác.

- Nấu cháo ăn tối nay thì nhất.

Tôi rùng mình :

- Không có “tui”.

Yến hằng hái :

- Yến khỏi sợ đi. Xin tán thành ý kiến của anh Chương cả hai tay.

Anh Đệ bảo :

- Đồng ý. Vậy giao cho Yến việc làm thịt ba chú này.

Yến dấy nẩy:

- Chịu thôi. Tanh thấy mờ.

Khôi dơ cả hai bàn tay lên trời :

- O', mấy bà này. Chuyện gì cũng chịu, duy chỉ có chuyện bếp núc lại khoán cho bọn đàn ông là hỏng quá.

Chương cười hồn nhiên :

- Thôi được, để tôi. Miễn là có món ngon mời quý vị dùng là tốt rồi.

Chương xách ba con cá ra một hòn đá bằng phẳng gần mé nước, moi ruột. Tôi đứng lên, anh Đệ và Khôi đứng lên theo. Tôi đưa chân đạp mạnh vào ngôi nhà bằng cát. Ngôi nhà sụp đổ tang thương. Tự dưng tôi thấy mũi lòng. Tan vỡ. Tất cả đẹp đẽ, hạnh phúc đều mong manh, dễ đổ vỡ như ngôi nhà xây trên cát ấy.

Tôi bước lại ngồi xuống cạnh Chương. Ba con cá đã sạch sẽ. Chương làm thành thạo như

bà nội trợ giỏi. Chương hỏi :

- Có vị nào biết chỗ để nước và muối, xin chỉ dùm.

Tôi chạy đèn chiếc lều nhỏ chứa mấy chiếc sắc tay và ba lô đựng đồ linh tinh :

- Để Thủy lấy cho.

Chương moi trong túi ra mấy nhánh tỏi, một gói tiêu sọ.

Tôi thán phục :

- Ở đâu ra mà anh có đủ hết vậy ?

Chương thân mật :

- Ở tàu.

- Anh về tàu lấy à.

- Không. Nhấn mấy cậu em dưới tàu vào nhà bếp xin và mang vô dùm.

Tôi ngồi nhìn Chương ướp mấy con cá.

- Anh định làm món gì ?

- Con này chiên. Con này nấu canh ăn bữa chiều. Con này nấu cháo bữa tối.

- Cá này ăn độc không anh ?

- Ngon chứ.

- Trông sợ sợ.

- Thủy có bị phong không ?

- Hình như có.

- Vậy ăn ít thôi.

- Chắc không dám ăn đâu.

- Đừng sợ. Có gì tôi chịu cho.

Tôi bật cười :

- Thủy bị thì anh làm được gì ?

- Chạy thuốc. Dưới tàu có đủ hết.

Chương rửa tay bằng xà bông với nước biển. Tôi ngó băng quơ. Khôi và Yến lại đã xuống nước, anh Đệ ngồi đắp lại ngôi nhà đổ nát của tôi. Tôi biết anh Đệ đang nghĩ gì. Anh là người tốt, có tâm hồn. Nhưng nhút nhát. Tôi không thích hợp với anh, và cố gắng tránh đề cập đến những chuyện riêng tư khi anh gọi ra.

Chương đi trở lại, ngồi xuống cạnh tôi :

- Thủy biết không ...

- Gì cơ ?

- Tôi định làm quen Thủy từ hôm Thủy xuống tàu.

Tôi trở mắt ngạc nhiên :

- Thế ra anh...

Chương mỉm cười nhẹ nhàng :

- Tôi đã trông thấy Thủy lên hạm kiêu chọn chỗ căng lều với các bạn trên tàu... Tôi đã để ý từ những việc nhỏ nhỏ Thủy và các bạn cần. Thấy Thủy mệt định tặng thuốc lại ngại hiểu lầm, thấy Thủy đọc sách định ra cho mượn rồi lại thôi. Định tặng nước sôi thì ông Trung Úy Toàn đã... nhanh tay làm trước.

Tôi bật cười, nóng hai tai :

- Sao anh lại ngại ? Mà tại sao anh lại có ý nghĩ đó.

Chương tự nhiên :

- Tại muốn quen Thủy.

Tự dưng tôi trở thành dạn dĩ :

- Để làm gì vậy ?

Chương bối rối :

- Không biết nữa. Ai cũng muốn có bạn bè. Trông Thủy ngồi đọc sách, tự dưng thấy mến muốn làm quen. Vậy thôi.

Tôi ngồi im. Anh chàng cũng khéo ăn nói. Chương châm một điếu thuốc. Khói thuốc trời nắng thật nồng, làm tôi hơi khó thở. Chương thấy tôi nhăn mặt, dơ điếu thuốc ra xa :

- Xin lỗi Thủy.

- Không sao. Anh cứ hút.

Chương chợt hỏi:

- Thủy bằng lòng cho tôi kết bạn chứ ?

- Trời đất. Anh là bạn bạn này từ trưa tới giờ còn gì.

- Cám ơn Thủy. Ý tôi muốn nói đến những sự thăm viếng khi về Sài Gòn cơ.

Tôi ngại ngùng :

- Cái đó...

- Thủy ngại gia đình ?

- Không phải vậy. Có vài điều bất tiện...

Tôi nghĩ đến cha mẹ tôi. Nhưng Chương hiểu lầm :

- Thủy sợ hai bác không bằng lòng ? Hay tại tôi...

Tôi nhìn vào mặt Chương, thẳng thắn :

- Anh đừng hiểu lầm. Nếu quen lâu, anh sẽ biết... Bây giờ nói ra có lẽ quá sớm.

Chúng tôi cùng lặng im. Một lát, Chương rủ tôi:

- Chúng mình đi dạo một vòng nhé Thủy ?

Tôi gật đầu, đứng lên. Anh Đệ đã đi đâu. Khôi và Yến cũng lẫn vào đám người tắm dưới biển. Tôi ghé vào lều bên cạnh, nhờ một chị trong nhóm ngó chừng dùm lều rồi cùng Chương đi về khoảng giữa bãi.

Cát mịn quăn dưới bước chân hai đứa, xôn xao. Hơi nóng ngấm qua làn da làm nhột nhột. Chương nói :

- Tôi hoàn toàn tự do những ngày ở đây.

- Sướng vậy ?

- Tại nghề nghiệp tôi trên tàu không cần sử dụng tôi những lúc này.

Tôi nhìn Chương:

- Anh và ông Toàn quen nhau ?

- Ở cùng tàu bắt buộc phải biết nhau chứ ? Tôi quen ông Toàn nhưng không thân.

Tôi đá một chùm râu lăn lóc trên mặt cát:

- Anh thấy ông ấy ra sao ?

Chương nhìn tôi :

- Ý Thủy định hỏi về tính nết hay bề ngoài ?

- Cả hai.

- Đẹp trai, con nhà giàu... học giỏi nữa. Tán gái hay...

Tôi mỉm cười. Tài tán gái của ông Toàn tôi thấy rồi. Kỷ lục. Nhưng tôi không ưa “típ” người như vậy.

Chương và tôi sánh vai nhau. Nắng đã dịu , vàng nhạt trên lá rừng đá núi. Mọi người nằm la liệt trên mặt cát. Nhiều cô nằm phơi nắng trên cát ẩm, phô trương đến độ... hoa cả mắt. Mọi người sỗ sàng nhìn ngấm nhau. Mọi sinh hoạt trở thành tự do, ai muốn làm gì thì làm, trong ngày đầu tiên chưa khai mạc trại.

Chúng tôi đi ngang qua lều các toán. Khoảng trung tâm bãi biển lều của Hải Quân nổi nhất với ba chiếc dù trắng và bốn chiếc lều xám. Nơi này được coi như trạm liên lạc với tàu neo ngoài khơi. Quanh đó là lều của Kiến Trúc, Đoàn Sản Bắn Dưới Biển, sinh viên Cần Thơ, thanh niên miền Tây, Đoàn Nữ Hướng Đạo... Toán nào cũng cố tạo cho trại mình những nét độc đáo, dựng cột cờ , trang trí cành lá cho lạ mắt.

Chúng tôi đi đến đầu bãi biển phía kia. Trên các mô đá nhấp nhô, có mấy người đang làm cá. Họ săn được bằng súng săn. Chương bảo :

- Toán Ngư Long, Cá Rồng đấy. Dân này bơi khỏi chê.

Tôi đùa :

- Bằng anh không ?

Chương hóm hỉnh :

- Gần bằng.

- Anh bơi giỏi ghê. Lúc nào chỉ thêm cho Thủy nhé !

Tôi thấy nét mặt Chương thật vui :

- Hân hạnh quá.

- Thủy bơi tạm được, nhưng chóng mệt nên không bơi xa nổi.

- Tại Thủy vận động sức lực không đúng cách. Phải phối hợp mọi động tác thật khéo, để dành hơi và sức.

Chương phác vài cử động làm kiểu cho tôi nhìn. Những bắp thịt nở trên cánh tay và ngực Chương rung lên. Tôi nhìn không chớp mắt. Chương rủ tôi leo lên những gộp đá, chuyển đi từ mô nọ sang mô kia, mỗi lúc mỗi cao. Bên dưới, nhiều người đang vây quanh những tảng đá lớn bám đầy vỏ nghêu, vỏ hà. Tiếng búa, dùi đục chan chát trên đá xám. Chương chỉ họ :

- Thủy biết ăn hà không ?

- Thấy mọi người ăn chứ chưa dám ăn lần nào.

- Nạy vỏ ra, vắt một tí chanh, rắc chút muối tiêu vào rồi ăn sống. Ngon tuyệt.
- Nhìn cách anh diễn tả Thủy cũng nghĩ là ngon. Nhưng không dám ăn.
- Các cô kì nhỉ.
- Sao kì ?
- Có những món ngon lại sợ, có những món chả có gì hấp dẫn lại mê chết thôi. Lại có cô không biết ăn cả nước mắm...

Tôi cười :

- Yền nó cũng không biết ăn mắm tôm, mắm nêm...
- Vậy khi ăn bò bẻ món thì ăn làm sao ?
- Chấm nước mắm.

Chương lắc đầu cười. Một nhóm Hướng Đạo Sinh đang nhảy chuyền trên những tảng đá, qua phía chúng tôi trở về lều trại. Trên tay mỗi người cầm một vài cây san hô vừa tìm được, hoặc vài chiếc vỏ ốc đầy màu sắc, to lớn.

Tôi reo lên :

- Thích nhỉ, ở đây có nhiều thứ lạ ghê.

Chương nói :

- Nơi này ít khi có người đặt chân tới, trừ lính Hải Quân, đến rồi đi...
- Ở đây có vẻ buồn nhỉ anh ?

- Ai mới ra đây cũng buồn, sau rồi quen dần với cảnh ngộ mới. Trên đảo này chỉ có vài chục mái nhà của dân đánh cá hay đã cư ngụ lâu đời. Và vài chục người lính Hải Quân quê quán cũng ở vùng này.

- Họ có được luân phiên đổi đơn vị không anh ?

- Có chứ, nhưng ít người xin đi, vì gia đình họ cũng ở quanh đây, hoặc họ đưa gia đình ra đây sinh sống.

- Buồn nhỉ. Ngày ngày quanh quẩn trên một khoảng đất chơ vơ giữa biển như tù giam lỏng chắc họ chán lắm.

Chương cười nhẹ :

- Chưa chắc. Tại mình không sống trong cảnh họ thì mình nghĩ thế. Nếu bây giờ đổi một anh chàng nào ở đây về ngay Sài Gòn, biết đâu hẳn chẳng buồn như mình bị từ Sài Gòn đổi ra đây.

- Nhưng ở đây buồn tẻ lắm. Có cái gì cho họ giải sầu đâu ?

- Thủy không biết đó thôi. Trên đảo có một đội bóng chuyền nổi tiếng đặt dưới quyền điều động của một ông Trung Sĩ Nhất Hải Quân được gọi là Chúa Đảo. Và cả đảo này được đặt dưới quyền “cai trị” của Chúa Đảo già đó. Hàng ngày họ đi đánh cá, đi câu, bơi lội, trồng trọt, xây cất cơ sở... nhiều thú vui tiêu khiển đấy chứ ?

Chương chỉ tay ra hòn đảo nhỏ ở một đầu đảo Thổ Châu :

- Thủy thấy không ? Kia là hòn Nhàn, trên đó có vô số loài chim biển. Hàng ngàn, hàng vạn con. Chim biển có đặc tính là chỉ sống ở vùng đảo trọc, không cây cối. Dân và lính ở đây thường trèo ghe ra hòn Nhàn bắt rùa, tôm, cua và săn chim. Leo lên đảo, chỉ cần liệng một cục đá lớn vào giữa bầy chim bay lượn đen nghịt là có mấy con bị chết. Cúi xuống đất là có thể lượm hàng giỏ trứng về luộc ăn.

Tôi thích thú kêu lên :

- Tuyệt quá nhỉ.

Chương nhìn tôi, nhỏ nhẹ :

- Trong mấy ngày ở đây, thế nào tôi cũng đưa Thủy ra ngoài ấy xem. Và nếu được phép, sẽ mượn súng vào đây săn khỉ, săn thỏ... Tôi đã hỏi mấy tay đóng ở đây rồi, mùa này khỉ hay ra gần mé ngoài kiếm trái.

Tôi rùng mình :

- Tội chúng nó.

Rồi lại cười :

- Tội thì tội thật, nhưng vẫn mê. Chương trình có vẻ hấp dẫn lắm.

Nắng đã dịu hẳn, buổi chiều đã xuống. Chương rủ tôi xuống nước, bơi dọc theo bờ trở về lều trại. Tôi bơi từng chặng ngắn, rồi phải dừng lại thở. Chương thân mật bơi sát bên tôi, té nước vào người tôi để bắt tôi cố gắng bơi tới nữa. Tôi nghe mình kêu rú đùa cợt vui vẻ, cười khúc khích. Tôi và chương trở thành thân mật nhanh quá, như quen nhau từ bao giờ.

Chương 6

BỮA CƠM CHIỀU “CHỦ ĐỀ” LÀ CÁ của Chương. Trung Úy Toàn từ ngoài tàu vào, mang theo nhiều thứ lặt vặt. Một trái dưa leo, vài trái ớt, vài củ hành tây và đặc biệt là một túi đầy nước đá. Toàn dốc gói bột chanh vào ca nước và thả đá vào, mời mọi người uống sau bữa ăn.

Tôi nhấp từng ngụm nhỏ, thông thả.

Khôi nói, giọng thích thú :

- Thật kì cục. Ở nhà sẵn nước đá thì ít khi nghĩ tới chuyện uống. Ra đây mới được một ngày đã thấy thêm kinh khủng.

Yến cải chính :

- Ba ngày chứ. Phải kể hai ngày tàu chạy nữa mới đúng.

Anh Đệ xen vào :

- Ủ, nhớ nước đá kinh khủng. Buổi chiều tôi đi lòng khắp đảo mà kiếm không ra nơi nào bán. Chỉ có bia và nước ngọt dân họ mua từ Rạch Giá về bán không. Uống không nổi.

Toàn gật đầu :

Họ đi lưới cá, nghe lính nói sắp có cắm trại nên mua nước chai về bán kiếm lời năm ngày mình ở đây. Bình thường không ai uống mà bán.

- Nhà ông Chú Đảo bán nhiều xoài lắm. Quý cô thích thì đến đó mua.

Yến reo lớn :

- Lát anh Đệ đưa Yến đi mua nhé.

Khôi làm bộ cần nhân :

- Đi đâu cũng được. Miễn đừng bắt Khôi dọn dẹp bát chén bây giờ là được.

Yến lườm Khôi :

- Biết rồi, đừng nhắc khéo. Phần tui kệ tui lo.

- Xong rồi.

Anh Đệ vỗ hai tay vào nhau :

- Ai đi đâu tùy ý. Tám giờ tối toán mình và các toán khác phải có mặt để tập dợt văn nghệ, tám rưỡi sinh hoạt cộng đồng ở Trung Tâm Ban Quản Trại.

Khôi ghé tai vào Yến, nhưng nói đủ cho mọi người nghe :

- Yến lại có dịp làm khán giả say mê nhé. Nhất là hôm nay có khán giả trung thành theo cổ vũ nữa...

Khôi vừa nói vừa nhìn Toàn. Toàn gật gù :

- Đúng vậy. Anh sẽ đi theo vỗ tay hoan hô thật lớn.

Yến cười cợt nhả :

- Vô duyên. Để làm gì vậy.

- Để khuyến khích thiên hạ vỗ tay thật nhiều.

- Chả cần anh vỗ, thiên hạ cũng hoan hô như điên.

Cả hai cười khúc khích. Yến và tôi thu dọn bát chén đi rửa. Khôi và anh Đệ họp với các anh

khác về chương trình tối. Toàn nằm dựa vào mấy tảng đá, hút thuốc. Chương lại bỏ đi đâu từ lúc nào. Tự dưng tôi thấy thắc mắc, nghĩ đến Chương. Ở Chương như có một sức thu hút nhẹ nhàng, làm cho tôi cảm thấy vui vẻ, bình yên. Chương hòa mình nhanh chóng, khiến tôi không cảm thấy xa lạ. Ra tới đảo, hình như mọi người quen nhau thật nhanh mà thân nhau cũng thật nhanh. Từng cặp trai gái đi sánh bước, tỉ tê trò chuyện như những cặp tình nhân. Đi bên Chương, đôi lần những người chung quanh nhìn ngắm chúng tôi, tôi bỗng có ý nghĩ thiên hạ tưởng chúng tôi là một cặp. Một cặp xứng đôi...

Yến xếp vội những chiếc đĩa chén vào rổ nhựa, nói nhỏ với tôi :

- Yến đi với Toàn, Thủy nhé. Có ai hỏi thì trả lời hộ.

- Lát có về đợt văn nghệ không ?

- Có chứ. Còn Thủy ?

- Thủy xin miễn. Vẫn chưa khỏe hẳn, để lần sau.

Yến cốc vào đầu tôi :

- Làm biếng.

Rồi Yến hỏi :

- Có đi đâu không ?

- Chắc không.

- Sao không đi quanh cho vui.

- Có mục gì đâu.

- Bảo Khôi đưa đi.

- Khôi bận họp.

- Họp một lúc thôi chứ. Vả lại, dù đang bận họp mà nghe Thủy yêu cầu Khôi cũng sẽ bỏ họp mà đưa Thủy đi.

Tôi ngạc nhiên :

- Nói gì kỳ vậy ?

- Dấu mãi.

Tôi nhướng mắt tỏ vẻ không hiểu :

- Có gì đâu mà bảo Thủy dấu ?

Yến ghé mặt gần sát mặt tôi :

- Yến biết rồi.

- Biết gì, khi ? Ấm a ấm ớ mãi.

Yến cười cười :

- Biết Khôi yêu Thủy !

Tôi rùng mình. Chuyện gì nữa đây. Sao Yến lại biết. Tôi hỏi Yến :

- Ai bảo Yến vậy ?

- Khôi.

Tôi bỗng bực mình :

- Yêu. Bộ Khôi nói với Yến sao ?

- Không ! Yến bắt chẹt anh chàng. Khôi không xác nhận nhưng cũng không phản đối. Chỉ cười cười.

- Tưởng anh chàng nhờ Yến giúp thì yếu quá.

- Thủy nghĩ sao ?

- Nghĩ gì ?

- Về Khôi.

- Chả nghĩ gì cả.

Yến tỏ vẻ không hiểu.

- Thủy biết chuyện đó từ trước hả. Mà vẫn không có thái độ gì dứt khoát sao ?

- Yến muốn Thủy phải làm gì ? Thủy quý Khôi như bạn thân và tình cảm đó chưa có thay đổi gì hơn.

Yến đứng lên, dơ hai tay khỏi đầu.

- Tội nghiệp Khôi.

Tôi cúi xuống rửa bát chén.

- Kệ Khôi. Đừng nói gì với Khôi cả Yến nhé.

- Sợ chàng buồn hử.

- Thủy không thích làm ai nghĩ ngợi...

Yến bỏ vào trong. Một lát nghe tiếng Yến gọi :

- Yên đi chút nhé Thủy.

Tôi không trả lời, cất rổ bát chén vào lều nhỏ rồi ra ngồi trên một mô đá ngó ra biển. Trời chạng vạng ngả màu. Gió lất lay cành lá. Nước biển xanh ngắt màu rêu, lăn tăn sóng. Giữa trời nước mênh mang, con tàu chở chúng tôi nằm im lìm, nhỏ bé ngoài xa. Tôi bỗng thấy một nỗi buồn vô cớ xâm chiếm tâm hồn, thật nhanh, thật vội. Thoáng chốc, mẹ tôi, em tôi, cha tôi, cảnh gia đình yên ấm cũ dồn dập đến trong tâm trí. Tôi tủi thân, nước mắt tràn lên mắt, chạy dài trên má.

Tiếng Chương đột ngột cất lên :

- Thủy.

Tôi quay lại, không kịp dấu đôi mắt ướt lệ.

Chương thẳng thốt :

- Sao vậy ? Thủy có gì buồn vậy ?

Tôi lắc đầu gượng gạo :

- Không.

- Nhớ nhà hả ?

Tôi mỉm cười như mếu :

- Không. Tự nhiên buồn, thích khóc.

Chương pha trò :

- À. Nỗi buồn con gái.

Tôi im lặng. Chương bảo.

- Thôi. Đừng thêm buồn nữa. Đi chơi với tôi không.

- Đi đâu !

- Đi quanh quanh. Lên thăm nhà Chúa Đảo.

Tôi vào lều, chải vội lại mái tóc, vuốt lại nếp áo. Không đến nỗi tệ, tôi nghĩ vậy, khi nhìn lại mình trong tấm gương con.

Chương chờ tôi ở cổng trại Văn Khoa. Miệng Chương phì phèo điếu thuốc. Đàn ông thật lạ, lúc nào cũng điếu thuốc trên môi. Chúng tôi đi cạnh nhau, gió thổi bộ cánh lụa ôm sát người tôi, mơn trớn. Trời tối nhìn không còn rõ mặt người, vài trại đã đốt đèn bão hoặc đốt đồng lửa lớn giữa sân. Ánh sáng bập bùng nhảy múa trên gương mặt mọi người. Từng đám thanh niên ngồi vỗ tay ca hát, tiếng Tây Ban Cầm vui tươi từng điệu nhạc du ca.

Tôi hỏi Chương :

- Sao lại gọi là Chúa Đảo hả anh ?

- Gọi đùa ông ta cho vui, vì ông ấy chịu trách nhiệm toàn đảo.

- Ông ấy ở đây với gia đình hay một mình.

- Có, vợ con ông ta cũng ở đây. Thủy cứ tưởng buồn chứ ở đảo này cũng nhiều cái ly kỳ lắm.

Chúng tôi dừng lại trước một khu đất rộng. Ở đây có đèn điện gắn trên các thân cây. Tôi ngạc nhiên :

- Ủa. Có điện kìa anh Chương.

Chương chỉ chiếc máy phát điện Honda ở một gốc cây :

- Máy của Nha Thanh Niên mang ra.

Chương bảo :

- Thủy nhìn kìa. Thấy ngôi nhà bên tay mặt, sau chiếc sân bóng rổ đó không ? Và ngôi nhà phía bên trái, cạnh thân cây lớn đổ trên mặt đất kia ?

Tôi gật đầu, Chương tiếp :

- Xưa kia, ở đây có Viện Đại Học Thổ Châu và một Quân Y Viện, Quân Y Viện Thổ Châu.

Tôi trố mắt :

- Anh đùa. Lèo tèo mấy chục mái nhà...

Chương nghiêm trang :

- Tôi nói thật đấy. “Sự tích” nó như thế này :

Có một ông Hạ Sĩ Nhất Hải Quân đổi ra đây. Sống thanh thoi quá cũng buồn, anh chàng nảy ra ý định dạy học đấm con cái gia binh và dân trên đảo. Bèn hô hào dựng ngôi nhà kia, mở một lớp học. Trước căn nhà lớn anh dựng bảng : Viện Đại Học Thổ Châu, căn nhà nhỏ bên cạnh anh để : Văn Phòng Viện Trưởng.

- Trời đất, tiểu lâm ghê.

- Bọn trẻ con trên đảo có nơi học hành堂堂 hoàng, thích lắm. Ngày khai trường, Chúa Đảo đã mời được ông Tư Lệnh Hải Quân Vùng ra chủ tọa buổi lễ. Ông Viện Trưởng đọc một bài diễn văn ra gì lắm.

Tôi đứng nghe thích thú. Hòn đảo này có nhiều chuyện kỳ lạ thật. Chương kể tiếp.

- Cách đây vài năm, có một phái đoàn Sinh Viên Liên Khoa ở Sài Gòn do ông Phó Viện

Trường Đại Học Sài Gòn hướng dẫn, đi du khảo các hải đảo, đã ghé thăm đây. Nghe kể về Viện Đại Học Thổ Châu, ông Trường Phái Đoàn và các giáo sư, sinh viên tỏ lòng ngưỡng mộ, xin tới đảo hội kiến. Cuộc tiếp xúc hết sức cảm động.

Tôi hỏi thúc :

- Sao anh ?

- Được báo tin trước, Viện Trường Đại Học Thổ Châu ra lệnh cho học trò vô xóm mua cho thầy vài lít đế ngon để đãi khách Phái đoàn đến, Viện Trường khăn gói đi quan sát... khắp Viện rồi đãi khách một bữa nhậu trong Văn Phòng Viện Trường. Nhưng vì chật hẹp, văn phòng chỉ có một cái bàn và hai cái ghế nên hai ông Chánh và Phó Viện Trường hai Viện Đại Học được ngồi, các giáo sư phải đứng. Các sinh viên thì vui đùa với sinh viên... các nhóc tì ngoài sân. Viện Trường Viện Đại Học Thổ Châu đãi ông Phó Viện Trường Viện Đại Học Sài Gòn một châu khô mực và cá do chính ông lượi và làm khô lấy, cùng với rượu đế. Cuộc tiếp xúc này hết sức thân mật, người... đời sau còn nhắc mãi.

Tôi bật cười :

- Có thêm mắm dấm muối gì không đó ông ?

Chương thảo nhiên :

- Chưa hết ly kỳ. Cùng thời gian này, có một anh chàng hạ Sĩ Nhất Y Tá ở đây theo gương đồng đội. Tổ chức mở một cái bệnh xá nho nhỏ để phát thuốc cho mọi người bệnh. Anh cũng để bảng Quân Y Viện Thổ Châu trước cửa, cũng có Văn Phòng Y Sĩ Trường. Chẳng biết anh chàng cho thuốc, khám bệnh thế nào mà lại được khen là mát tay... chữa đâu khỏi đó. Nhiều "ông xếp" từ Phú Quốc, Rạch Giá lại cất công ra tận đây nhờ anh chích thuốc, chữa bệnh. Y Sĩ Trường lại còn tiến xa hơn một bước nữa, mở luôn nhà bảo sanh phước thiện.

- Trời đất

Tôi kêu lên, thán phục. Chương cười cười :

- Anh chàng đỡ đỡ cũng mát tay lắm. Có một lần, Bộ Tư Lệnh hải Quân Vùng cử một phái đoàn ra đây thanh tra. Mọi người đi ngang nhà anh thấy vợ anh, cái bụng có bầu thật lớn, đang ngồi cho con anh trước cửa. Một lát sau, trong lúc đang họp, có người vào rỉ tai anh chuyện gì, anh đứng lên xin phép ra ngoài.

Nửa tiếng sau anh trở lại, hai tay xoa xoa vào nhau, báo tin :

- Vừa rồi tôi có một thân chủ mời. Vợ tôi, sanh con trai.

Nét mặt anh vui vẻ và tỉnh bơ, như việc đỡ đẻ không có gì là khó khăn, là quan trọng hết.

Hôm đó Y Sĩ Trưởng khao phái đoàn một bữa nhậu ăn mừng thằng Cu Tý chào đời.

Tôi hỏi Chương :

- Rồi bây giờ Viện Đại Học Thổ Châu và Quân Y Viện đâu rồi, sao trông có vẻ tang thương thế kia ?

- Cả hai đổi về đất liền cả, không ai đủ khả năng thay thế. Viện Đại Học đóng cửa, học trò láo ngáo chạy rong. Quân Y Viện dẹp tiệm, ai đau ốm phải đi ghe về Phú Quốc hay Rạch Giá mới có thầy chữa bệnh.

Tôi xuýt xoa tiếc rẻ. Chương dắt tôi vào cả hàng của ông Chúa Đảo. Bán vài loại kẹo bánh, nước ngọt và chè. Trên một góc bàn bày mấy chục quả xoài xanh mập mạp. Nước miếng bỗng dưng trên đầu lưỡi.

Chương mời tôi ăn chè khoai. Ông Chúa Đảo già và có vẻ lơ mơ vì ba xi đề, cười vui vẻ với chúng tôi. Ông hỏi Chương :

- Lâu lắm mới lại thấy anh trở lại đây ?

Chương cười thân mật :

- Tôi còn duyên nợ gặp ông mà.

Ông già bảo :

- Ăn gì thêm nhé ? Có trứng Nhàn mới luộc, còn nóng hổi.

Chương quay lại tôi :

- Thủy ăn không ?

- Thôi, sợ lắm.

- Sao vậy ?

- Trứng chim lạ, lở...

Chương lắc đầu cười, nói với ông Chúa Đảo :

- Mấy cô thật lạ. Cái gì cũng sợ. Người ta ăn được cả, có sao đâu, vậy mà các cô cứ lo chết.

Chương khuyến khích tôi :

- Ăn thử coi. Giống trứng gà, mà ngon hơn nữa. Ông Chúa Đảo cũng hùa theo, tán tỉnh. Tôi đành nhận lời nhưng vẫn e ngại khi nhìn thấy những trái trứng nhỏ, lốm đốm như trứng chim cú.

Chương lựa một trái lớn nhất, bóc vỏ và trao cho tôi. Cử chỉ ấy đầy thân mật. Những ngón tay Chương chạm vào tay tôi, ngừng lại một giây rồi nhẹ đi. Nét mặt Chương vẫn thản nhiên, vui vẻ. Tôi liếc nhìn Chương, muốn tìm hiểu xem Chương đang nghĩ gì trong khối óc ?

Buổi sinh hoạt cộng đồng bắt đầu ngoài sân rộng của Ban Quản Trại. Tiếng đàn, tiếng hát vang đến vui nhộn, những tràng pháo tay làm sống lại đêm chết trên hải đảo, làm thức tỉnh

giấc ngủ buồn thán năm của núi rừng cây cỏ giữa biển khơi. Ở Sài Gòn, có ai biết nỗi hàng ngàn người đã từ đó ra đây ngồi hát hò vui vẻ thế này. Có ai biết bao nhiêu người đang ngồi dưới lá rừng ẩm ướt sương đêm, trên cát ướt mịn màng, trong ánh sáng bập bùng lửa trại để sát vai nhau vui một khúc ca. Mọi người hình như ai cũng vui sướng, chỉ riêng mình tôi buồn khổ. Mọi người ai cũng có vẻ vui và riêng mình tôi cô đơn. Cơn buồn phiền lại kéo để làm tôi ngồi câm nín.

Bất gặp gương mặt nhăn nhó của tôi, Chương trả tiền đứng dậy. Chúng tôi lại đi trở về lối cũ. Ngang khu sinh hoạt, Chương hỏi tôi :

- Thủy muốn ghé xem không ?
- Thôi, đi chỗ khác chơi.
- Không thích à ?
- Nhức đầu lắm.
- Nhưng có được vắng mặt không ? Lúc này nghe anh Đề dặn...
- Thủy thuộc loại đi ké bất thường, đâu ai cần Thủy.

Chúng tôi đi bên mấp mé trước. Tôi nhấn mạnh mũi chân và cát ẩm, cảm nghe hơi lạnh ngấm vào da thịt, dâng lên...

Chúng tôi cùng im lặng. Tôi bứt rứt. Tôi buồn, tự nhiên muốn tìm ai để tâm sự. Bên tôi Chương như cũng ưu tư. Tôi ngồi xuống một mô cát nhô cao trên bãi. Chương ngồi cạnh tôi. Trời trong và cao. Ánh trăng mờ, mát chảy chan hòa trên mặt cát mịn ướt dưới kia và sóng sánh trong lòng nước gợn gợn sóng. Tất cả, thời gian, không gian và cảnh vật như trở thành mơ hồ, huyền ảo và lặng lẽ. Biển thì lắng êm và chạy xa hút mắt, xa đến nỗi người ngồi ở đây chẳng bao giờ muốn nghĩ mình sẽ có lần đứng ở đầu dây bên kia.

Chương dướn người về phía trước. Mẩu tàn thuốc tung bỗng lên rồi vùn vụt rơi xuống, biến mất trong lòng nước. Tôi bỗng có một ý tưởng so sánh vắn vơ, giữa đốm lửa đó với một vì

sao. Và sự biến mất của nó.

Chương nói bằng giọng :

- Bao giờ thì mình cũng dễ buồn. Tôi thường ước ao trong một năm vui tròn vẹn được một ngày. Một ngày thôi cũng thỏa mãn lắm rồi.

Tôi nghiêng đầu nhìn sang Chương :

- Sao vậy. Sao anh lại bi quan thế ?

Chương khẽch môi :

- Thủy không nghĩ thế sao ? Ai cũng dễ buồn hơn vui, phải không ?

Tôi không nói gì. Chương nói đúng. Đời người dễ mấy khi được vui tròn vẹn ?

Tôi đưa mắt nhìn xuống bãi và bỗng có cảm tưởng ở dưới đó thật mát, thật dễ chịu. Chung quanh tôi, các lều trại đều ru ngủ. Mọi người kéo đi xem sinh hoạt cộng đồng hết cả, chỉ lác đác vài chục cặp đi lại trên bãi biển dài, như những bóng ma, hay ngồi khuất sau những lùm cây. Ở đây người ta hoàn toàn tự do, không sợ ai dòm ngó, người nhút nhát dễ trở thành bạo dạn, người đứng mức cũng trở nên đua đòi. Vì đây là chỗ vui chơi, chùng diện, khoe khoang. Người ta cặp bồ ở đây, tán tỉnh nhau ở đây, yêu nhau ở đây. Còn tôi thì tràn đầy tâm sự buồn phiền.

Chương nằm ngửa trên cát. Nhìn lên bầu trời đầy sao, Chương hỏi :

- Thủy có bao giờ nhìn lên trời tìm cho mình một vì sao số mệnh ?

Tôi chống một tay ra sau, ngửa người nhìn lên. Những vì sao chi chít, nhấp nháy như những viên ngọc. Mầu mát, biếc xanh. Tôi gật đầu :

- Có, nhất là ngày nhỏ.

Tôi bật cười vài tiếng ngắn :

- Hồi đó, Thủy thích chọn cho mình vì sao sáng nhất, bất cứ ở phương nào. Sau mẹ bảo, muốn làm vì sao sáng nhất thì hãy chọn sao Bắc Đẩu. Thế là Thủy chọn ngay sao Bắc Đẩu làm bản sao bản mệnh, dù chẳng biết nó nằm đâu.

- Bây giờ Thủy đã biết chưa ?

Tôi lắc đầu.

Chương nhìn quanh, rồi đưa tay chỉ.

- Hướng này. Hình như là ngôi sao kia.

Tôi nhìn theo tay Chương. Ngôi sao kia không lấy gì làm sáng lắm nhưng dễ nhận. Chương nói :

- Người đi biển thì quen thuộc với chòm sao đó nhất. Phải học để biết. Học về các vì sao thú vị lắm, Thủy ạ.

Tôi bâng khuâng :

- Có gì hay ở những vì sao ?

- Nhiều chứ. Những sự tích, những huyền thoại về sao nhiều lắm. Hồi mới vô Hải Quân tôi có đọc một cuốn truyện dài – Trong Cơn Bão Biển của Vũ Thất, một nhà văn Hải Quân – Nói về những vì sao... Đoạn truyện thật thơ mộng. Thủy đọc được cuốn đó chưa ?

Tôi lắc đầu :

- Có dịp, tôi sẽ tìm cho Thủy mượn.

Chương ngồi đây, nhìn tôi :

- Thủy chọn sao bản mệnh cho mình, để mơ ước gì thì nhìn nó ?

- Mơ ước nhiều, nhưng tàn lụi cả.

Chương hỏi nhẹ :

- Sao thế ?

Tôi cười buồn :

- Không biết nữa. Chỉ biết mình không còn tin tưởng ngay những điều mình nghĩ, đã ước mơ. Có lẽ vì những điều mình đã nghĩ, đã ước mơ không bao giờ thành tựu.

Gió biển rạt rào thổi tung mái tóc. Tiếng nước vỗ bờ róc rách nhẹ nhàng. Tôi thở nhẹ :

- Bây giờ, sao bản mệnh của Thủy hẳn phải là ngôi mờ nhạt.

Chương quay sang tôi, chăm chú nhìn.

- Thủy buồn chuyện gì ? Tôi có thể chia sẻ với Thủy được không ?

Giọng Chương thật ấm, thật gần cận, thân mật như anh em. Như một người tin cậy. Không hiểu sao tôi lại muốn tâm sự với Chương. Phải chăng vì Chương cũng có nhiều dằn vặt vì cuộc sống, vì binh nghiệp không vừa ý, tôi nghĩ thế. Và cảm thấy gần Chương vì vậy.

Tôi nói nhỏ :

- Anh muốn nghe không ?

Chương gật đầu :

- Nếu Thủy tin tôi.

Tôi bắt đầu câu chuyện, vụng về, lúng túng. Tôi kể cho Chương nghe sơ lược về hoàn cảnh

gia đình tôi. Tôi nói về những chán chường, cay đắng của tôi. Chương ngồi im nghe, điều thuốc lập lờ đổ trên môi. Khi ngừng nói tôi mới chợt nghĩ lại rằng mình đã nói quá nhiều. Lẽ ra, tôi không nên nói. Không phải tôi nghi ngờ tư cách Chương, nhưng vì tôi là một được con gái. Tôi có quyền nghĩ, nhưng không có quyền nói ra những lời quy trách cho cha mẹ mình.

Một lúc, Chương nói :

- Buồn nhỉ, gia đình nào cũng có những phiền muộn như vậy. không thế này thì thế khác, nhưng cùng đưa đến nỗi khổ tâm.

- Nói được thành lời, có người nghe, tự nhiên Thủy thấy lòng nhẹ nhàng đôi chút. Giữ kín trong lòng chắc Thủy sẽ ốm đau mà chết. Sẽ khổ sở mà chết.

Chương nói như lời an ủi :

- Với ông cụ, tôi nghĩ khó có gì lay chuyển để ông cụ trở về. Đành phó mặc thời gian. Chỉ là những theo đuổi thừa vãng quá khứ. Một thừa nào từng bừng thời trai trẻ, bây giờ có cơ hội thì ông cụ trở lại đam mê... số mệnh cả.

- Những số mệnh cay nghiệt.

Chương cười nhỏ :

- Nghĩ là có số mệnh, nhưng nhiều khi lại không muốn tin. Có gì ràng buộc giữa số mệnh một người này với một người khác ? Một tai nạn xảy ra, có gì chứng minh được số người này chết với người khác ?

- Có thể có anh ạ. Nhưng đó là chuyện mình không thể biết tới nơi tới chốn.

Tự dưng tôi nghĩ lẩm cẩm như vậy. Nhưng tôi lại nghĩ mình có lý khi đưa ra nhận xét đó.

Tiếng nhạc từ khu sinh hoạt cộng đồng văng vẳng vọng tới. Chương và tôi cùng lắng nghe. Trong khung cảnh đó, tôi thấy tâm hồn lâng lâng bay bổng. Biển xa mênh mông, bãi tối ngút

mắt, núi rừng thâm đen... tôi quá nhỏ bé giữa những mệnh mỏng xa vắng đó.

Chương chợt nói :

- Tôi hát cho Thủy nghe nhé. Không hay đâu, nhưng tự dừng muốn hát.

Tôi khuyến khích :

- Anh hát đi. Thủy thích nghe mọi người hát.

- Hát cho Thủy nghe bài Hoa Biển của Anh Thy, nhé. Bọn đi biển thích hát bài này, như một vỗ về an ủi chính mình những lúc lênh đênh xa bến xa bờ...

Chương cất tiếng hát. Những lời lẽ quen thuộc, những tiếng nhạc không xa lạ, những lời dịu êm, nhí nhảnh. “Vượt bao hải lý, chưa nghe vừa ý, lắc lư con tàu đi”... Giọng Chương nhẹ nhàng dễ ngọt, êm ái. Hơi Chương dài, dịu dàng, mơn trớn, vỗ về. Trong cái im lặng đêm như vô tận, tiếng hát Chương vỗ về lòng tôi, mơn trớn da thịt tôi. Tự dừng tôi thấy Chương thật đáng yêu, thật gần gũi, thật nồng nàn say đắm. Mắt Chương nhìn tôi, long lanh trong tối, môi hơi mím mím cười. Tôi cười lại, thật thông cảm chân thành. Chương thì thào “em ơi, giận hờn xin như hoa sóng tan trong đại dương...”.

Tiếng hát dứt. Tôi hỏi :

- Có cần Thủy phát biểu ý kiến không ?

- Ngại, nhưng muốn nghe.

- Anh hát thật hay.

- Lại khen xã giao.

- Thật đó, Thủy cũng thích bài hát này.

- Ngày trước, có lần anh và Anh Thy cùng phục vụ ở một Giang Đoàn. Tên đó nhộn lắm, lúc

nào cũng cười đùa vui nhộn. Nó có một nếp sống bình dị, hay coi nhẹ mọi chuyện.

- Thủy không quen biết, nhưng tự dưng có cảm tình với Anh Thy nhiều.

- Nó tên Khổn. Cái tên nghe hơi dị. Bạn bè hay đùa gọi là Khổn Lò. Anh Thy vui vẻ nhận xước hiệu ấy. Cái gì nó cũng dễ dàng chấp nhận. Tụi tôi thường đùa nhau những câu thật nặng, chẳng kiêng cử gì cả. Có lần tôi bảo :

- Mà có đường chết sớm lắm ạ.

Nó trả lời :

- Tao mà chết, tao về đất mày theo cho có bạn.

Chương cười buồn :

- Nói đùa nó thế, không dè có ngày nghe tin nó chết thật. Từ hôm biết tin đến nay tôi buồn quá.

Tôi rùng mình :

- Đời người như chớp mắt, như chiêm bao. Khó có thể tưởng tượng được, sống đến bấy nhiêu tuổi, rồi bỗng nhiên biến mất trên đời này, mãi mãi không còn trong mắt mọi người... Nghĩ đến điều đó, buồn ghê anh nhỉ.

Chương gật đầu, im lặng. Im lặng như thế một khoảng lâu, tiếng Chương chợt cất lên, xa vắng :

- Nhiều lúc, tôi buồn phiền đến muốn chết. Nhiều lúc thấy mình như tuyệt vọng, chán chường. Tưởng có thể sẵn sàng từ bỏ tất cả. Vậy mà rồi vẫn sống, bình thường như mọi người.

- Anh can đảm đấy chứ.

- Muốn khuyên Thủy như thế. Hãy cố quên đi mà sống với đời. Hình như có một nhà văn nào đã viết vậy. Tất cả là sự cố gắng không ngừng.

- Một sự cố gắng quá sức.

- Đành thế. Nhưng vẫn phải cố gắng hơn nữa, không được phép bỏ cuộc.

Tôi bật cười :

- Ô hay. Sao tự dưng chúng mình trở thành lắm cảm thế này. Có gì bí quan đến vậy đâu.

Chương hiểu tôi muốn bỏ qua chuyện ấy. Chương đứng lên :

- Hình như tan cuộc vui rồi đó Thủy. Mọi người ra về kìa. Mình cũng về lều là vừa. Còn tiết mục ăn cháo cá hay chè gì Khôi nấu nữa mà.

Chúng tôi sánh bước trở về lều trại. Những bước chân nhấp nhô, những tâm sự vơi đầy. Đêm tối dài ra, bàng hoàng, lạnh giá.

Chương 7

CHÚNG TÔI XUỐNG BIỂN SAU BỮA điểm tâm. Nước buổi sáng không lạnh, lại còn hơi ấm. ngày thứ hai ở đảo, ngày thứ bốn của chuyến đi. Tôi cảm thấy khỏe khoắn, vui vẻ trở lại. Mọi người quây quần quanh mâm cháo đậu xanh, ăn ngon lành. Buổi sáng nắng chưa lên, ánh hồng chân trời Đông. Gió gờn gợn mát. Nước biển lặn tằm xanh ngắt. Yén rủ tôi đi thay đồ, xuống tắm. Anh Đệ bảo :

- Xuống tắm tất cả cho vui.

Khôi hỏi :

- Sáng nay chương trình ra sao ?

Anh Đệ lắc đầu :

- Thành phần “diễn viên” chính là quý vị Sinh viên Thanh niên miền Tây. Mình là diễn viên phụ góp mặt cho vui. Có cũng được mà không có cũng không kệt ai. Vì vậy có thể tùy thích, lúc nào khoái thì theo chương trình chung, lúc nào thích riêng thì cứ việc... ra riêng.

Chương cười lớn :

- Thế thì tốt. Nếu trưa nay rảnh, bọn bạn tôi ngoài tàu sẽ vô, mang theo súng săn mình theo họ đi săn luôn.

Tôi vỗ tay :

- Thích nhỉ. Hoan hô cả hai tay hai chân.

Yến hỏi :

- Các anh có súng săn hả ?

- Súng Carbrin bắn đạn chì tự chế. Nổ hơi lớn, nhưng ở đảo ai cấm.

Khôi vui thích :

- Tuyệt quá. Nhưng tính săn gì ?

- Thỏ, chim. Hay khỉ.

- Eo ơi. Rồi ăn uống làm sao. Yến hỏi.

- Yến chí. Tụi nó toàn tay tổ nhậu nhẹt, cái gì cũng làm được. Vị nào thích thì góp mặt, không thì thôi, ngồi xem cho vui.

Rồi chương nói :

- Bây giờ tôi trở về tàu, trưa nay trở vô nếu quý vị vẫn có lòng tốt cho ăn.

Anh Đệ gật đầu :

- Sẵn lòng. Có ông càng vui, bọn này khoái ông lắm.

Chương nhìn tôi cười :

- Cho ăn không Thủy ?

Tôi mỉm cười quay đi :

- Với điều kiện, kiếm được một ít nước đá. Thủy thèm nước đá quá.

Chương gật đầu, đi về phía lều Hải Quân. Chúng tôi rủ nhau xuống tắm. Anh Đệ sẵn đón tôi, hỏi han từng ly từng tí, nhân lúc những người kia bơi ra xa. Tôi bỗng thấy thương thương anh Đệ. Anh hiền quá. Gần nửa cuộc đời mà vẫn nhút nhát như cậu trai mới lớn.

Tôi bảo :

- Sao anh không bơi ra xa với họ ?

- Sợ bỏ Thủy một mình.

- Không sao. Thủy lên bờ ngồi nghỉ.

Anh Đệ đề nghị :

- Mình lên ngồi nói chuyện vui đi.

Tôi trêu :

- Chuyện buồn không được hả anh ?

- Không. Làm gì có chuyện buồn ở đây.

- Mà chuyện gì thế anh.

- À... thì bất cứ chuyện gì.

Anh Đệ nhìn tôi đăm đúi. Tôi cúi xuống. Sẽ có gì xảy ra những giờ, những phút tới đây. Tôi sẽ phải làm gì với anh Đệ, với Khôi nếu họ bày tỏ lòng mình. E ngại, nhưng tự ái con gái của tôi được vượt ve, mơn trớn. Tôi sợ họ nói ra nhưng cũng lại muốn được nghe họ bày tỏ nỗi lòng. Lúc đó tôi sẽ phản ứng cách nào ? Tôi thắc mắc, Yến đã nghe Toàn nói gì chưa nhỉ ? Có sớm quá không để nghe nói những lời tâm tình kiểu đó. Toàn tấn công quá mạnh, quá nhanh. Đốt giai đoạn. Cướp thời gian. Yến lại dễ dãi, dễ phù hợp với tình thế. Còn tôi thì không quen vậy. Đó là hay hay dở, đúng hoặc sai ? Ai mà biết được, trong lãnh vực tình cảm đầy phức tạp, đầy mâu thuẫn.

Chúng tôi ngồi trên những gộp đá cao, dưới bóng cây bàng. Vài tiếng chim ríu rít trên vùng lá rậm, xanh mướt. Hơi đá mát lạnh thấm qua da thịt làm tôi rùng mình. Tôi duỗi dài hai chân. Anh Đệ ngồi ngang một bên. Anh nhìn lướt trên thân thể tôi rồi quay ra biển, thở một hơi dài.

Tiếng anh êm dịu :

- Biển sáng nay đẹp quá nhỉ Thủy ?

Tôi mỉm cười ngẫm nghĩ. Anh Đệ vô đề rồi đó sao ? Anh đã tán chưa ? Tôi tinh nghịch :

- Đẹp như nụ cười của tình nhân.

Anh Đệ quay lại nhìn tôi, rạng rỡ :

- Thủy ví von thật hay.

- Thủy làm thơ mà anh.

- Thơ gì ?

- Thơ tình.

- Thủy làm tiếp đi.

Tôi cười khúc khích :

- Chịu. Nguồn thơ tặc rồi.

Anh Đệ ném một hòn sỏi xuống nước :

- Để anh tiếp cho.

- Ừ.

- Êm ả như tình mật ngọt. Được không, có thể làm soạn giả cho đoàn Dạ Lý Hương được chưa?

Tôi rũ ra đời. Một đôi khi anh Đệ cũng dí dỏm đấy chứ.

- Thơ anh em mình đúng là thơ thần.

Anh Đệ gật gù :

- Tại mình cộng tác soạn chung một vở trường thiên ca kịch xã hội lâm ly đi Thủy? Anh rao bán cho.

- Tác quyền chia đôi ?

- Nhường Thủy cả !

- Tốt vậy.

- Tặng Thủy cả, tặng hết mọi thứ, nếu Thủy chịu nhận.

Anh Đệ vô đề thật. Mà vô bạo nữa là khác. Tôi bằng khuâng :

- Anh cho nhiều quá, ai dám nhận.

- Cứ nhận đi, đừng trả lại. Mà cũng chưa cần cho lại điều gì.

- Anh Đệ...

Giọng anh Đệ thiết tha :

- Thủy bằng lòng nhận không ?

Tôi bối rối :

- Thủy không hiểu...

- Thủy ác. Thủy muốn anh nói sao bây giờ ?

- Thủy sợ. Đừng nói gì cả anh ạ.

- Đã lỡ nói rồi.

- Thủy chưa kịp nghe, kịp hiểu.

- Thủy đã nghe, đã hiểu mà. Thủy biết không, anh chờ đợi bao lâu để có một lần này...

Trong một lần, trong một chuyến đi mà có tới hai người tỏ tình với tôi. Tôi hoang mang thật rồi. Tôi là gì, tôi ra sao mà nhiều người thương yêu vậy. Tôi có quyến rũ người đâu. Tôi làm gì để người say mê tôi đâu. Và bây giờ tôi phải ngớ ngàng, bứt rứt vì bị đặt trước những sự đã rồi.

- Anh Đệ...

Anh Đệ nhìn tôi, chờ đợi.

Nước mắt tôi ứa ra.

- Anh hiểu em rõ chưa mà vội ngỏ lời. Em bất ngờ quá, chưa kịp đón nhận gì hết cả.

Tôi xưng em với anh Đệ ngon lành. Anh Đệ nắm lấy cánh tay tôi, vuốt ve làn da mịn phơn phớt lông măng của tôi. Tôi rùng mình, mọc gai khắp thân thể. Bàn tay người đàn ông như truyền điện, như nam châm hút vào khối sắt. Anh Đệ thì thầm :

- Không có gì vội vã. Anh chờ được, đợi được. Thủy đừng hoang mang, cứ từ từ xét lại lòng mình. Anh chờ được cho đến khi Thủy sẵn sàng chấp nhận...

Tôi rút nhẹ cánh tay về, đứng xuống cát. Đệ vội vã :

- Nhé Thủy ?

Tôi bối rối gật đầu. Anh Đệ cố làm vẻ tự nhiên :

- Thôi, xuống tắm đi Thủy. Bọn họ đang bơi vào kia kìa. Đừng để mọi người...

Anh Đệ bỏ lửng. Tôi biết anh định nói :

- Đừng để mọi người biết chuyện mình. Đừng để mọi người biết mình... có gì với nhau.

Tự dưng tôi bực bực. Đã có gì giữa anh Đệ và tôi ?

Và lại thêm một lần, tôi nhìn thêm một người đàn ông nữa với cặp mắt khác xưa.

Chương 8

YẾN ĐANG NGỒI CẠNH TÔI, KỂ VỀ Toàn thì Toàn đến. Hai người ríu rít như đôi chim sẻ non:

- Sao anh vô muộn vậy ?

- À, tại anh bận dự buổi họp trong nửa điểm tâm. Hạm Trưởng và các Trưởng Toán của Hải Quân họp để phân công tác trong

ngày.

- Anh có bị chia việc chia việc không ?

Toàn cười :

- Hoàn toàn tự do. Anh chỉ có mỗi nhiệm vụ liên lạc với Toán Quân Y và Toán Văn Nghệ trong các công tác chung. Chức vụ này được rảnh rang suốt ngày.

Yến thân mật :

- Anh tính làm gì ?

- Nghe nói sáng nay Ban Quản Trại tổ chức thi đua nhiều thứ lắm... Nào là kéo co, đấu bóng chuyền, săn bắn dưới đáy biển, nào là thi đua văn nghệ, thủ công trại. Anh tính rủ Yến đi coi từng môn một.

Yến có vẻ thích thú, quay lại rủ mọi người :

- Thủy, anh Đệ, Khôi. Đi theo anh Toàn lên khu Trung Tâm coi thi đua đi ?

Anh Đệ và Khôi gật đầu nhận lời. Khôi tặc lưỡi :

- Kéo nhau đi hết, các nhóm kia tha hồ than trời như bọn họ cho coi.

Anh Đệ cũng áy náy :

- Kể cũng hơi kệt.

Yến kéo nài :

- Thì mình đi một lát rồi quay về, có đi luôn đâu mà lo.

Tôi cũng tính từ chối. Không hiểu sao tôi ít cảm tình với Toàn, anh chàng Trung Úy đẹp trai. Tôi cho là Toàn có cái vẻ nhơn nhơn tự tin ở khả năng chinh phục của mình đối với nữ giới. Toàn có cái vẻ sẵn sàng vội vã, thiếu bề sâu và chóng chán dễ quên. Nhưng mọi người đều nhận lời đi cả, tôi lại sợ ở lều trại một mình, đành đi theo.

Nắng non trải dài óng ánh trên cát biển, sáng rực núi rừng. Ánh nắng gờn gợn những vân lông lánh trên mặt nước xanh, loang rộng về xa trong từng đợt sóng lăn tăn. Chúng tôi lại đi về phía trung tâm trại Hải Đảo. Trong một ngày, có lẽ chúng tôi sẽ qua lại như thế này không biết bao lần trên bãi biển, từ đầu nọ đến đầu kia, vì không còn nơi nào khác để tới.

Yến và Toàn đi trước, Yến tự nhiên và thân mật với Toàn đến không cần giữ ý. Đi giữa anh Đệ và Khôi tôi chợt thấy sự kỳ cục của mình. Cố giữ vẻ thản nhiên, tươi vui để cả hai người đàn ông cùng tưởng là chuyện mình chỉ riêng mình biết, riêng mình hay.

Khôi phê bình :

- Yến có vẻ cảm nặng.

Tôi vờ không hiểu :

- Ủa, Yền đau hờ Khôi ?

- Ủ.

- Đau sao đó ?

- Cảm. Cảm anh Chàng Trung Úy hào huê kia.

Vừa nói Khôi vừa chỉ vào sau lưng Toàn. Anh Đệ lắc đầu :

- Chưa chắc.

Khôi quay nhìn anh Đệ. Anh Đệ tiếp :

- Cô Yền vui tính nhưng cũng dễ... quên. Kết bạn dễ dàng nhưng không dễ gì sa lầy.

Tôi đồng ý :

- Đúng vậy. Yền cũng cứng lắm anh. Coi vậy chớ chưa chắc anh nào giữ chân được.

Không có ai nói gì về nhận xét đó. Tôi nhéo tay Khôi :

- Anh Đệ khen Khôi với Yền đẹp đôi.

Khôi đẩy lên :

- Đùa dai. Khen hồi nào thế.

- Dưới tàu, lúc hai người hát Đố Ai.

Khôi nhăn nhó với anh Đệ :

- Cụ ví von ác thế,

Tôi cụ nự :

- Bộ chê Yền không xứng hờ ?

- Không dám nói thế. Nhưng cụ Đệ dư biết là không có gì mà còn nói thế thì... ầm ức quá.

Anh Đệ cười cười im lặng. Tôi trêu Khôi :

- Thích mà còn làm bộ.

Khôi lườm tôi. Đôi mắt Khôi như muốn nói :

- Thủy ác.

Tôi quay đi, cười băng quơ. Đứng trước, Yến và Toàn rẽ vào khu lều trại Hải Quân. Toán Quân Y đang khám bệnh phát thuốc ở đây. Coi bộ ế ẩm vì trên đảo chẳng có bao người, mà người nào cũng ăn khỏe ngủ khỏe nên các ông bác sĩ, y tá ngồi tán dóc.

Toàn giới thiệu chúng tôi với họ. Ông bác sĩ đùa :

- Có cô nào cần thuốc sổ mũi nhức đầu ?

Yến trêu lại :

- Sổ mũi nhức đầu thì không nhưng Yến muốn nhờ bác sĩ chẩn bệnh.

Bác sĩ Giang – nhướn cặp mắt sau đôi kính trắng :

- Cô đau gì ?

- Yến tức ngực. Nghi đau tim, đau phổi gì đây.

Tôi nghĩ thầm :

- Con bé này. Ai nó cũng trêu được.

Bác sĩ Giang nhìn Yến chăm chăm, cười nửa miệng :

- Tim thì không biết có đau không, chứ phổi cô thì chẳng cần khám cũng biết rất khỏe, rất tốt.

Toàn cười hề hề, vừa kéo Yến đi vừa nói :

- Vừa thôi, Bác sĩ.

Bác sĩ Giang nói theo :

- Bệnh tim thì Trung Úy Toàn giàu kinh nghiệm hơn tôi.

Mọi người cười ha hả. Tôi quay trở ra, hơi khó chịu vì lối đùa của mấy ông quân đội. Toàn có vẻ tỉnh khô, coi như không có gì, nhưng Khôi và anh Đệ cũng thoáng không vừa ý.

Tiếng reo hò văng vẳng đưa tới. Khu sân Ban Quản Trại đầy người, xúm xít dưới gốc cổ thụ. Một sợi thừng dài đang bị hai nhóm người nắm hai đầu kéo co. Bên này cố kéo bên kia bước qua vạch kẻ giữa sân. Tiếng người cổ động ồn ào làm hăng máu những người trong cuộc. Tôi và Yến lách vào trong coi cho rõ. Cuộc hơn thua chỉ kéo dài trong vài phút là có kết quả. Trọng tài oan oan tuyên bố kết quả đội thắng.

Yến ghé tai tôi :

- Chàng nào cũng có bộ ngực nở như tờ giấy.

- Có tinh thần cũng là tốt rồi.

- Nhưng phong trào khỏe chắc không tiến mạnh được vì mỗi năm các chàng may ra có tinh thần được một lần.

Lại hai đội khác ra tranh tài, cuộc thi đua cũng khá hào hứng, tôi và Yến cũng tham gia vào nhóm người cổ vũ. La ó om sòm. Tôi bắt gặp mình xa lạ với tôi của những ngày tháng ở Sài Gòn.

Cuộc thi đua chấm dứt. Tiếp đó là cuộc tranh giải bóng chuyền. Chúng tôi đứng coi một lúc rồi vào quán Chúa Đảo uống nước trà, ăn bánh, ăn chè. Toàn và Yến dúm đầu vào nhau, thủ thủ.

Tôi ngồi nhìn ra biển, đầu óc trống rỗng. Ở đây cũng có cái thú. Suốt ngày có thể bận bộ áo tắm monh manh, khoác chiếc áo choàng ngắn rong chơi khắp đảo. Tha hồ thiên hạ ngó mình và mình chiêm ngưỡng thiên hạ. Bước chân thấy thoải mái vì không bị ràng buộc bởi những áo quần phức tạp, nhưng ngỡ ngàng vì những ánh mắt như xoáy vào người. Một đôi khi tôi bắt gặp mình làm dáng. Một điệu bộ thật điệu, một cử chỉ thật lẳng, bước đi nhún nhảy, ngực ưỡn tới trước, mông đong đưa. Có gì thay đổi ở tôi. Ở những người con gái khác đến đảo này trong chuyến đi vui chơi thỏa thích ?

Khôi gọi :

- Thủy.

Tôi quay lại :

- Gì hở Khôi.

- Ăn nữa đi chứ.

- Thủy no rồi. Chè nhạt quá, chắc ở đảo hiếm đường.

Anh Đệ nói :

- Sự thực, có ăn đã là quý rồi. Ở nơi xa xôi hẻo lánh này tưởng không có gì ấy chứ.

Khôi trả tiền, mọi người kéo nhau ra khỏi quán. Chỉ có thể, những cuộc vui, những cuộc giải trí nho nhỏ, giản dị, đôi khi tẻ nhạt cho hết ngày giờ Ra đến nơi này, chỉ có tắm, ăn, vui chơi và ngủ. Mọi người đều thoải mái với chuyến đi này, riêng tôi cuộc vui chơi không trọn vẹn. Những phiền muộn cứ chọt đến chọt đi khiến tôi bứt rứt.

Chúng tôi quay trở về lối cũ. Nắng đã lên cao. Toàn rủ Yến đi chụp hình trên những ghềnh đá. Yến rủ tôi và anh Đệ, Khôi nhưng chúng tôi từ chối. Hai người đưa nhau đi.

Tôi quay trở vào lều, nằm co ro như con tôm. Cuốn truyện dịch đọc dang dở nằm chờ vợ trên chiếc sắc mở ngỏ. Tôi đưa tay nắm lấy, đọc tiếp. Nhưng chỉ được vài trang, cơn buồn ngủ kéo đến làm mắt tôi trĩu nặng. Tôi chìm vào cơn mê thiếp, đầy mộng mị.

Tôi giật mình thức dậy vì một bàn chân lạnh giá. Nhổm dậy, tôi thấy Chương đang ngồi xổm nhìn tôi cười, trên tay đang đưa một túi nylon đựng nước đá.

- Nước đá của Thủy đây.

Tôi cười tươi, đỡ lấy trên tay Chương. Chương ngồi ghé vào một góc Poncho trải trong lều.

- Thích không.

- Thích. Nhiều quá.

Tôi đổ nước đá vào ca.

- Thủy pha nước đá chanh anh uống nhé.

- Cám ơn Thủy. Định chia cho các vị kia, nhưng không gặp người nào.

- Chắc họ xuống tắm biển. Còn Yến thì đi với ông Toàn từ sáng chưa về.

Tôi pha một ca nước chanh thật đậm đà, Chương khen thế. Chương và tôi nhắm nháp từng chút một những hớp nước lạnh mát rượi toàn thân.

Chương nói :

- Trưa nay sau bữa cơm, tôi mời quý vị đi săn với chúng tôi.

Tôi reo lên :

- Trưa nay hờ anh ?

- Khoảng hai giờ. Bạn tôi mang súng săn vào rồi mình lên núi săn thỏ, săn khỉ về nhậu chơi.

- Thủy không biết nhậu.

Chương cười :

- Quên mất. Tại tôi quên nói với bạn bè như vậy. Thủy cũng nên thường thức cho biết.

Tôi co vai rụt cổ :

- Eo ơi ! Sợ lắm. Thủy không bao giờ nghĩ mình có thể ăn một miếng thịt lạ.

- Ăn thử xem, ngon ác luôn.

Tôi cười :

- Nhìn anh diễn tả cũng thấy ngon, nhưng Thủy xin hàng.

Chương ngửa cổ uống hớp nước cuối cùng trong ca. Tiếng nước đá vỡ tan lạo xạo trong miệng Chương, nghe vui tai.

Anh Đệ và Khôi trở về, trên tay mỗi người cầm một cây san hô và vài mảnh vỏ ốc, vỏ sò đầy màu sắc.

Khôi nói to :

- Tìm được nhiều thứ đẹp lắm Thủy ơi.

Tôi và Chương bước ra khỏi lều.

- Anh Chương rủ tụi mình trưa nay đi săn đó Khôi.

Khôi la lớn :

- Khóai quá. Khi nào bắt đầu đây.

Chương đáp :

- Hai giờ. Các anh không bận chứ ?

- Không có gì. Mà có bận thì cũng cố thu xếp để theo anh, tôi mê đi săn như mê tình nhân.

Tôi chen vào :

- Khôi có tình nhân đấy à ?

Khôi lưỡng lự :

- Có lẽ thế.

Bữa cơm trưa ăn vội vã. Yến trở về khi bữa ăn gần xong. Yến nói trước :

- Xin lỗi mọi người, Yến về muộn. Nhưng đã ăn cơm rồi.

Tôi nghĩ là Yến đã đi ăn với Toàn ở một hàng nào đó. Một vài gia đình dân trên đảo đã mua thức ăn về nấu nướng bán cho du khách kiếm lời. Lúc dọn cơm ra tôi có ý định đi tìm Yến nhưng anh Đệ bảo cứ ăn trước, để phần cho Yến. Khôi cũng nói :

- Đi với ai chứ với ông Toàn thì Yến không lo đói.

Cơm xong tôi và Khôi lo dọn dẹp. Tiếng ca nô ì ì tiến vào gần bờ. Chương bảo :

- Người bạn tôi mang súng vào đó.

Anh Đệ hỏi :

- Sáu người, có mấy cây súng ?

- Hai.

- Hơi ít, nhưng chia nhau thử tài cũng được. Các cô đi theo... dự khán.

Anh Đệ làm ra vẻ quan trọng :

- Suyt. Đừng nói um sùm thiên hạ đòi theo thì lời thôi to.

Yến ngơ ngác :

- Sao vậy ?

- Sợ Trại Trường không bằng lòng.

Yến bấu môi :

- Cái đó khỏi lo.

Khôi thắc mắc :

- Sao thế ?

- Trại Trường không phiền đâu. Ông ấy cũng đang bận với các tiết mục hấp dẫn khác.

Mọi người chờ đợi. Yến nói tiếp :

- Thiên hạ kéo nhau đi săn cá hết rồi. Nói là thi đua săn bắt dưới đáy biển cho oai chứ kỳ thực chỉ có một số thuộc Toán Ngư Long và mấy ông trong Hội Săn Bắt dưới biển kéo nhau đi săn cá nấu canh chua rồi. Mọi người ít ai biết, mà cũng chẳng ai được mời tham dự.

Tôi hỏi Yến :

- Yến đi về đây à ?

Yến gạt đầu :

- Toàn là sĩ quan liên lạc mà. Anh ấy đưa Yến đi theo, được mời dự một bữa cơm thịnh soạn toàn cá. Ở góc đảo phía xa kia, phải đi ghe của dân chài lưới mới ra tới.

Khôi kêu :

- Hèn gì bà đi tới giờ mới về.

Chương vỗ hai tay vào nhau đôm đốp :

- Thôi, chúng ta lên đường là vừa.

Nói xong, Chương và người bạn cầm hai khẩu súng săn đi trước. Chúng tôi len lỏi vào rừng cây, men theo con đường mòn lên sườn núi.

Chương 9

CHÚNG TÔI LEN LỎI GIỮA NHỮNG bụi cây rậm rạp. Rừng cây lưng chừng núi phần nhiều là cây loại thân nhỏ, nhiều dây leo. Càng lên cao càng nhiều thân cây lớn, nhưng lối đi trơn trượt, nhiều mỏm đá chênh vênh chắn lối. Chỉ mới đi được nửa giờ tôi và Yến đã thở phì phò. Yến hết vẻ hăng hái lúc đầu, luôn miệng cầu nhàu kêu ca. Tôi cũng nhản như cái bị bẹp, nếu

không tự ái chắc tôi đã lên tiếng đòi trở xuống.

Chương và người bạn vẫn xăm xăm đi trước, lom khom bò trên các dốc đá nhấp nhô coi thấy sợ. Khôi tiếp theo hai đứa con gái chúng tôi, cuối cùng là anh Đệ.

Lên tới lưng chừng núi, lối mòn chợt uốn quanh, chia hai ngã, Chương rẽ về ngõ trái. Tôi hỏi :

- Ngã kia đi đâu, anh Chương ?

Chương ngừng lại, ngược lên nhìn ngọn núi :

- Lối đó đi về bên hông, vòng ra mạn núi bên kia.

- Sao mình không đi thử về phía đó ?

Yến hỏi. Người bạn Chương cười, góp chuyện :

- Khởi cần thử, cô ạ. Chúng tôi đi lối ấy nhiều lần. Đó là con đường vòng ra sau núi, sang mạn bên kia, vòng ra hông núi phía cuối dãy rồi lại vòng trở về bên này. Ai thích đi thám du, chơi trò leo núi thì phải từ sáng sớm và đến chiều tối mới về tới chân núi bên này.

Anh Đệ lay lay một thân cây có trái lạ :

- Ngày mai, theo chương trình của Trại, có mục leo núi đấy. Ai muốn tham dự ?

Tôi bảo Yến :

- Kìa. Lực sĩ. Mai ghi tên leo núi đi.

Yến vênh váo :

- Sợ gì. Mệt và vất vả thật nhưng Yến không ngần. Mai anh Toàn mà rảnh thế nào Yến cũng bắt đưa đi.

Anh Đệ, Khôi và tôi nhìn nhau cười. Toàn. Lúc nào cũng thấy Yến nhắc đến Toàn. Coi bộ con nhỏ này si anh chàng đó rồi chắc.

Tôi ngồi ghé xuống bên Yến :

- Bì giờ chỉ biết có anh Toàn thôi nhỉ.

Yến cười cười, nói nhỏ với tôi :

- Ít nhất là thời gian này.

Tôi ngồi im. Con gái đôi khi có tính thế, tựa như lợi dụng. Cần có người con trai để lo lắng, phục dịch cho mình lúc gặp chuyện. Xong việc, đã vội quên hay tảng lờ như không hề quen, không hề thân thiết. Đi dạo phố, phải có kếp đưa đi cho thiên hạ xì xào mình có kếp đưa kếp đón. Đi dự tiệc, phải có tên nào tháp tùng cho khỏi mang tiếng ế xỉa ế xưng. Đẹp hay không đẹp cũng ganh nhau từng cử chỉ, từng hành động giữa đám đông để mọi người chú ý. Và lúc nào cũng có tật xấu định ninh mình là người đẹp nhất, nổi nhất. Con gái là như vậy đó. Vì thế tôi không trách khi Yến nói ra câu ấy.

Chương kêu lên :

- Ở kia, sao lại ngồi cả xuống đây. Tiếp tục leo đi chứ.

Yến nhăn nhó :

- Thì nghĩ tí đã nào. Nắng thấy mồ.

Người bạn Chương khuyến khích :

- Leo lên thêm độ mười phút nữa sẽ có một khoảng đất trống, nhiều cây lớn nên rất mát. Mình lên đó nghỉ chân. Nếu không sẵn, các cô có thể ngồi đó nhìn xuống biển. Mát lắm, mọi người dưới ấy nhỏ như kiến bò.

Yến đứng bật dậy :

- Thế à. Vậy thì leo lên.

Cả bọn tiếp tục đi. Yến lại léo nhéo :

- Nhưng sao cứ đi hoài. Bộ các ông không thấy con mồi nào sao.

Chương vui vẻ :

- Muốn săn phải giữ im lặng, đi đứng nhẹ nhàng chứ đâu như đi diễn binh thế này. Vả lại còn phải đến vùng có thú đã chứ.

Nắng vẫn gay gắt trên đầu cây, ngọn lá. Chúng tôi vạch cành lá mà đi, khom lưng mà trèo. Mồ hôi toát đầy trong người tôi. Quả tình, tôi không thấy thú vị gì trong cuộc vui này, nếu không bị sự tò mò về kết quả những phát súng săn thúc đẩy. Trái lại Yến vẫn cười nói rúc rích, dù thở ào ào, dù thỉnh thoảng lại kêu mỗi chân bắt nghỉ.

Tới khoảng trống chúng tôi ngồi đứng ngả nghiêng. Tôi và Yến ngồi nhìn xuống bãi biển. Lều trại đủ màu sắc, nho nhỏ xinh xắn như chiếc nệm cau úp trên mặt giấy màu. Người qua lại tựa như đám kiến tủa ra tìm mồi tha về tổ. Bốn người đàn ông xúm quanh hai cây súng, sửa soạn cuộc săn. Họ chia thành hai toán. Chương, Anh Độ và tôi một toán. Ba người kia một toán. Rẽ về hai ngả và đã dặn dò cẩn thận khỏi bắn lẫn nhau. Hẹn gặp tại đây lúc bốn giờ chiều.

Chương dẫn đầu, tôi đi giữa và anh Độ sau chót. Cây súng trong tay Chương được ôm chéo trên tay. Anh Độ đeo túi đựng chiến lợi phẩm. Tôi khua khúc cây cầm trên tay lên mặt đá lóc cóc. Hơi đá, hơi lá cây, hơi đất núi rừng làm tôi hơi khó chịu.

Chương suyt tôi nho nhỏ. Tôi ghé gần Chương thì thầm :

- Gì vậy anh ?

- Không biết. Có con gì trong đám cành lá kia.

Chúng tôi mon men đến gần. chỉ cách khoảng ngoài mười thước. hai con khỉ đang đùa dỡn trên một cành cây. Một con to lớn lông rậm, đuôi dài. Con kia cụt đuôi, nhỏ hơn.

Chương thì thầm với anh Đệ và tôi :

- Hạ con nào ?

Anh Đệ hăng hái :

- Con lớn, cho chắc ăn.

Chương bắn khoắn :

- Con cái. Sợ nó có con, tôi nghiệp. Thôi phờ anh đực vậy.

Chương đưa súng lên nhắm. Lòng tôi xốn xang bứt rứt. Tôi nghiệp chúng. Chúng nó đang hạnh phúc. Biết đâu chẳng có những con khỉ con. Tôi định cản Chương, nhưng lại sợ Chương cười chế diễu. chương lên đây để sẵn, và tôi theo lên vì thế. Tôi khấn cầu trong bụng cho Chương bắn không trúng.

Tiếng súng nổ vang. Tiếng khỉ rú lên như xé lụa, đau đớn, thê thảm. Tôi nhੌm tới trước, nhìn trăn trăn qua vai Chương, lúc đó đang trong tư thế lom khom. Con khỉ cụt đuôi lăn lộn trên đám lá cây. Con kia nhảy vùn vụt trong cành lá, khuất dạng. Buồng lại sau lưng những tiếng kêu thảm thiết.

Chương nhảy tới. Anh Đệ nhảy tới. Tôi chậm chạp nhích lại gần. Chương nắm một tay con vật xấu số dơ lên. Sức nặng làm thân hình con khỉ thõng xuống trông dài ngoằng. Chương bảo :

- Khá nặng.

Anh Đệ chép miệng :

- Mình phá hoại gia cang nhà “người ta” rồi, kể cũng tội nghiệp.

Chương nhìn tôi. Ánh mắt tôi hẳn chứa đầy trách móc. Chương đưa con vật cho anh Đệ bỏ vào túi đeo :

- Đành vậy. Số mệnh cả.

Tôi cần nhần :

- Anh ác lắm, coi chừng nó trả thù anh.

Chương mỉm cười không nói. Anh Đệ hỏi :

- Tiếp tục chương trình chứ ? Lần này tới phiên tôi. Gắng tìm một chú thỏ hay mềm gì cũng được.

Chương trao lại cây súng cho anh Đệ, nói lớn :

- Cô Thủy có vẻ xuống tinh thần. Thôi để tụi này ngồi chờ đây, anh Đệ tiến xa thêm chút nữa xem sao. Một lát trở lại nhé.

Anh Đệ gật đầu, bước đi, mắt hút sau rặng cây. Tôi tựa mình vào một thân cây. Chương ngồi xuống cạnh tôi. Châm một điếu thuốc lá.

- Thủy giận tôi à ?

- Đâu có, anh. Nhưng Thủy hơi buồn.

- Vì vợ chồng khỉ tan đàn lẻ đôi ?

Tôi gật đầu :

- Đây là lần đầu tiên Thủy chứng kiến một cảnh khó quên.

- Thủy đã cảm quá.

- Con gái có lẽ đều vậy hết.

- Viên đạn bắn đi, tôi mới kịp nghĩ đến phản ứng của Thủy. Bao nhiêu lần trước khi săn, tôi không bao giờ bắn khoả sau khi bắn chết một con vật, dù là con vật có đôi. Lần này...

- Tại sao anh lại nghĩ đến phản ứng của Thủy. Thủy có trách móc anh đâu ?

- Thủy không nói nhưng Thủy đã nghĩ. Và nếu Thủy không nghĩ thì tôi đã nghĩ là Thủy có nghĩ như vậy. Tự nhiên sinh ra áy náy như mình vừa phạm lỗi.

Tôi ngồi im. Chương hơi cúi người tới trước, gần tôi hơn :

- Thủy biết tại sao không ?

Tôi nhìn Chương, chờ đợi.

- Vì tôi quý Thủy. Sợ Thủy phiền giận tôi. Chưa lần nào, chưa bao giờ tôi sợ một người con gái buồn, giận tôi. Không hiểu sao bây giờ tôi lại thế.

Tôi cười, tinh nghịch :

- Vì Thủy có vẻ dữ. Trêu vào Thủy tha hồ mà dỗi.

Chương nghiêm trang :

- Mình quen nhau chưa được hai ngày. Nhưng những gì mình đã biết về nhau có giá trị như tình bạn từ lâu năm, của những người tri kỷ. Phải chăng, đó là nguyên nhân bắt tôi nghĩ ngợi về Thủy ?

Tôi vẽ ngang vẽ dọc trên mặt đá với cành cây khô trong tay. Giọng Chương êm dịu :

- Tôi đã chia rẽ vợ chồng nhà khỉ. Kể cũng tội nghiệp.

Tôi băng khuâng :

- Dù sao thì cũng đã rồi. Thủy không trách anh nhưng hình ảnh vừa qua đã làm Thủy xúc động. Xin anh một điều, ngưng cuộc đi săn và trở xuống.

Hắn Chương nhìn thấy vẻ thành khẩn thiết tha trong ánh mắt, trong cử chỉ tôi lúc đó nên Chương gật đầu:

- Nếu Thủy muốn thế, chờ anh Đệ trở lại mình sẽ quay về chỗ hẹn với mấy người kia.

Chúng tôi ngồi im bên nhau. Gió lùa tung mái tóc tôi quăn quýt vai Chương. Mùi khói thuốc thoang thoảng dễ chịu trong vùng đất mát, lộng gió.

Chương đặt tay lên cánh tay trần của tôi :

- Thủy.

- Dạ.

- Tối nay cho phép tôi mời Thủy đi chơi nhé.

- Đi đâu anh. Bát phố hay đi ăn kem.

Tôi đùa. Chương đùa lại :

- Đi xi nê. Rạp Chúa Đảo Thổ Châu.

- Phim gì anh ?

- Đôi trẻ bên bờ bể. Thành phần tài tử quen thuộc.

- Ai thế ?

- Hoàn Chương và Nhược Thủy.

- Tên ai nghe quen quen vậy nhỉ ?

- Tên anh và em.

Thật bất ngờ Chương nói thế. Thật bất ngờ, Chương kéo tôi ngã vào ngực chàng và hôn tôi. Tôi không kịp nghĩ, không kịp phản ứng gì. Chỉ nhận chịu. Chương hôn thật tham lam, mạnh bạo và say đắm. Tôi dướn người ngọt ngào dưới sức trì kéo của cánh tay Chương, của đôi mắt như có lửa. Cái hôn kéo dài đến mấy phút, như cả năm. Tôi xô được Chương ra, cúi mặt, bàn tay phản ứng tự nhiên đưa lên chùi nhẹ trên môi. Chương hẳn đang nhìn tôi, chàng bỗng nói :

- Giận anh không ?

Tôi ngồi im, nước mắt vô cớ tràn lên mắt :

- Anh thao thức cả đêm qua.

- ...

- Gặp em. Nghe em tâm sự, anh bỗng có ý nghĩ chúng mình thật gần gũi, thật cảm thông. Hình như có một sự xếp đặt nào cho mình gặp nhau, anh nghĩ thế và bỗng tin vào duyên số đầy đura.

- ...

- Nếu không, sao anh lại để ý đến em, nghĩ nhiều về em, theo dõi em ngay từ lúc em xuống tàu. Thủy, em có chấp nhận tình cảm vội vã này không nhỉ ?

Câu hỏi đầy âm thanh thúc bách. Tôi ngẩng lên, nhìn ra xa. Gió tạt mái tóc che khuất một nửa khuôn mặt tôi, phía Chương nhìn. Tôi thở dài :

- Cái gì đến với Thủy cũng đột ngột như sấm sét. Làm sao em có thể trả lời em có yêu và

chấp nhận tình yêu của anh ngay bây giờ được.

- Nhưng anh biết em không phản đối. Nghe giọng em, nghe tiếng em ngọt ngào, anh hiểu em không giận anh, không ghét anh.

Chương vùng dậy ôm cứng lấy tôi, thu gọn tôi vào trong đôi cánh tay rắn chắc của chàng. Tôi ngồi im, bỡ ngỡ và cam chịu. Chương cúi xuống tìm môi tôi. Tôi né tránh. Nụ hôn Chương đậu dài trên má, trên mắt tôi.

Có tiếng động nhẹ của cành lá. Tôi vượt ra khỏi vòng tay Chương ngỡ ngàng. Anh Đệ đứng cách chúng tôi chừng năm thước, nụ cười gượng gạo nở trên môi :

- Xin lỗi. Tôi không cố ý làm phiền...

Chương đứng lên đỡ cây súng trên tay anh Đệ, cười cười... dễ ghét.

Anh Đệ nói :

- Tôi trở lại vì chẳng tìm được con gì.

Chương đề nghị :

- Vậy thì mình quay về chỗ hẹn với nhóm kia. Cũng gần tới giờ rồi.

Chúng tôi lặng lẽ bước bên nhau. Anh Đệ cố ý đi nhanh lên trước. Những bước chân anh, tôi bỗng thấy vội vã, quả quyết. Chương quàng tay lên vai tôi, y như đã quen kiểu ấy nhiều lần. Tôi đẩy nhẹ ra, nói nhỏ :

- Đừng anh. Anh Đệ thấy rồi đó.

- Thì đã sao ?

- Hừ. Người ta cười mình...

- Cười hờ hững cái răng. Vợ chồng, người yêu hôn nhau là sự thường. Lớn cả, biết cả rồi chứ bộ.

Tôi đỏ mặt quay đi :

- Anh thật... hết chỗ nói.

Tình cảm reo vui chiến thắng, Chương nhìn tôi, cười, ánh mắt nồng nàn :

- Lính tráng ít thì giờ. Em đừng giận oan anh.

Tôi thu lấy ánh mắt, nụ cười Chương vào tâm trí. Có thật tôi đã dành một chỗ đứng đáng kể cho Chương, trong trái tim tôi ?

Chương 10

CUỘC ĐI SĂN CHẤM DỨT VỘI VÀNG vì trời chuyển mây đen ngịt. Gió lộng ào ào, cây cối ngã nghiêng. Chúng tôi vội vã xuống núi. Yển cứ lo không kịp về tới trước khi mưa, lãng xăng chạy trước.

Nhóm của Khôi và người bạn Chương săn được hai con chim, một to một nhỏ. Vừa đi mọi người vừa bàn cách làm thịt những con vật xấu số. Chương nhìn tôi thông cảm, quyết định :

- Để tôi đem lại nhà một tay Hải Quân trên đảo làm thịt. Họ có đủ dụng cụ và gia vị. Chiều nay mời quý vị tới ăn.

Tôi và Yển cùng lắc đầu :

- Bọn này xin miễn, không dám ăn.

Khôi nói :

- Hai cô đại.

- Sao đại ?
- Dịp may hiếm có. Ăn cho biết chứ.
- Không ham.
- Ăn rồi về kể cho bà con lác mắt chơi.

Nhưng tôi và Yến vẫn chào thua. Chương cùng người bạn bàn tính những món ăn một cách ngon lành. Tôi tự nhủ, đàn ông chỉ có vậy. Thú vui của những người lang bạt, của những người đang trở thành đàn ông đúng nghĩa. Bọn trai trẻ không thích thế, phải là những cuộc vui ồn ào bề ngoài, âm ỹ bên trong.

Những người này, thú vui của họ là những gì khác biệt. Thú vui của cả hai loại đó, với tôi đều xa lạ.

Chương đi lùi lại bên tôi :

- Vậy là Thủy khỏi phải nhìn thấy cảnh... thương tâm nhé.
- Gì anh ?
- Phanh thầy xẻ thịt chiến lợi phẩm.
- Ủ, Thủy sợ lắm.

Chương đùa :

- Lẽ ra nhờ Thủy làm thịt chú khỉ.

Tôi rú lên :

- Đùa, còn lâu Thủy mới chịu.

Chương cười hà hà. Cơn mưa đang kéo tới, rơi lác đác. Chúng tôi nhìn trời lo âu. Lối xuống dốc và trơn cho người vội vã. Cả bọn dúi vào nhau mà đi, con đường về sao xa đến thế. Tôi ngụi lạnh cả thú leo trèo lúc khởi hành.

Mưa ào xuống như trút, nhưng chúng tôi không thể tìm ra một chỗ núp. Rừng cây ngã nghiêng, vật vã. Nước mưa từ vùng không gian bao la trút đổ ào ào trên đầu tôi, vùi dập những chiếc lá xanh non, những cành cây trĩu ướt. Trong khoảnh khắc, người tôi ướt nhũn.

Cả bọn vừa rảo bước vừa vượt nước mưa trên mặt. Tôi rên lên :

- Lạnh quá.

Yến phụ họa :

- Ừ, lạnh ghê.

Anh Đệ và Khôi tiến lên sát cạnh, Khôi đỡ lấy một bên tay tôi :

- Cẩn thận kéo ngã. Nguy hiểm lắm.

Trong tối mờ của bầu trời, chúng tôi lần mò theo lối mòn xuống tới chân núi. Tiếng người bạn Chương át cả tiếng mưa rơi:

- Xong rồi. Từ đây ra tới bãi biển chưa đầy mười phút.

Không ai bảo ai, tất cả cùng vùng chạy. Khu lều trại trong chốc lát, hiện ra trước mắt. Tôi thở ra nhẹ nhõm. Yến phóng như lao vào trong lều. Nước mưa ngấm trong cát, dấy xâm xấp trên mặt, tấm poncho trải để nằm bây giờ sưng nước. Nhưng những giọt mưa bị giữ lại trên mái lều. Cả hai đứa con gái chúng tôi cùng rét run, răng gõ lập cập. Loáng thoáng bên mấy lều kia tôi nghe tiếng cười của Khôi và Chương, chắc hẳn đang đùa vui về chuyến đi đầy bất ngờ thích thú.

Yến dứt tung hàng nút áo, thoát y một cách vội vã, miệng léo nhéo hỏi tôi :

- Cởi ra đi bà. Mau kéo lạnh chết.

Tôi vội vã trút bỏ bộ đồ ướt trên người. Hai đứa con gái bất ngờ nhìn nhau. Im sững một giây rồi ngượng ngùng quay đi. Thân thể không chút vải, gió lùa vào qua khe lều làm tôi lạnh cóng, vội ngồi thụp xuống moi móc bộ đồ ngủ đựng trong sắc tay. Nước ngấm qua sắc tay, làm ẩm ướt hết mọi thứ. Tôi và Yến lom khom mặc đồ ấm lên người.

Yến than :

- Tê tái hết cả.

Tôi đùa sống sượng :

- Gì tê tái ?

- Tất cả. Không một chỗ nào trên người ấm áp hết.

Yến trải chiếc áo mưa nhà binh khác rộng ra trên lớp poncho ướt, hai đứa nhào vào ngồi co tròn thu lu. Yến áp hai tay lạnh vào má tôi, trêu chọc. Tôi rú lên :

- Ái, lạnh.

- Lạnh từ khuya rồi còn kêu.

- Nhưng tay Yến như nước đá.

Yến cười nhỏ. Rồi Yến chợt nói :

- Hôm nay đi săn vui chứ Thủy nhỉ ?

- Ừ.

Trả lời Yến, tôi nghĩ tới Chương. Với nụ hôn bất ngờ. Với vòng tay ôm không biết trước của

người thanh niên xa lạ, chỉ mới gặp trong thời gian ngắn ngủi như phút giây.

Yến đưa những ngón tay lên chải chải trong tóc :

- Nhưng cũng có người buồn.

Tôi thắc mắc :

- Ai ?

- Anh Đệ.

- Sao thế ?

- Trông thì biết.

- Ta chẳng thấy gì hết.

- Bà còn đang bận... thì thấy gì ai ?

Tôi kêu lên :

- O, mụ này. Nói gì Thủy không hiểu.

- Thật không ?

Tôi bồi rồi :

- Thật.

Yến xoay người sang nắm lấy hai vai tôi :

- Bà và tên Hải Quân... có gì phải không ?

Tôi tròn mắt :

- Có gì ? Là sao ?

- Chương đó.

- Ủ, Chương sao ?

- Hai người có vẻ thân mật lắm phải không ?

Tôi tỉnh bơ :

- Dĩ nhiên. Hợp chuyện thì thân chứ sao ?

- Không. Vấn đề tình ý cơ.

Tôi nhéo vào đùi Yến :

- Bạn là chúa đa nghi. Có gì nhanh như điện được thế.

Yến xì một tiếng :

- Xin can. Đời bây giờ quen nhau, chịu nhau không cần thời gian. Cách cư xử giữa đôi trai gái thay đổi chỉ trong vài giờ là được, miễn là chịu nhau rồi. Như có một cái gì thu hút ở nhau, thấy và thích. Thế là xong. Thân mật nhau liền.

Tôi băng khuôn :

- Thế có gọi là yêu được không nhỉ ?

- Thoạt đầu thì không. Đó là một sự tuyển chọn cho mình. Một thời gian gần nhau, mới biết là mình yêu hay chỉ thích nhau. Như Thủy với Chương, hai người...

Tôi chặn ngay :

- Nữa, lại gài ta vào vụ đó. Có gì đâu ?

Yến vận lớn ngọn đèn châm sáng từ lúc mới về, nhìn vào mắt tôi :

- Thủy không để ý tới mọi người ư ? Trên đường về, ta thấy lối nói chuyện của Chương với bà khác hẳn.

- Thế nào ?

- Giọng âu yếm, thân mật. Cử chỉ bạo dạn, quàng vai nắm tay... lén lút mấy lần.

Tôi ngượng ngùng ngồi im. Trên đường về, quả có đôi lần Chương đi sánh vai với tôi, đùa cợt vài câu và có những cử chỉ thân mật quá mức. Tôi phản đối Chương một cách kín đáo, trong lúc Yến đi trước một hai bước. Con nhỏ ghê thế, làm cách nào mà Yến thấy được ?

Yến tiếp :

- Còn ông Đệ thì lầm lỳ, mặt tối hơn cả trời mưa nữa. Chắc anh ấy buồn vì hai ông bà... thân nhau quá.

Tôi chống chế :

- Bậy. Thủy có thấy gì đâu ?

- Yến đã nói là Thủy đâu còn để ý gì được tới ai. Có thật ấy chứ.

- Anh Đệ với Thủy có gì...

Yến dần giọng :

- Thủy khéo dấu. Lâu nay, ai còn lạ ông Đệ để ý tới Thủy. Khôi cũng biết nữa, và Khôi bắt cháp, vẫn nhào vô Thủy. Yến để ý biết rõ mọi chuyện đấy Thủy ạ. Thủy là tay thu hút đàn ông ghê lắm đấy chứ chẳng hiền đâu nhé.

Tôi thu hút đàn ông. Thật thế không. Đệ, Khôi, Chương. Ba người đàn ông ấy bắt ngờ cùng tỏ tình với tôi trong một chuyến đi. Chuyện xảy ra bất chợt trong đời sống đầy xáo trộn của tôi, khiến đời sống tôi lại càng xáo trộn.

Tôi thở dài.

Yến hỏi nhẹ :

- Thủy nghĩ gì ?

Tôi vạch nhẹ cửa lều, nhìn ra ngoài. Mưa đã gần tạnh hẳn, Khôi ở trần, đang nhúm bếp giữa khe hai tảng đá. Anh Đệ căng lại nếp lều bị trốc cọc vì mưa. Các lều bên cạnh của trại Văn Khoa cũng đều bị trốc cọc, mọi người đang xúm nhau sửa lại.

Tôi nói :

- Tạnh rồi Yến ạ. Mọi người đang sửa soạn cơm chiều. Mình ra đi.

Tôi vừa nhồm dậy, Yến đã níu vai tôi ngồi lại :

- Khoan đã Thủy. Mình ngồi trò chuyện một lúc đã nào. Hãy còn sớm mà.

Tôi ngồi im. Yến lại hỏi :

- Thủy nghĩ gì về vụ Khôi và anh Đệ.

- Làm sao trả lời Yến được. Thủy chỉ nghe Yến nói, còn họ... có nói gì đâu.

- Sự thực là như vậy.

- Thủy chẳng có gì... với họ.

- Còn với Chương ? Yến hỏi một cách trêu chọc.

Tôi nghiêm trang :

- Một người bạn tốt.
- Còn gì nữa ?
- Nói chuyện với Chương, Thủy nhận thấy có nhiều điểm hợp nhau, kể cả về hoàn cảnh cuộc sống. Nên dễ thân, vậy thôi.

Yến cười tinh quái :

- Nhưng thân hơi nhanh, phải không ?
- Có gì đâu.
- Bạn bè mà cử chỉ thân mật như với người yêu.

Tôi nhăn nhó :

- Vừa thôi, bà cứ dựng đứng chuyện lên.
- Chứ còn gì. Ôm vai, nắm tay mà bảo là không có gì ?

Tôi yên lặng. Yến vỗ vai tôi, thân mật :

- Có sao đâu. Mình có quyền mà Thủy. Miễn sao mình vui sướng là đủ rồi. Kệ thiên hạ, lo dùm họ làm gì cho khổ thân.

Thôi mình ra tiếp tay cho họ làm cơm đi. Tôi chui ra trước. Khôi nói :

- Tưởng các cô ngủ.
- Làm sao nằm được. Nền ướt hết trơn.

- Bọn này nấu cơm dùm các cô. Sợ các cô mệt và lạnh, khó chịu trong người chẳng.
- Lạnh thì có, khó chịu thì không.

Tôi nói. Và tiếp :

- Sao Khôi nấu ít gạo thế ?

Khôi mỉm cười :

- À. Lát nữa tôi và anh Đệ đi nhậu lai rai với ông Chương, quý cô ở nhà canh nồi và ăn cơm một mình vậy.

Tôi lè lưỡi :

- Gớm, ham ăn dữ. Ghê thấy mồ.
- Thịt khỉ, thịt chim mà ghê.
- Chứ sao. Tôi thì chê.
- Biết rồi, nói mãi. Tay Chương giỏi ghê, tháo vát chẳng thua gì Hương Đạo.

Tôi cười ròn :

- Chẳng thua gì Khôi, phải không ?

Khôi cười, lặng yên.

Tôi hỏi :

- Chương đâu rồi Khôi ?

- Đi nhờ làm thịt khỉ rồi.

Tôi thoáng thấy anh Đệ ngẩng lên khi nghe tôi hỏi đến Chương, rồi lại cúi xuống thắt lại chiếc nút dây. Yên tiến lại gần trò chuyện với anh Đệ. Tôi ngại ngừng nửa muốn lại cạnh hai người, nửa lại thấy bất tiện.

Sau cùng, tôi đến cạnh Khôi :

- Thôi, không ăn thì để bọn này làm, kéo mang tiếng bắt công.

Khôi nheo mắt :

- Tốt nhỉ. Người ta làm gần xong rồi mới ra dành làm.

Tôi cười cười. Trời chiều lại quang đãng, đỏ ối ở chân mây. Mặt biển xang biếc. Đường chân trời đậm màu, lặn tẩn sóng tiến vào bờ trên mặt nước xa xôi...

Tôi ngồi làm nốt bó củ cải để luộc, thỉnh thoảng nhìn lên anh Đệ. Anh có vẻ tội nghiệp làm sao. Tôi với anh bây giờ thật khó ăn khó nói.

Nụ hôn của Chương trở về ấm dư vị trên môi tôi, và tôi thấy nóng ở sau gáy. Y như có ánh mắt anh Đệ xoáy vào người tôi, khi Chương say đắm hôn tôi.

Chương 11

BÃI CÁT, ĐỨNG TỪ MỘT ĐẦU NHÌN tới, trông thật huyền ảo với những khoảng sáng rực và những khoảng tối mờ mịn. Mỗi khoảng sáng là một khu lều trại với đồng lửa đốt sáng rực trong sân. Từng toán ngồi quanh quần quanh lửa, hát hò, kể chuyện vui, đóng kịch, bày trò chơi. Các toán trại nữ hoạt động có vẻ nhộn nhịp với những nôi chề nghi ngút khói.

Những khoảng tối mờ mịn là khoảng đất trống, khoảng bụi cây ngăn cách khu đất trại giữa từng khu trại. Nhiều cặp trai gái hẹn hò nhau ở đó, ngồi nép cạnh những bụi cây hay nằm dài trên cát. Những đôi tình nhân nằm kề nhau chuyện trò thú vị. Nhìn họ, tôi lại nhớ tới cuộc nói chuyện của tôi và Chương tối hôm trước. Chương nằm dài ra cát và tôi ngồi chống tay nhìn lên nền trời đầy sao sáng. Bất giác tôi quay sang nhìn Chương, bước bên tôi, điều thuốc sáng lập lòe trong đêm. Lúc này Chương thật người lớn. Buổi chiều, bọn đàn ông tụ tập ở một ngôi nhà nào đó trên xóm, ăn nhậu. Nhưng Chương trở về thật sớm cùng Khôi và anh Độ. Chương bảo bọn này ngại các cô sợ... ma, khóc lóc mất công. Tôi trêu :

- Chứ không phải các ông thiếu đồ ăn nên tàn cuộc sớm.

Khôi bô bô miệng :

- Thiếu thì không thiếu. Nhưng các tay tổ ép đấu rượu nên bọn này sợ, rút êm.

Tôi hỏi Chương :

- Anh mà không biết uống rượu ?

- Có chứ. Cả lít ấy chứ. Nhưng...

Chương hạ thấp giọng :

- Anh muốn rủ em đi lang thang chơi, thú hơn.

- Có gì mà thú ?

Chương cười tinh quái :

- Cứ đi rồi biết.

- Không.

- Sao vậy ?

- Cái mặt anh.., trông gian xảo lắm.

- Ờ hơ, ai làm gì đâu ?

Tôi bắt gặp giọng mình âu yếm :

- Anh là... ghê lắm.

Chương cười cười lặng im. Chúng tôi tụ họp với toàn nhóm Sinh Viên Văn Khoa sinh hoạt gần một giờ. Tôi bị ép hát một bài. Không hiểu sao tôi lại chọn bài Một Mùa Đông để hát cho thiên hạ nghe. Tiếng vỗ tay ào ào sau khi tôi hát xong. Khôi khen nức nở :

- Tuyệt. Bạn hát hay hơn bao giờ hết.

Tôi lườm Khôi :

- Nghe Thủy hát bao giờ mà khen hay hơn mọi lần.

Khôi cười hì hì :

- Thì đó là một lỗi khen. Người ta thành thực mà.

Buổi sinh hoạt cộng đồng tan sớm vì thiếu chè, thiếu tiết mục hấp dẫn. Mọi người ngồi tán vặt về hòn đảo, cuối cùng là thông báo về buổi leo núi sáng sớm mai do Ban Quản Trại tổ chức rồi giải tán.

Yến lại hăng hái :

- Mai ta leo núi.
- Khiếp, chưa chán à.
- Đã đi đâu ?
- Chiều nay leo bấy nhiêu cũng đủ rồi còn gì.

Yến lắc đầu :

- Chiều nay là đi sẵn, mà mới leo tới lưng chừng núi. Ngày mai leo gần tới chót núi, qua triền bên kia, đi hết bề dài rồi vòng trở lại mặt bên này cơ mà.
- Mệt chết.
- Họ tổ chức tất phải chu đáo, lo gì. Thủy đi không ?

Tôi ngần ngại :

- Chắc không ?
- Yếu thế.

Tôi không cảm thấy khoái leo lên núi lần thứ hai và đi lang thang từ sáng đến tối trên đó :

- Ngán rồi.
- Đi cả mấy trăm người, vui chứ. Mai rủ ông Đệ với Khôi cùng đi để Thủy ở nhà với ông Chương, anh chị tha hồ bù khú nhé.

Tôi nhéo trên cánh tay Yến :

- Chỉ bấy. Còn ông Toàn thì sao ?

- Rủ theo luôn. Theo thì tốt, không theo thì ở lại đây tán... Thủy.

- Lại bấy nữa.

- Tính Yến thế. Không cái gì làm bận tâm Yến được, không có cái gì ràng buộc được Yến, nếu Yến không chấp nhận.

Tôi nhìn Yến như nhìn một người lạ. Tôi vẫn không thể nào hiểu rõ Yến. Hai đứa ra ngồi bên cột cờ nói chuyện.

Chương nói chuyện vãn với với bọn đàn ông một lúc rồi đứng lên :

- Tôi phải trở về tàu. Nếu không có gì, sẽ trở vô kiểm quý vị.

Chương dừng lại trước mặt tôi :

- Thủy muốn lấy nước đá nữa không ?

Tôi lắc đầu :

- Thôi, lạnh từ chiều đến giờ còn uống đá vào thì... chết mất.

Chương cười, nụ cười thấp thoáng hàm răng đều óng ánh ngọn lửa.

- Anh ra tàu nhé, nếu không bị kẹt sẽ trở vô chơi.

Tôi gật đầu. Chương tiến về vùng bóng tối dưới bãi, có tiếng ca nô đang nổ máy xình xịch.

Tôi đang định rủ Yến chui vào lều ngủ thì anh Đệ đứng trước mặt :

- Thủy.

Tôi hơi giật mình, ngược lên :

- Dạ.

- Thủy đi bách bộ với tôi một lát được chứ.

Tôi hơi do dự, Yến đẩy vai tôi :

- Đi đi. Yến vô ngữ trước , mệt ghê.

Tôi đứng lên, sánh vai anh Đệ đi xuống bãi. Ánh trăng đổ dài trên mặt nước, vân vàng gợn gợn trên sóng nước. Cả hai cùng im lặng một quãng đường. Chúng tôi đi ngang qua các đám lửa trại đã tàn, ngọn lửa từ trong các khu hắt ra mờ ảo. Ánh sáng mờ hồ nhảy múa trên thân thể Đệ. Tôi cúi đầu đếm những bước chân. Một số trại sinh đã đi ngủ, những người còn thức ngồi từ trong trại nhìn ra bãi, cười đùa vui vẻ. Tiếng Tây Ban Cầm bật lên đâu đó. Ngoài bãi cát này, trong vùng bóng tối tràn đầy chỉ còn những cặp có đôi. Những kẻ đang âu yếm nhau, yêu nhau. Không cần để ý đến ai và cũng chẳng ai làm phiền, vì chấp nhận.

Chúng tôi vượt qua khu lều trại, đi về đầu kia bãi biển. Thật vắng. Trên bãi ở đó, chỉ có vài người tắm khuya đang nằm dài trên cát. Đi đến tận cùng bãi cát phẳng, tôi đang bắn khoăn thì anh Đệ lên tiếng :

- Mình ngồi đây chơi nhé Thủy.

Tôi gật đầu cùng anh Đệ ngồi xuống một tảng đá. Tự dưng tôi cố ý ngằm quan sát anh Đệ. Anh có vẻ lăm lì, buồn bã. Tôi thấy thương anh, tội nghiệp anh và cảm thấy như mình có lỗi khi để anh vô tình trông thấy Chương hôn tôi buổi chiều. Bỗng dưng tôi có thái độ của kẻ làm lỗi, ngoan ngoãn đi theo, ngoan ngoãn nghe lời anh Đệ bảo.

Anh Đệ châm một điếu thuốc. Lại thuốc. Đàn ông hình như người nào cũng nghiện thuốc lá. Nhưng mùi thuốc đã quen thuộc lắm, với tôi. Anh Đệ nói :

- Thủy buồn ngủ chưa.

- Chưa, anh.

- Anh không làm phiền Thủy chứ.

Hằng ngày anh Đệ khi thì xưng tôi, khi xưng anh với tôi. Nên tôi không để ý. Nhưng lần này tôi thấy có vẻ gì khác.

- Có gì đâu anh.

- Buổi chiều... trên núi, Thủy có phiền anh không.

Tôi làm bộ ngờ ngác :

- Ờ, sao lại phiền anh.

- Anh bắn khoán mãi, phá hai người...

Tôi ngồi im, không biết nói sao cho phải. Anh Đệ bỗng hỏi :

- Thủy và Chương thân nhau nhanh nhỉ ?

Tôi im lặng, thấy nóng ở tai.

- Mới hai ngày...

- ...

- Anh cứ tưởng...

Anh Đệ bỏ lửng. Tôi không hiểu anh có ý gì. Anh Đệ bỗng đổi chuyện :

- Thủy hát hay ghê mà dẫu tài.

Tôi bối rối :

- Anh cứ khen. Làm sao bằng Yến được.

- Mỗi người một vẻ. Giọng Yến sắc, cao, hơi và đầy. Còn Thủy, tiếng hát ngọt và nhẹ, nghe như tiếng hát học trò không điểm trang.

Tôi mỉm cười, lặng im.

Anh Đệ nói nhỏ, giọng nồng nàn :

- Thủy. Thủy hát lại bài hát ấy lần nữa được không ?

- Chi vậy anh ?

- Anh thích nghe.

Tôi cố đùa vui :

- Đừng miễn cưỡng khen Thủy lỗi đó.

Anh Đệ hỏi hả :

- Thật mà, anh muốn nghe.

Tôi nhìn anh, ánh mắt anh Đệ long lanh :

- Xin Thủy. Một lần duy nhất.

Tôi băng khuâng. Nói ngập ngừng :

- Đừng cười Thủy nhé. Thiếu tiếng đàn của Khôi, giọng Thủy chẳng ra gì.

Anh Đệ cười âu yếm :

- Không khác mấy đâu.

Tôi im vài phút dây rồi hát. Trong vắng lặng của đêm, chỉ có tiếng vỗ róc rách của sóng vào bờ đá, giữa cảnh trời đất bao la, tôi liên tưởng tới tiếng Chương hát tối qua, bài Hoa Biển, chợt nghe lòng rung động. Tưởng như hát cho Chương nghe.

Đôi mắt em lặng buồn

Nhìn tôi mà chẳng nói

Tình đôi ta vời vợi

Muốn nói cũng khôn cùng

Muốn nói cũng khôn cùng

Yêu hết một mùa đông

Không một lần đã nói

.....

.....

Tôi bỗng say sưa. Tôi bỗng thấy như mình lạc vào một thế giới nào khác. Quên đi tất cả. Quên mọi phiền muộn. Tưởng như người ngồi cạnh là Chương, là người cảm thông, chia sẻ nỗi quạnh hiu của tôi trong cuộc sống. Tưởng như tôi là kẻ sung sướng, không còn khổ và trong lòng ấm áp tình yêu. Tiếng hát tôi vút cao.

Gió bên thêm thổi mãi

Yêu hết một mùa đông

Qua rồi mùa ân ái

Đàn sếu đã sang sông

Em ngồi bên sông cửa

Anh đứng dựa tường hoa

Nhìn nhau mà lệ ứa

Một ngày một cách xa

.....

.....

Hơi thở tôi dồn dập. Tâm hồn mệnh mang, những tiếng hát sau cùng vừa dứt, tôi chưa hết bàng hoàng đã thấy mình chao đi, nghiêng ngã. Đã thấy môi nóng hồi kỳ lạ. Đã thấy toàn thân ấm áp khác thường. Anh Đệ, thật bất ngờ, ôm chầm lấy tôi, hôn ngấu nghiến.

Cơn bàng hoàng qua mau, thay thế bằng kinh ngạc. Nằm trong lòng anh Đệ, nhìn khuôn mặt đam mê vừa nhích xa má môi tôi, tôi bỗng thấy quay cuồng. Rồi bật khóc. Anh Đệ như bừng tỉnh một cơn mê, đẩy tôi ngồi thẳng dậy, rồi rít :

- Anh xin lỗi em. Xin lỗi Thủy.

Tôi nức nở :

- Sao anh lại làm thế ?

- Tha lỗi cho anh.

- Anh nghĩ gì về Thủy mà hành động như vậy ?

Đệ không trả lời. Ngồi im. Tiếng khóc tôi thút thít trong im vắng. Tôi cố gắng bình tĩnh trở lại, kéo vạt áo lau mắt.

- Anh coi thường Thủy đến thế sao ?

Anh Đệ chợt nói :

- Thủy. Cho anh giải thích.

Anh Đệ im lặng vài giây rồi tiếp :

- Anh lầm lẫn mất rồi. Nhưng anh không cố ý. Từ lúc thấy Thủy và Chương hôn nhau, anh tự nghĩ như vậy là hết cả. Thủy không yêu anh, sẽ không bao giờ yêu anh. Và anh bứt rứt với ý nghĩ tự trách mình đã không bộc lộ cho Thủy biết anh yêu Thủy từ nhiều ngày tháng trước. Nên bây giờ anh mất Thủy. Trên đường về, bị dầy vò vì những chuyện đã thấy, anh bỗng trách thầm Thủy. Làm sao Thủy lại có thể... như thế, với người đàn ông chỉ mới gặp hai ngày. Có phải là tiếng sét tình yêu, như người ta nói ? Có lúc anh lại nghĩ, Thủy là người... dễ dãi. Xin lỗi Thủy, anh đã nghĩ thế, và bây giờ nói ra không phải để bày tỏ lòng coi thường, mà để tự mặt sát mình đã xấu xa như vậy. Phút giây vừa qua, quả tình là anh không tính trước. Chỉ vì ý nghĩ sẽ mất Thủy vĩnh viễn, làm anh như mê đi, không cảm lòng được...

Tôi lắng nghe. Giọng anh Đệ đầy thành khẩn. Và thật nhanh, tôi gần hiểu được tâm trạng

người đàn ông này. Tình yêu hay dục tình ? Dù gì đi nữa, phản ứng và hành động của anh cũng có thể tha thứ. Nhưng tôi vẫn im.

Anh Đệ còn nói nhiều, thật lâu. Rồi một lúc tôi đã nói :

- Thủy không trách anh nữa, miễn là anh không làm vậy vì coi thường Thủy. Anh nên hiểu, tình yêu tự nhiên mà có, không thể cưỡng ép, cưỡng đặt. Thủy không thể yêu anh vì Thủy không cảm thấy. Với Chương, có thể Thủy chưa yêu, nhưng giữa hai đứa đã có một sự hòa hợp, cảm thông của hai tâm hồn cô độc, nhiều phiền muộn. Anh không thể rõ, nhưng Thủy mong anh biết cho như thế...

Anh Đệ và tôi cùng ngồi im. Một lúc tôi đứng lên :

Thủy trở về trước. Anh yên tâm, giữa chúng ta không có gì sút mẻ.

Anh Đệ nói nhỏ, thật nhỏ :

- Thủy thật độ lượng. Cảm ơn Thủy nhiều.

Tôi bước đi, những bước chênh vênh. Tôi đã xử sự như thế nào mà mọi người hiểu lầm tôi, nghĩ xấu về tôi. Lại hai chuyện bất ngờ trong vòng một ngày : hai người đàn ông đã hôn tôi.

Họ nghĩ gì về tôi khi ôm tôi, đặt môi lên môi tôi. Tôi là một con bé dễ dãi, hư hỏng. hay tôi là một khối thu hút như nam châm ?

Những cảm giác kỳ lạ, khác biệt, của hai người đàn ông đem đến đã làm cho tôi như biến đổi hẳn. Chương cho tôi những băng khuôn, những thoáng thoáng mê mẩn. Anh Đệ để lại tôi những day dứt, những thúc dục vô cớ. Đàn ông, đúng là mỗi người một thế giới.

Tôi đi men theo mé nước. Nước biển lạnh tràn lên chân. Tôi cúi xuống, xỏ hai tay vào lòng hai chiếc dép, cầm lên. Hai bàn chân trần dẫm trên cát ướt, tôi mau chóng thấy lại an định tâm hồn.

Có tiếng máy tàu chạy ù ù. Tôi ngó ra biển. Một chiếc ca nô từ ngoài lao vào. Hình như đây

là chuyển chót vào đón những người đi bờ trong ngày muốn về tàu ngủ. Tôi tự hỏi Chương làm gì lúc này ?

Nghĩ tới Chương thì Chương hiện ra. Chiếc ca nô ủi lên bãi cát và Chương nhảy xuống. Tôi không nhận ra, nhưng Chương thấy tôi, chạy tới gần, nhìn vào tận mặt, rồi kêu :

- Đi đâu đấy em ?

Tôi ngược nhìn, mỉm cười :

- Anh vô được ư.

- Ừ, tối nay anh ở lại trong này.

Hai chúng tôi lại sánh bước. Tôi chẳng muốn nghĩ gì. Đi cạnh Chương tôi thấy lòng yên ổn. Chương ngậm miếng thuốc trên môi. Tôi bỗng nảy một ý nghĩ kỳ cục : thuốc lá như một liều thuốc kích thích, xúi dục người ta quyết định những việc táo bạo. Nhất là những việc xảy đến trong đêm tối. Tôi nghĩ đến miếng thuốc trên môi anh Đệ, trên môi Chương.

Chương quay sang hỏi lần nữa.

- Thủy đi đâu về thế ?

- Đi bát phố.

- Một mình ?

- Hai mình.

- Ai nữa ?

Tôi chỉ vào Chương. Chương cười :

- Không. Lúc nãy cơ. Ai vậy ?

Tôi chỉ vào bóng tôi dưới trăng.

- Chàng này.

Chương khúc kkhích :

- Với anh chàng này thì không có gì nguy hiểm.

Tôi nghĩ thầm :

- Vậy mà vừa... nguy hiểm xong.

- Mình đi một vòng nhé.

Tôi nghĩ thầm :

- Lại vòng vòng. Ở đây thì chỉ có thể.

Tôi gật đầu. Chương nói tiếp :

- Trời đất này mà nằm ngó lên bầu trời nói chuyện thật thú.

Tôi nghĩ thầm :

- Lại nằm nói chuyện. Đàn ông các anh chỉ có những chuyện như vậy thôi sao ?

Nhưng tôi lại hỏi :

- Nói chuyện gì ?

- Chuyện... lung tung. Bất cứ chuyện gì. Chuyện... lĩnh lĩnh.

- Anh... kỳ cục. Chỉ được câu thứ nhất. Luôn hỏng câu sau.

Chương cười cười, nắm tay tôi dắt đi. Tôi để yên tay tôi trong tay Chương. Hai đứa đi trở về khu trung tâm, vòng lên nhà Chúa Đảo, ghé vào ăn một chén chè. Rồi trở ra, xuống bãi, đi về khu lều trại Văn Khoa. Trong trại mọi người đã đi ngủ cả. Tôi định bước vào nhưng Chương đã nắm chặt tay tôi, kéo đi, xa về cuối bãi phía này. Chúng tôi leo qua những mô đá thấp, vòng lên trên cao. Phía đó là một bãi cát nhỏ, khô, mịn màng. Ban ngày mọi người tắm xong hay leo vào khu bãi cát này nằm phơi nắng.

Chương 12

CHƯƠNG KÉO TÔI NGỒI XUỐNG CÁT, rút trong túi áo hai gói nhỏ.

Tôi hỏi :

- Gì thế ?

- Đố Thủy.

Tôi lắc đầu. Chương khuyến khích :

- Đoán xem. Đúng anh cho.

Tôi vênh mặt :

- Còn không đúng thì sao ?

- Không đúng cũng cho.

Hai đứa cùng cười. Tôi bảo :

- Biết thừa.

- Gì ?

- Gói này xí mụi. Gói kia kẹo lạc.

Chương tròn mắt :

- Hay quá vậy.

- Bán dưới tàu chứ gì ? Hôm từ Sài Gòn đi xuống với Khôi để mua dưa hấu ở tầng dưới, Thủy đã thấy bày bán.

Chương kêu lên một tiếng :

- À...

Chương trao hai gói cho tôi :

- Mua cho Thủy đấy.

Tôi bóc gói kẹo :

- Cái này anh ăn được.

Và bóc gói xí mụi :

- Các này của em.

Nói xong, tôi bật cười. Kể từ lúc “thân” nhau, tự nhiên lối nói chuyện của chúng tôi trở thành kỳ cục. Ngẩn ngẩn. Trống không. Nhưng thân mật, âu yếm.

Hai đứa ngồi ăn nhóp nhép. Trăng càng khuya càng lên cao, tới đỉnh đầu. Tôi biết đã nửa đêm. Giây phút này nhiều người đã đi ngủ. Nhưng cũng còn nhiều người thức, và nằm cạnh nhau tắm trăng trên bãi biển. Ngồi nhìn về xa, trông họ như những thân cây nằm động, đen xám màu đêm.

Chương quàng tay qua vai tôi :

- Lạnh không ?
- Lạnh.
- Anh ủ cho em nhé.
- Thôi, xin ông.
- Sao thế.
- Đừng... lợi dụng.

Chương hóm hỉnh :

- Bậy nào. Lớn thế này ai lợi dụng nổi.

Tôi cóc vào trán Chương :

- Khôn như... ranh, ai đề phòng nổi.

Chúng tôi cùng cười. Chương hôn phơn phớt trên trán, trên má, trên cổ tôi. Cơn nhột nhột kéo dài trong tôi, bất tận.

Ngồi im, tôi đón nhận và cảm nghe những cảm giác lạ kỳ len nhẹ vào cơ thể. Những cảm giác mê hoặc, lao xao ùa vào hồn, ngấm vào từng thớ thịt.

Chương choàng hai tay quang mình tôi. Hai đũa ngả dài trên cát ẩm. Lưng tôi mát lạnh, và Chương sát vào tôi. Chúng tôi hôn nhau say đắm.

Một lúc, tôi đẩy nhẹ Chương ra.

- Để yên, em nói cho mà nghe.

- Gì thế ?

Ngồi lên đàng hoàng đã.

Thôi, nằm thế này... thích hơn.

Tôi gãi nhẹ móng tay trở trên má Chương :

- Anh biết Thủy đang nghĩ gì không ?

- Nghĩ gì.

- Thủy đang tự hỏi sao chúng mình lại có thể thân nhau đến thế này, chỉ trong hai ngày gặp gỡ?

Chương cười nhỏ :

- Duyên số.

- Không thể giải thích kiểu đó.

Chương ôm chặt người tôi :

- Anh nghĩ rằng chúng mình đều là người lớn, gặp nhau trong cảnh ngộ đặc biệt là cùng những tâm trạng giống nhau nên dễ hòa hợp.

Khi hai tâm hồn cảm thông nhau vượt mức, họ sẽ dễ thân nhau, không cần tới điều kiện thời gian, không gian nào nữa.

- Trong ngày nay, Thủy đã nghĩ nhiều đến chuyện này. Khi có ai nghe nói hai đứa mình thân nhau chỉ trong vài ngày họ sẽ cho là vô lý, nhĩ anh. Và, đối với một người con gái, chuyện đó càng khó có thể chấp nhận xảy ra dễ dàng đến thế.

Chương cười âu yếm :

- Vậy mà chuyện khó tin ấy đã xảy ra.

Tôi ngồi im. Có thực đó là tình yêu ? Có phải đó là sự rung động của cõi lòng ? Hay chỉ là một tình cảm hời hợt bên ngoài, như Yến mô tả là một sự “chịu” nhau, có thể gần nhau, âu yếm nhau mà không cảm thấy xa lạ, ngại e. Và tình cảm ấy sẽ dễ dàng tan biến vì mong manh như sợi tơ trời. Như Yến với Toàn, với những người đàn ông đã ở cạnh Yến những hôm xưa ?

Chương nắm một ngón tay tôi bóp cho kêu thành tiếng. Khuôn mặt chàng tối đen, nhìn lên tôi chỉ thấy sáng trắng một bên má, hai đốm mắt sáng long lanh. Chương hỏi :

- Nghĩ gì nữa thế cô bé ?

- Trống rỗng.

Chương ngồi dậy :

- Sao Thủy cứ tự làm khổ mình hoài vậy. Những phút này không đủ làm Thủy tạm nguôi quên chút nào sao ?

Tôi thở dài :

- Cứ mỗi lần gặp chuyện gì vui, hay có được một điều gì sung sướng em lại buồn, lo sợ. Vì niềm vui sướng ấy sẽ không thể tồn tại lâu dài. Em không còn tin, không bao giờ tin sự yên vui sẽ lâu dài, vì em đã gặp nỗi bất hạnh to tát. Thảm kịch gia đình bây giờ là ám ảnh to lớn nhất đang vò xé em.

Chương đăm chiêu :

- Còn chuyện chúng mình, em cũng không tin sẽ tốt đẹp sao ?

Tôi bóp nhẹ tay Chương :

- Em không muốn nghĩ gì hết. Em sợ...

- Sợ gì ?

- Một điều không may nào đó...

Chương cúi đầu nhìn tôi :

Đừng lo sợ em ạ. Chúng mình sẽ ở bên nhau mãi.

Và chàng chợt cười :

- Hay em tin dự đoán ?

- Sao anh ?

- Anh nhớ có lần kể với em, thằng Khổn Lò nó đòi rủ anh theo nó ?

Tôi kêu lên :

- Không. Không. Em không nhớ chuyện đó, em không bao giờ dám nghĩ đến điều bất hạnh ghê gớm đó.

- Anh Thy nó đùa anh ấy mà. Tụi anh luôn luôn có tật phát ngôn bừa bãi như thế. Em đừng để ý.

- Em không nghĩ vậy đâu.

Chương lặng im, vuốt ve trên thân thể tôi. Tôi nhắm mắt, thấy nóng trên đôi mi. Đó có phải là hạnh phúc, thứ hạnh phúc mê đắm mà đời con gái hằng chờ đợi. Một tình yêu. Một người đàn ông đến với đời mình như một thân cổ thụ ?

Sau bao năm làm con gái, đây là lần đầu tôi đã gần gũi với một người đàn ông. Những cảm giác Chương mang đến cho tôi bây giờ tràn lan như sóng vỗ bờ, bát ngát bao la. Tôi đón

nhận với sự ngỡ ngàng không kịp sửa soạn nên hạnh phúc ấy, ân huệ ấy làm tôi ngọt ngào. Tôi đắm đuối trong hạnh phúc tuyệt vời.

Đêm thật khuya. Tôi lạnh giá cả lưng. Tôi nói nhỏ :

- Em lạnh. Về ngủ thôi anh.

Chương kéo tay tôi đứng dậy :

- Anh có em, anh sung sướng quá. Thủy biết không, mồ côi cha mẹ, không gần được anh em, anh như cây cằn cỗi. Anh không biết niềm vui là gì. Ngày qua ngày anh sống vô vị với công việc, với sách vở. Quên để sống. Anh tự nhủ thế.

Bây giờ, gặp em. Anh giao phó cho em cuộc đời anh đó.

Tôi cười. Chương choàng tay sau lưng tôi, hai đứa đi về lều.

Đứng trước cổng trại, Chương nói :

- Anh sung sướng quá.

Rồi xiết tay tôi, bỏ đi về xóm dân trên đảo. Chương ngủ nhà người quen ở đó.

Chương 13

THÊM HAI NGÀY NỮA TRÔI QUA. TÔI ngụp lặn trong những cuộc vui. Ngày hai buổi đi tắm biển, ăn uống. Chương đưa tôi theo bạn bè chàng đi săn cá, mua lại cua, sò của dân chài quanh đó đem về tổ chức những bữa ăn thịnh soạn. Tôi quán quýt bên Chương như bóng với hình. Chương cũng ở cạnh tôi cả ngày. Tôi hỏi Chương :

- Sao anh được đi chơi hoài vậy ?

Chương cười :

- Hạm Trưởng của tàu anh chịu chơi lắm. Ông tuyên bố tên nào tán được một cô làm bồ bịch trong chuyến đi này ông sẽ cho phép lên bờ du dương thả cửa.

Tôi ngạc nhiên :

- Nếu vậy ai cũng nói là tán được thì ông ấy làm sao kiểm soát được, họ lên bờ hết thì sao ?

- Có kiểm soát chớ. Vì phải có nhân chứng... tin cậy, ông ấy mới cho đi. Nói thế chứ, cũng vẫn phải chia nhau mà đi. Anh là một trường hợp... đặc biệt.

- Anh thì ai làm chứng ?

- Ông Toàn.

- À, ông Trung úy của nhỏ Yến. Nhưng ông ấy làm chứng bồ anh là ai.

- Còn hỏi.

- Ai ?

- Em.

- Bậy. Ông Toàn làm sao biết được em với anh...

- Không biết rõ thôi. Vả lại, anh nói cho ông ấy biết.

Tôi nhăn nhó :

- Cái miệng... tươm tướp. Đi khai hết trơn.

Chương kêu lên :

- Ô hay. Có gì phải giấu ? Cho ông Toàn biết thì càng có lợi chứ sao ?

- Lợi gì ?

- Để ông ấy khỏi nhào vô tán em. Tay ấy nổi tiếng tán đào đó cô.

Toàn. Anh chàng này và nhỏ Yến mấy hôm nay cũng khăng khít bên nhau. Ngoại trừ các giờ tắm biển, giờ cơm có đủ mặt mọi người, những cuộc đi chơi của Yến và tôi với hai người đàn ông thiếu sự hiện diện của một người thứ ba. Chúng tôi len lén rút lui ra khỏi tập thể, đi tìm những cuộc vui êm ả. Anh Đệ tránh gặp riêng tôi. Khôi cũng ngại ngùng, chắc thấy tôi và Chương thân mật khác thường.

Hôm qua Chương rủ tôi theo ca nô của bạn Chương đi một vòng quanh đảo. Hòn đảo thật rộng, chiếc tàu nhỏ nhấp nhô chạy men bờ. Từ dưới nhìn lên chỉ thấy cây cối xanh um, mây trắng đùn trên đỉnh núi. Chương và các bạn thỉnh thoảng dừng lại, ném cá bằng lưới đạn. Tiếng nổ ầm vang làm tung một cột nước trắng xóa, nước sủi lên sùng sục. Chốc lát, cá chết nổi lênh bênh. Cả bọn nhào xuống vớt. Lại có màn đốt lửa, làm cá rồi nướng ăn với nước mắm chanh ớt. Chương ép tôi mãi tôi mới ăn thử một miếng. Thấy ngon ngoài tưởng tượng. Tôi chịu ăn thêm miếng nữa. Rồi miếng nữa. Đến nỗi Chương kêu lên :

- Dại quá. Lẽ ta anh không nên ép em tập ăn.

- Sao thế ?

- Biết ăn rồi, em ăn dữ quá.

Tôi xì dài :

- Tham ăn. Tiếc người ta hả ?

- Không phải thế. Em có ăn thả dạn cũng không hết. Nhưng sợ em bị phong.

Nghe nói tôi cũng sợ sợ. Bèn ngừng tay.

Một người bạn Chương nói :

- Đừng lo. Chị cứ ăn rồi uống thuốc. Tôi quan niệm chữa cách đó thực tế nhất.

Tôi cười cười. Mọi người lại dọn dẹp sạch sẽ rồi tiếp tục chuyển du ngoạn bằng tàu.
Chương bảo:

- Sáng nay thiên hạ thi đua leo núi hăng ghê nhỉ. Đông đến ba bốn trăm người.

Tôi nghĩ tới Yến và Toàn. Sáng sớm Toàn đến rủ Yến đi leo núi. Yến nhận lời ngay, và cố kéo tôi theo. Nhưng tôi ngại, từ chối. Yến xỉ vả :

- Bộ bạn tính chờ tên Chương hả. Thì rủ anh chàng ấy cùng đi.

- Không phải thế. Thủy ngại leo núi lắm. Hôm vừa rồi leo có một lúc mà hai chân mỏi rã rời.

Toàn trêu :

- Bảo Chương bóp cho.

Tôi nguyền Toàn một cái dài và tự nhiên liếc nhìn quanh. Anh Đệ và Khôi đang đốt bếp nấu nước pha mì gần đó, không biết họ có nghe thấy không. Tôi mỉm cười một mình, hai người ấy tự dưng trở thành đầu bếp vì tôi và Yến đi chơi tối ngày, sáng lại dậy trễ.

Yến đi rồi, tôi nằm ngủ lại. Sợ phải gặp hai người, Khôi và anh Đệ. Sợ vu vơ. Nhưng giấc ngủ đi qua, tôi nằm nghĩ lan man mọi chuyện.

Khôi gọi :

- Thủy ơi.

Hai lần tôi mới lên tiếng. Khôi bảo :

- Ra ăn sáng.

Tôi thò đầu ra cửa lều :

- Cám ớn Khôi. Thủy chưa đói.

Giọng Khôi chột lạ.

- Hay chờ lát nữa khách tới mời.

Tôi cau mặt ngồi yên. Khôi nói gì thế. Tôi lấy khăn mặt và bàn chải ra thùng nước ngọt.

Khi quay vào, Khôi đến đứng cạnh, nói nhỏ :

- Khôi xin lỗi, lúc nãy đùa Thủy.

Tôi làm mặt thản nhiên :

- Thủy có nghe gì đâu ?

- Thôi mà. Giận Khôi sao.

Tôi mỉm cười cho Khôi bằng lòng :

- Thật. Thủy đâu có nghe.

Khôi chép miệng, có tình nói theo kiểu khôi hài :

- Vậy là Khôi thua cuộc rồi.

- Gì cơ ?

- Khôi mất Thủy, phải không ?

Khôi nói nho nhỏ. Tôi làm bộ không hiểu :

- Là thật ? Chúng mình vẫn thân nhau từ xưa tới giờ mà.

- Chắc chẳng bao giờ Thủy chịu nghe Khôi nói như buổi tối trên tàu nữa nhỉ ?

Khôi du tôi vào câu chuyện cũ. Khó nói quá. Tôi lặng im. Khôi nói, giọng êm đềm thật dễ thương :

- Khôi buồn, nhưng mừng thấy Thủy tìm được người vừa ý. Khôi chấp nhận thua cuộc. Chúng mình vẫn là bạn chứ.

Tôi gật đầu, thở ra :

- Bạn thân.

Chương đến, một lúc sau. Muốn anh Đệ và Chương khỏi phiền, tôi xúi Chương ra rủ hai người nhưng cả hai đều từ chối. Chương mang cho tôi mượn chiếc mũ lưới trai và đưa tôi chiếc túi ni lông nhỏ. Tôi hỏi :

- Gì đây anh ?

- Nước mắm, chanh, ớt, tỏi, hành, tiêu, vân vân và vân vân... Để ướp cá khi nướng. Mình đi săn cá. Chiều ra hòn Nhàn săn chim.

- Chương trình hấp dẫn ghê nhỉ.

Chúng tôi kéo nhau đi. Chiếc ca nô nhỏ nổ máy đang chờ. Hai người bạn Chương, một Thiếu Úy, một đoàn viên tươi cười chào tôi. Chương giữ tay lái, cười lớn :

- Để tao biểu diễn với người đẹp tí nhé.

Chương bẻ quạt tay lái, chiếc ca nô lượn một vòng tròn nhỏ, tóe nước rồi hùng hổ cưỡi sóng vun vút. Một lúc, chúng tôi đã bỏ xa bãi biển đầy người, đi men bờ đá rậm cây cối.

Chúng tôi thơ thẩn chỗ này một lúc, chỗ kia một lúc rồi lên bờ, để người lính đưa ca nô ra

tàu. Viên Thiếu úy hẹn Chương khoảng năm giờ sẽ trở lại đây đón chúng tôi ra đảo Chim.

Tôi trải qua một buổi trưa tuyệt vời. Sau bữa ăn với lương thực khô mang theo, chúng tôi nằm cạnh nhau chuyện trò, tâm sự. Và... ầu yếm nhau. Chỉ thêm một thời gian ngắn mà tôi được biết nhiều điều về cuộc đời trôi nổi của Chương, những bất hạnh long đong chàng đã gặp. Chương nghe tôi nói về gia đình với nhiều oán trách cha tôi, chàng an ủi khuyên lơn tôi không nên để những chuyện đó dằn vặt tâm hồn mình.

Buổi trưa trôi qua êm ả. Tôi nằm thoải mái trên tấm poncho Chương mang theo. Chàng nằm gối đầu trên người tôi, hút thuốc. Những ngón tay tôi lùa trong tóc Chương, những sợi cứng và rậm làm nhột lòng bàn tay tôi.

Trên cao nắng chói chang, nhảy múa trên lá rừng mơn mớn xanh. Gió núi lùa vi vút, hơi nước mát lạnh dâng lên. Tiếng chim thỉnh thoảng bật lên ríu rít. Trong tận cùng thanh thản của tâm hồn, tôi nghe tôi bảo tôi :

- Thủy là người sung sướng.

Và tôi chìm vào giấc ngủ say sưa. Trong giấc mơ đẹp đẽ, tôi và Chương hòa vào nhau như một, tan biến trong nhau. Chúng tôi ở cạnh nhau.

Tôi giật mình tỉnh giấc khi đầu Chương xoay nhẹ trên người tôi. Tôi nhận ra nơi tôi đang nằm, nhận ra người đàn ông bất ngờ đến với đời tôi đang ở sát tôi, không khoảng cách. Chàng hôn nhẹ lên môi tôi và quàng tay qua người tôi, tiếp tục ngủ.

Tôi cũng nhắm mắt, tìm lại giấc mơ đẹp một cách nuối tiếc.

Nhưng lần thứ hai là một cơn ác mộng. Chương đang ở cạnh tôi, chúng tôi đang hạnh phúc bỗng xa nhau nghìn trùng. Không hiểu vì lý do gì. Không biết tại sao. Chỉ thấy Chương mỗi lúc một xa tôi, mang theo hạnh phúc đời tôi. Hạnh phúc héo hon, tình yêu tàn úa. Tôi vẫy gọi Chương một cách tuyệt vọng. Chương nhìn tôi, ánh mắt buồn rầu, lặng lẽ. Chàng đưa tay về phía tôi, tôi chạy tới níu lấy nhưng không kịp. Và Chương tan biến vào hư không. Tôi bật khóc, khóc nức nở, thảm thiết. Lần thứ hai, hạnh phúc ấm êm bỏ tôi mà đi, và tôi lại trở về với cuộc sống cô đơn căn cỗi, trĩu nặng buồn phiền. Tôi khóc như mưa, như gió...

Chương lay gọi tôi rồi rít. Tôi giật mình, choàng tỉnh. Mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên trông thấy là Chương. Chương của tôi còn đó. Chàng vẫn trong tầm tay tôi, còn gần hơn nữa, đưa tay ra là nắm được, ôm lấy được. Cơm mê hoặc làm tôi rung mình. Gió thật mát, đá thật lạnh mà mồ hôi lưng ra ướt áo. Mồ hôi ra xâm xấp trán tôi. Ánh mắt Chương nhìn tôi tội nghiệp, chan chứa những yêu thương :

- Thủy, tỉnh dậy em.

Tôi ú ớ vài tiếng vô nghĩa. Chương vỗ về :

- Sao thế em ! Mơ thấy gì sợ phải không ?

Tôi tỉnh hẳn, gạt đầu e thẹn. Hình ảnh thật về tôi đó, đưa con gái cô đơn, thiếu thốn tình thương và tình yêu. Thiếu thốn những âu yếm, chăm nom, từ mấy năm khôn lớn. Chương đỡ tôi ngồi dậy, trao tôi ca nước lạnh.

- Uống nước cho tỉnh táo đi em.

Tôi nuốt từng hớp nhỏ, nước tràn vào lòng làm dịu ưu phiền.

- Anh, em sợ...

- Em mơ thấy gì.

- Em... thấy mất anh.

Tôi chữa lại :

- Em và anh xa nhau.

Chương vỗ nhẹ lên vai tôi :

- Đó chỉ là giấc mơ.

Chàng kéo tôi ngã vào vai chàng :

- Mà giấc mơ thì không thực.

Tôi đưa tay chùi mắt, Chương trao tôi chiếc khăn. Thấm những giọt long lanh, tôi băng khuâng tự hỏi :

- Mơ và thực có khác nhau không ?

Chương 14

BUỔI CHIỀU, CHIẾC CA NÔ TRỞ LẠI thật đông người. Thêm hai sĩ quan, hai hạ sĩ quan và vẫn người lính lái tàu buổi sáng.

Viên Thiếu úy quen bảo tôi :

- Chị biết tại sao đông thế không ?

Tôi lắc đầu. Anh nói nhỏ :

- Họ đòi theo xem mặt chị.

Tôi ngạc nhiên :

- Kỳ nhỉ ? Tôi làm gì mà gọi tò mò cho mọi người đến vậy ?

- Tại chú thủy thủ kia kìa. Chú ấy về tàu kháo ầm lên là bồ anh Chương đẹp quá, đẹp nhất trong các cô đi chuyến này. Tụi tôi cũng lấy làm lạ là người đẹp như vậy mà sao trong suốt chuyến đi trên tàu không ai khám phá ra. Họ hỏi tôi về chị, tôi xác nhận lời chú bé.

Tôi bật cười :

- Tôi mà đẹp.

- Chị núp đầu kỹ thế, không ai nhìn thấy chị trên tàu.

- Anh tính coi, tàu vừa chạy tôi đã chóng mặt buồn ói nằm bẹp trong lều thì còn ai trông thấy nữa.

- Tên Chương giỏi thật. Hấn khoe đã “rình” chị trong suốt chuyến đi. Tội tôi phục nhất anh chàng ở chỗ chỉ bốn năm ngày mà đã thân chị đến như vậy.

Tôi đỏ mặt :

- Có gì đâu anh. Bạn bè mà.

Anh chàng Thiếu úy tinh quái :

- Bạn bè kiểu ấy làm tôi ham quá. Tôi ước được kết bạn bè với ai như vậy.

Cả bọn cười ồ. Tôi núp vào lưng Chương, cấu một cái vào lưng Chương thật đau. Chương hỏi :

- Đi chứ ?

Người sĩ quan gật đầu. Cả bọn kéo nhau xuống ca nô.

Người hạ sĩ quan đeo kính hỏi tôi :

- Chị muốn lái thử không ?

Tôi cười tươi :

- Thích lắm, nhưng sợ.

- Để tôi chỉ cho chị.

- Anh gọi tôi bằng tên cho tiện. Tôi tên Thủy.

Viên Thiếu úy nói xen vào :

- Việc chỉ dẫn đã có ông Chương lo, bạn đâu có quyền.

Chương cười :

- Vừa thôi mày.

Người thủy thủ lái ca nô lướt đi, anh chàng lái thật bay bướm. Tàu chạy thẳng ra Hòn Nhàn.

Trông thì gần vậy mà cũng mất đến mười lăm phút mới đến nơi. Tôi ngẩn người vì cảnh tượng bùng phía trước. Trên mặt đất của hòn đảo trọc, trứng chim phủ trắng xóa. Và chim đậu trên mặt đất, bay là là, lượn trên cao hàng chục ngàn con. Đom đóm, đèn nháy. Có con đang bay bỗng chúi xuống, một quả trứng rơi ra, xinh xắn. Trong tích tắc nó lại bay lên, nhón nhơ. Tôi lặng người trước cảnh lạ lùng, không nói thành lời.

Chương hỏi :

- Đẹp không em ?

- Ngoài tưởng tượng.

Chương gật đầu :

- Hiếm thấy trong đời. Nhất là đối với những người ở thành phố.

Đàn chim thấy người không biết sợ. Đi nhón nhơ cạnh chúng tôi. Dù đã có gắng, cẩn thận bước rón rén, trứng chim vẫn nổ lép bép dưới chân chúng tôi. Những trái trứng xinh xinh đủ cỡ, có đốm như trứng cú.

Người lính trẻ la lên, vung hai tay chạy ào ào vào đàn chim đen nháy. Đàn chim hoảng sợ

bay lên ào ào. Hai tay người lính quờ ngang dọc, nắm được ba bốn con. Những người kia nhặt từng cục đá vôi, ném vào giữa đám chim đang bay lượn. Bốn năm con rơi xuống dãy chết.

Cảnh huy hoàng diễn ra trước mắt tôi như thần thoại. Chương và tôi đứng lặng ngấm. Tôi mê say.

Chương hỏi :

- Nhặt một ít trứng Nhàn vào túi này, tối luộc đãi mọi người chắc họ thích lắm.

Tôi và Chương cúi xuống. Tôi hỏi hả, trái nào cũng muốn nhặt. Chương lừa tay, cả vốc trứng chui vào túi. Tôi kêu lên :

- Vỡ hết còn gì, anh.

- Không ăn nhằm gì. Nhiều thế làm sao vỡ hết. Vả lại, trứng cũng khá cứng vì nắng.

Cả bọn chạy ngang chạy dọc giữa rừng chim. Tiếng cười nói vang lên vui vẻ. Tôi hòa mình vào niềm vui ào ạt đến. Mọi người réo gọi tên tôi, thân mật.

Gần bảy giờ chúng tôi trở ra ca nô. Trên vai mỗi người trĩu nặng một túi trứng. Anh thủy thủ xách lồng lẳng mấy con chim bị bắt và bị ném chết. Tôi bịn rịn không muốn rời, bước đi còn quay lại ngoái.

Chiếc tàu nhỏ rẽ sóng trở về. Nửa đường, một chiếc ca nô khác chạy tới. Người Thiếu úy nói át cả tiếng máy :

- Tụi nó gọi mình kìa cặp lại xem.

Hai chiếc ca nô sáp vào nhau. Bên kia một người la lớn:

- Thiếu úy, ban tổ chức nói đoàn leo núi đã trở về, nhưng lạc mất hai người sinh viên Kiến Trúc, họ nhờ tàu cho ca nô chạy vòng quanh đảo bắn súng kiếm.

Mọi người lao xao. Chương đưa tay nhận khẩu súng trường từ bên đó trao qua. Hai chiếc lại rẽ sóng quay đi, mỗi chiếc một ngã.

Một người nói :

- Dám cộp tha rồi ạ.

Viên Thiếu úy cười :

- Bậy, ở đây chỉ có cộp giấy. Sợ họ lọt xuống khe. Đi sát cận bờ coi, lâu lâu bắn một phát súng cho họ nghe.

Chiếc ca nô giảm tốc độ, chạy từ từ. Tiếng súng vang vang trong chiều êm. Bóng tối dần xuống. Càng lúc mọi người càng bị quan.

Mãi cho đến chín giờ tối mới có một tràng súng dòn tan. Chương bảo :

- Rồi, bọn kia tìm thấy rồi. Mình quay về đi, tối mà loạng quạng ở đây cũng ngại lắm.

Tôi co rúm người :

- Có gì hờ anh ?

- Không. Sợ không thấy đường ủi vào đá ngầm hay mô đá nhấp nhô nào đó.

Buổi tối cả trại Văn Khoa và mấy lều lân cận được dịp thưởng thức món trứng chim Nhàn của tôi và Chương mang về. Thiên hạ được dịp suýt xoa khi nghe tôi kể về chuyện ra đảo chim buổi chiều.

Trời chợt lạnh, mây nặng kéo đến, sấm chớp từng cơn. Rồi mưa đổ xuống như trút. Chúng tôi không thể nào ngủ nổi vì mưa trôi cát, trốc cột lều.

Chương rủ mọi người đợi mưa vào nhà người quen trong xóm. Và đêm đó tôi với Yến được

ngủ trong chăn ấm, màn rủ, gối êm. Chương và anh Đệ, Khôi ngủ trên bộ ván ngoài hiên nhà.

Chương 15

CƠN MƯA KÉO DÀI LÊ THÊ CHO đến hôm nay. Trời xám mầu chì, lạnh ê ẩm cả người. Các khu trại ngả nghiêng vì gió. Mọi người chịu không thấu, kéo nhau vào núp trong xóm. Bầy ra các cuộc vui, chung tiền mua lại đồ ăn của dân ăn uống cho quên thì giờ. Chúng tôi mua lại đậu xanh và chuối, tổ chức nấu chè. Xúm vào nhau nói chuyện, tôi thấy như anh Đệ bớt buồn và thôi im lặng. Nhờ vậy tôi cũng đỡ bần khoản.

Mưa vẫn rả rích, kéo dài tới xế trưa. Tôi hỏi Khôi :

- Mưa thế này chương trình của Ban Quản Trại chắc là hỏng hết nhỉ Khôi ?

- Hy vọng chiều tạnh.

Chương lắc đầu :

- Khó lắm.

- Sao thế ?

- Biển động mạnh. Có khi đến hết đêm nay không chùng.

Tôi kêu lên :

- Eo ơi. Vậy thì chán chết.

Yến thở ra :

- Gì thì gì. Miễn sao sáng ngày kia tàu lên đường về Sài Gòn được là em chịu rồi.

Tôi giật mình. Mãi vui tôi quên rằng đã gần hết một tuần đi cắm trại. Mãi vui, mãi yêu nên tôi quên nhớ tới Sài Gòn, tới mọi người và những buồn phiền ở đó.

Tôi chép miệng :

- Nhanh nhĩ.

Yến nhìn tôi mỉm cười đầy ý nghĩa. Tôi cười lại, ghé sát tai Yến :

- Khỉ cười gì.

- Ở...

- Ta nói vậy sao bạn lại nhạo ta ?

- Tiếc hờ ?
- Tiếc gì mới được chứ ?
- Tiếc không còn được du hí tự do với chàng nữa phải không ?
- Còn Yến thì sao ?
- Không tiếc.
- Ghê nhỉ.
- Ừ.
- Sao lạ vậy ? Không muốn gần Trung úy nữa à ?
- Yến mà. Có gì làm Yến say mê bao giờ đâu.
- Hai người có gì...

Yến chưa trả lời thì Toàn hiện ra, ướt như chuột.

Yến la lên :

- Trời đất. Đi đâu đó ông ?
- Đi tìm em.
- Mưa gió này mà sao chịu khó vậy ?

Yến có vẻ cảm động. Toàn nói :

- Đến chào Yến và mọi người.

Không ai hiểu Toàn nói gì. Toàn giải thích :

- Bọn này phải đi công tác khẩn, trong vòng ba mươi phút nữa. Chiến hạm đang cho gọi hết nhân viên về tàu.

Rồi Toàn quay qua Chương :

- Đi chứ, anh Chương ?

Chương đứng dậy. Tôi hỏi :

- Đi công tác ? Bỏ bỏ mọi người ở lại đảo luôn hay sao đây ?
- Không đâu. Tàu sẽ trở lại đây đón quý vị chứ.

Toàn tiếp :

- Sớm nhất là trưa mai. Nếu không là buổi chiều, gần tối.

Toàn cười :

- Thế nào sáng ngày kia quý vị cũng lên đường về Sài Gòn được mà.

Chúng tôi chia tay nhau. Hai người đàn ông lao vào trong mưa, mắt hút sau rặng dừa trên bãi cát phía xa. Từ trong sớm nhìn ra biển tôi thấy những chiếc ca nô từ tàu chạy ra chạy vào đón nhân viên chiến hạm. Tiếng loa từ khu trung tâm văng vẳng đưa lên :

- Chú ý. Chú ý. Nhân viên chiến hạm trở về tàu lập tức. Tàu sẽ nhổ neo công tác khẩn sau hai mươi phút nữa.

Chương 16

MỘT NGÀY NỮA QUA ĐI. TRỜI VẪN xám như chì, mưa lúc tạnh lúc rả rích, mãi đến trưa mới dứt hẳn. Nền trời đang ửng sáng. Khôi hy vọng :

- Tốt rồi. Hy vọng lại có nắng.

- Nắng lên, nắng lên đi cho trời tốt, mai “tui” về Sài Gòn.

Anh Đệ nói :

- Đến giờ này mà chưa thấy tàu trở lại nhỉ ?

Không ai bảo ai, mọi người cùng nhìn ra khơi. Suốt một vòng trời cung chân trời bọc quanh đảo, không có một chấm đen nào để hy vọng là con tàu trở lại.

Yến thắc mắc :

- Nếu con tàu trở lại nó sẽ hiện ra ở đâu nhỉ. Đường chân trời xa lắc thế kia mà không thấy gì, hẳn nó đi xa lắm.

Mọi người bắn khoăn lo ngại. Chợt anh Đệ nói lớn :

- Không phải nó sẽ về phía sau đảo.

- Ai bảo anh thế ?

Yến hỏi. Anh Đệ nhắc Khôi :

- Nhỉ Khôi. Hôm tàu tới đây đã đi vòng quanh nửa đảo, sang mé bãi này. Như vậy là tàu cũng sẽ trở lại lối đó.

Khôi gạt đầu biểu đồng tình. Chúng tôi đã trở về khu trại, dựng lại lều, dọn sạch sẽ từ sáng, trong cơn mưa phùn lê thê. Bây giờ thì quá rảnh.

Yến than :

- Biết vậy để đến bây giờ làm đỡ ướt đỡ buồn hơn không ?

Khôi nói :

- Rửa mọi người chơi trò gì thi đua đi.

Tôi trêu :

- Chơi làm gì, trời ẩm ướt thế này. Đến như mấy ông trong Ban Tổ Chức mà còn rút lui đâu mất, bỏ dở cả các cuộc thi đua thì mình có làm cũng chẳng vui nổi.

Khôi háy tôi :

- Bậy. Thi đua song hết rồi. Sáng mai trước khi về, sẽ trao cúp và quà trong lễ bế mạc. Thủy đi chơi cả ngày chẳng biết gì hết.

Tôi đỏ mặt, ngồi im. Nhớ Chương quá thế. Tôi yêu Chương nên tôi... nghiện Chương rồi. Tôi ngồi tròn thu lu trên tấm áo mưa ẩm, nhìn ra biển. Mọi người cũng lại ngó ra, im lặng bao trùm.

Không có con tàu nào ngoài đó, cho đến khi chiều buông.

Chương 17

KHI CHIỀU BUÔNG XUỐNG, CON TÀU hiện ra như trong mơ. Chậm chạp, mơ hồ, xa lạ. Tôi là kẻ nhìn thấy đầu tiên trong bọn. Tôi reo lên :

- A, tàu trở lại.

Mọi người từ các lều cùng chui ra, nhìn về một đầu đảo. Con tàu đi vòng từ sau đảo trở về, anh Đệ nói đúng.

Cả bọn kéo nhau ủa ra bãi, dù con tàu còn xa lắc xa lơ. Trên bãi, tôi đã thấy nhiều người từ các trại khác chui ra, hoa chân múa tay. Mọi người vui mừng như nhìn thấy niềm vui đến, như bắt gặp hạnh phúc đời mình.

Yến reo lên :

- Đi sửa soạn đồ về đi Thủy.

Anh Đệ cười :

- Làm như đi ngay bây giờ vậy.

- Sáng mai !

- Ừ. Nhưng cũng phải 11 giờ sau buổi lễ bế mạc cơ mà.

Yến tiu nghỉu, dù đã biết trước như vậy. Con tàu vẫn làm lũi tiến lại gần. Mãi đến khi tối mịt mới về tới, bỏ neo ở ngoài xa, nhưng không phải chỗ cũ. Chỗ cũ của nó là trước mặt khu trại Hải Quân, bây giờ lại trước khu lều trại chúng tôi. Tôi nhìn ra khối sắt đen sì, bứt rứt.

- Em xa anh thêm tối nay rồi. Đành chờ ngày mai vậy.

Một đêm nữa qua đi. Đêm cuối cùng trên đảo. Tôi quyến luyến những ngày vui ngủ không được. Yến không tiếc gì cả, định ngủ sớm nhưng bị tôi cản, thức với tôi đêm khuya. Tôi chợp mắt mê thiếp, cho đến khi tiếng Yến léo nhéo :

- Thủy ời. Thủy ời. Lạ quá. Không phải tàu cũ chở mình ra đây.

Tôi giật nẩy mình, nhồm dấy. Chạy ra. Trời đã sáng rõ. Mắt tôi cay sè vì thiếu ngủ. Con tàu hiện rõ trên nền nước biển xanh. Tôi kêu lên :

- Sao Yến biết.

- Kia kia, nhìn hàng số ở đuôi tàu xem. Cũng là số 5 ở đầu, nhưng hai số sau đầu phải.

Tôi mở toan mí mắt. Yến nói đúng. Hình dáng con tàu y hệt, nhưng là một con tàu khác. Như một người xa lạ, như một kẻ đi lạc, nhầm nhà. Tôi thất vọng tràn đầy.

- Vậy nó đâu có đưa mình về ?

Anh Đệ đoán :

- Chắc nó đó. Biết đâu chiếc kia về không kịp nên chiếc này ở gần đây được lệnh đến thay.

Khôi quyết định :

- Thôi, sửa soạn đi dự lễ bế mạc. Chắc chắn lúc đó Ban Tổ Chức sẽ cho mình biết.

Chương 18

BAN TỔ CHỨC ĐÃ BÁO CHO MỌI người biết, đúng như anh Đệ dự đoán. Buổi lễ diễn ra rất nhanh. Mọi người hồi hã, vội vàng sửa soạn đồ xuống tàu. Vậy là tôi và Chương sẽ xa nhau suốt chuyến trở về dài dằng dặc. Và không biết bao giờ gặp lại nhau, chưa một lần dặn dò gì cả. Vì không ai nghĩ đến chuyện này xảy ra.

Xuống tàu, tôi ngồi ủ rũ một xó. Lại bắt đầu những cơn say sóng. Nhưng nhẹ hơn vì biển đã êm. Và như tôi đã quen hơi biển. Đã nhận làm người tình của biển. Tôi ngồi đó, nhớ Chương vô vãn. Lại mì gói thay hai bữa cơm. Lại ôm quyển tiểu thuyết đọc dở dang hôm đi. Giờ qua giờ, phút nối phút. Tôi cố gắng không nhìn xuống đồng hồ, mà không được.

Cuối cùng rồi cũng đến. Con tàu về tới bến. Tôi nhìn qua hàng dây cáp an toàn vắt đầy dây thừng dây chèo, thấy Sài Gòn hiện ra quen thuộc như chưa từng xa cách. Mọi người nhón nhào, tôi thì không. Tôi sẽ làm gì khi xuống tàu. Tôi sẽ trở về nhà và sau đó...?

Tôi theo mọi người xuống cần tàu Tự Do. Mọi người túa ra, mỗi người đi một ngã. Yển chào cả bọn, chạy bay ra đường kiếm taxi. Khôi lại gần :

- Khôi đưa Thủy về nhé.

- Cám ơn Khôi. Thủy về một mình được rồi.

Khôi và anh Đệ chào tôi. Hai người nhìn tôi thật lâu trước khi quay đi. Người này không biết trong lòng người kia đang nghĩ gì về tôi. Và tôi cũng không nghĩ gì về họ. Tôi trống rỗng. Đứng nhìn quanh, tôi bắt gặp vài chiếc tàu nhỏ trước Bộ Tư Lệnh Hải Quân. Ôi, sao bây giờ tôi thấy thân thuộc với chúng đến vậy.

Chợt mắt tôi hoa lên. Giữa dòng một con tàu thân thuộc bỏ neo. Tôi đọc số. Đúng tàu của Chương rồi. Tôi chạy như bay đến cổng, hỏi người quân canh gác :

- Ông ơi, tôi muốn tìm người nhà dưới chiếc tàu kia.

Người quân canh chỉ tay vào phòng khách :

- Tàu neo ngoài đó, làm sao cô gặp được. Cô muốn hỏi thăm thì vào gặp mấy người lính kia, họ từ dưới tàu đó lên đang ngồi chơi trong phòng đợi đó.

Tôi cám ơn, rào bước. Đám lính ngồi nói chuyện với mấy cô gái. Anh chàng thủy thủ lái ca nô từ đám đông chạy ra.

- Chị Thủy. Trời ơi. Chị Thủy. Anh Chương chết rồi.

Tôi rùng mình. Một cảm giác tê tái tràn ngập khắp thân thể, nhanh hơn điện. Người lính nói tiếp :

- Tàu đi cứu ghe bị sóng lật hôm biển động. Sóng lớn quá, một người đàn bà có thai bị cuốn ra xa khi tàu lại gần, không ném phao được. Anh Chương bơi giỏi nhảy xuống buộc dây vào bà ta. Vất vả lắm mới kéo được bà ta lên. Nhưng sóng đánh bật chiếc ghe tung lên ép anh Chương vào sườn tàu, chìm lỉm. Sau đó tìm hết cách mà không thấy, chị ơi.

VÕ HÀ ANH

(7/73)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>